Catalunya

Setembre 2005 • número 67 • 0,50 euros • www.cgtcatalunya.org

'Només tens l'ànima il·legal'

Muntatge: **Carles Gené** Text: **Enric Casasses "Petita escena nocturna"**

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - fltcgt@yahoo.es
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Olesa de Montserrat
Jacint Verdaguer, 23, 08640 Olesa
Tel. 93 778 04 93

Editorial

Guanyar el futur

Agafem el manifest de l'onze de setembre d'enguany de la CGT per fer aquesta editorial, que diu que:

"És 11 de setembre, diada de les catalanes, milions de persones que sobrevivim i som explotades: treballadores, aturades, pensionistes, precaritzades, pageses, menystingudes per les estadístiques oficials, immigrades, detingudes, preses, discriminades, empobrides, perseguides per la nostra acció sindical, política, social, pel nostre color de pell, perquè no tenim papers, perquè okupem.

Som tot això i molt més, però no som víctimes, ni botxins. No tenim Estat ni tampoc el volem. No tenim capital, ni armes químiques ni mitjans de comunicació de masses, però tenim una cultura o moltes cultures que es fan també als casals, centres socials okupats, ateneus, seccions sindicals i cases, entossudides en no desapaó capitalista, sense llengua, sense nom, sense rumb.

Tenim moltes cares i procedències. Tenim un o molts projectes anticapitalistes. Tenim el passat de poble combatiu i llibertari, amb grans idees i projectes en què emmirallar-nos, de la mà de Salvador Seguí, Isabel Vilà, Joan Peiró i tantes d'altres. Tenim un present desdibuixat, de lògica estatista, mercantilista i individual. Però sobretot tenim un futur.

Perquè el futur és dels pobles. Un demà en què les llengües no siguin minoritzades, en què les cultures siguin respectades, en què les persones facin casa seva en el racó del planeta que vulguin, en què la subsistència no passi per treball precari, abusiu i estressant amb què diferenciar-nos les unes de les altres, un demà sense imperialisme ni drets de conquesta, un ón en què ens autoorganitzem lliurement, per pobles, barris i afinitats. L'altre-món-és-possible serà conformat de països com el nostre o no serà.

Des de l'anarcosindicalisme català cerquem aquest futur, lluny de constitucions europees que ens imposen capitalisme i militarisme com l'essència d'un nou supraestat al servei dels poders econòmics; lluny del nou talant espanyol que ens ven una suposada forma de participació dins un federalisme mal entès en mans de les elits polítiques i empresarials; lluny també del tripartit de les formes i pocs continguts, que segueix privatitzant, especulant, criminalitzant... com tot govern al servei de l'estatisme i el capital; i lluny del sectarisme present tant en els qui atorguen patents de catalanitat com en els que posen en entredit la vàlua revolucionària de les catalanes.

Perquè el poble català som llavor de la transformació social, junt a tants d'altres pobles, i no ens cal quatre barres monàrquiques ni contes de reis i espases. Ens cal unitat, superar prejudicis, fugir de l'autoodi però també del fonamentalisme, obrir els ulls a la diversitat ètnica i cultural que és ja la nostra pròpia, no perdre ni un segon en personatges signamanifestos que només cerquen protagonisme, parlar amb les persones, espais i col·lectius que ens envolten, treballar-hi colze a colze per l'emancipació personal, social i nacional; cada organització des del seu àmbit -la CGT als llocs de treball, als convenis col·lectius, a les assemblees de treballadores, a les reunions dímmigrades, a les denúncies, a les vagues i aturades- la resta de col·lectius en els seus espais de lluita, confluint en una riuada de gent decidida a deixar de ser passat, per ser futur".

Homo homini lupus est ■ Txema

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon, Joan, Xavi, Jose, Pau, Josep, Carlus, Mireia, Josep, Patrícia, Vicent, Jordi i Òscar. **Col·laboren en aquest número:** Ricard Vilaregut, Ass. Antirepressiva de Ponent, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, Toni Strubell, Plataforma Popular contra el Pla Caufec, Ecologistes en Acció, XELL, David Fernández, Antonina Rodrigo, CSO La Gàbia, Nieves Alonso, M. G. "El Sevilla", Contrainfos, Francesc Poblet, Carlos Navarro, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** J. M. Aranda, Carles Gené (muntatge portada), Dídac Salau, Mireia Bordonada, Gabriel Serra, Josep Puigdollers i Indymedia Barcelona. **Il·lustració:** Txema. **Tirada:** 9.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** (tot el que volgueu publicar a la revista feu-nos-ho arribar a aquesta adreça) **catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dissabte 20 d'agost del 2005.

"No capten tes orelles el reny injust, l'ordre abusiva"

"Ase", de Pere Quart, dins de "Bestiari"

REPORTATGE

La repressió contra els moviments socials, quan aquests incideixen en el seu voltant, és una estratègia per desmuntar-los

L'important per als repressaliats i voltants és no perdre de vista el moment i els fets

REPRESSIÓ

El cas de Torà com a exemple

Text: **Assemblea Antirepressiva de Ponent;** fotos: **Dídac Salau**

Quan arriba un cop repressiu és gran el trasbals que pretén provocar i provoca a nivell personal i col·lectiu i/o social. És fa molt difícil entendre i explicar el que genera en la persona, en els familiars, en l'entorn més proper i, fins i tot, en el més llunyà. Moltes de les coses que succeeixen en aquell moment i durant els mesos i anys posteriors, a vegades, tenen una connexió directa amb la repressió.

Quan arriba un cop repressiu provoca una "ferida" que deixa en la persona i en el seu entorn un residu permanent del qual no se n'ha de deixar de parlar.

Aquest reportatge vol parlar de la repressió i mostrar, a través dels anomenats "fets de Torà", les similituds i/o diferències amb altres cops repressius i la seva cara probablement més desconeguda. És un recull de les experiències de diverses persones que van viure el cas de Torà de diferents maneres.

Els indicis

De vegades hi ha indicis de l'arribada d'un possible cop repressiu, que acostuma a donar-se, en moments en què persones i col·lectius s'estan organitzant entre ells o quan s'està duent a terme una bona tasca política. Segons un membre dels col·lectius de la zona: "Darrere de Torà hi havia un pla estructurat per desestabilitzar tot un col·lectiu de persones de diferents llocs i grups, que a poc a poc, s'havien organitzat i havien decidit criticar la societat des de les seves arrels feixistes". Cal tenir clar que "La repressió és un instrument de l'Estat (de dret o no) que s'utilitza per apaivagar col·lectius i/o grups de persones actives per un canvi social, se'ns deslegitima i se'ns agredeix".

S'havien donat en poc temps altres casos: Gràcia, València... Abans de les detencions, la premsa es feia ressò de danys realitzats en la zona de Lleida des del 1997. S'anaven recopilant accions, difonent la seva realització i imputant-les a un suposat escamot, iniciant així la criminalització que acompanyaria l'onada repressiva posterior. Un membre d'una organització antirepressiva apunta que "saps quines són les causes i les probabilitats polítiques que et succeeixi com a grup i coneixes les seves conseqüències, però tens una predisposició innata a pensar que mai no et passarà".

"En una trobada amb en Jordi va tornar a comentar que diversos cotxes amb agents de paisans l'havien estat seguint... no vaig adonar-me de la gravetat dels fets que s'anunciaven. Així va ser com a l'endemà mateix em vaig assabentar que havia 'desaparegut'..." explica una jove de la zona. Entre el gener i febrer del 2003, en Jordi, un dels detinguts de Torà, havia denunciat seguiments. L'1 d'abril, quan tornava de la seva feina, va ser detingut "ja ho havia estat un altre cop i més o menys saps els passos que seguiran els policies. A més, ja començaven a ser habituals els seguiments i per això aquell dia no em vaig alterar massa, però sabia que no era un dia normal" explica en Jordi. Ell i 7 ponentins més havien estat detinguts el 12 d'octubre del 2001 després de la manifestació a Barcelona, van ser durament criminalitzats per la premsa acusats de participar en un imaginari "comando Torà" i el juliol del 2005 absolts dels delictes que se'ls imputaven.

La desaparició i el desconcert de la detenció

Davant la desaparició, moltes persones del poble van estar buscant-lo "els seus pares, familiars, amics i també els bombers, el van buscar durant tota la nit per la carretera perquè pensaven que havia tingut un accident. Fins i tot, vam trucar els Mossos però no vam obtenir cap resposta". Durant els primers moments d'incertesa, els familiars patien un doble desconcert: no entendre el que estava succeint i no poder trobar ningú que els expliqués per què.

Res no feia pensar que a la vila de Torà, amb uns 1.200 habitants, es podia aplicar a un jove la Llei Antiterrorista (LAT). Una llei d'excepció que permet violar amb impunitat la integritat psíquica i física de les persones detingudes com a conseqüència de la incomunicació i aïllament absolut a què són sotmeses durant cinc dies. A més, aquest règim d'incomunicació nega els drets bàsics de les persones detingudes com l'elecció d'advocat o el desenvolupament normal de l'exercici de la defensa durant la declaració. La Llei Antiterrorista comporta la declaració davant dels jutges de l'Audiencia Nacional (hereva directa del Tribunal de Orden Público franquista) ubicada a Madrid.

Un cop conegut el motiu de la desaparició, la premsa se'n fa ressò i les persones comencen a organitzar-se per respondre davant del que està succeint. "A nivell personal, els primers moments són com si fossis un espectador inert que contempla un accident a gran velocitat malintencionat", després "els sentiments han de deixar pas a les reaccions i les accions de solidaritat".

Al poble de Torà "Està tothom espantat. Ahir a la nit -dimecres 2 d'abril- semblava com si hagués entrat l'exèrcit a prendre el poble. Han declarat l'estat de setge!" comentava una veïna. El pare d'en Jordi manifestà "vam sentir por, sense saber què fer, on anar i sobretot sense saber on era durant 18 hores perquè els Mossos deien que no sabien res i el tenien a la seva comissaria".

El carrer és un batibull "El clima de tensió no està sols determinat pel que pot succeir a les persones detingudes, sinó per la sensació de control absolut... sobre la gent solidària" explica un membre dels col·lectius de la zona. I afegeix "La ràbia i la impotència crec que són els dos sentiments que més s'apropen al que vam viure; a part, després reaparegué la paranoia, que ja hi era present, però amb les deten-

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

cions va tenir un "boom"; cosa totalment normal dins d'un cas de repressió política". La paranoia creada porta a rumors que s'escampen per si sols. Després de la detenció d'en Jordi "... es comentava que als expedients policíacs hi havia els noms de moltes persones de l'entorn, que hi hauria més detencions, fins i tot es deien noms concrets i es parlava de com avisar-los perquè estiguessin preparats...". La premsa hi contribuïa: "Els agents tenien previst ahir registrar més domicilis de Lleida" i "Fonts consultades per Segre van explicar que mossos i policies buscaven almenys tres persones més a Lleida i Barcelona..." (diari "Segre", 3 d'abril). Dos joves més del poble de Torà van ser detinguts posteriorment.

L'aïllament i les tortures

L'aïllament de la Llei Antiterrorista es viu amb: sensació de control absolut sobre la persona, desconcert, indefensió, soledat... "les primeres hores bé, ja que tens energia i notes que podràs guanyar aquells monstres, però cinc dies..." diu en Jordi, "no passen les hores, no saps quina hora és i no et deixen dormir, et fan xantatge amb el menjar". Aquesta situació "Et genera sentiments d'impotència, de saber que estàs absolutament sol... poden fer amb tu el que vulguin amb un cent per cent d'impunitat".

Davant les situacions creades durant l'aïllament, la persona busca eines que l'ajudin a suportar la situació. En Jordi recorda "Penso que podré aguantar i sortiré en llibertat, em parlo a mi mateix, molt sovint, ja que no pots xerrar amb ningú de confiança". "Penso quin serà el pròxim gest, la pròxima pregunta o el pròxim insult del policia, quan feien el que havia pensat jo, em sentia com superior, ja que havia premeditat el que farien...". D'altres eines utilitzades per persones detingudes són: pensar en la gent que s'estima, adonar-se que el que diuen és mentida, mantenir-se actiu sabent el que faran, tenir clar que són pocs dies i que el temps juga en contra seu, saber què es pot fer en els diferents moments, ...

Tot i les diferents mecanismes de defensa, una detenció sota la LAT "no té res a veure amb una detenció ordinària... per molts cops que et detinguessin amb aïllament mai t'hi acostumaries". Els diferents cossos policíacs, coneixedors de la seva superioritat davant la indefensió de la persona en aïllament, fan ús d'estratègies de tortura psicològica com burles, fer creure que ho saben tot de la detinguda, que la gent la menysprea, amenaces sobre la família i/o a la teva companya, invencions d'altres detencions i de testimonis falsos... o d'altres tortures físiques com xantatges amb el menjar, dormir, hores de peu... o anant més enllà amb la bossa, els electrodes, els cops amb objectes que no deixen marca... arribant al punt de l'ús d'amfetamines, com en el cas de Torà.

Al carrer: de l'impuls a l'organització

Mentrestant, els dies al carrer tenien un ritme frenètic, l'estratègia de desgast funcionava a la perfecció, la gent més propera i els col·lectius crítics de la zona només estaven pensant, treballant i actuant per fer front al cop repressiu.

Quan els sentiments deixen lloc la reflexió i es converteixen en actuacions, més o menys organitzades, per fer front a la situació "...hi havia convocada una marxa de suport als presos i preses a Lleida, s'havia d'anar fins a la presó i es va aprofitar per fer-la per Torà". Una veïna de la zona explica: "Aquest fet despertà moltes consciències, semblava que sortia gent de sota les pedres, cada dia érem més gent al carrer, com si molts s'anessin adonant que aquest sistema té més de dramàtic que de democràtic".

La solidaritat intenta organitzar-se cobrint diferents fronts: el suport als familiars, el tema legal, les accions i mobilitzacions i, també, la premsa. "Primer de tot establir un punt d'informació i dividir el treball per aconseguir-la segons proximitat i segons informadors. Cal saber què està passant, on i com per saber afrontar-ho. És important no oblidar que és una detenció amb motius polítics i que cal actuar en aquest sentit, amb més objectivitat, sense deixar-se emportar pels nervis o les frustracions".

D'altra banda, "La premsa és un dels fronts més complicats perquè saps que la majoria estan en mans del poder, a favor dels Mossos d'Esquadra i que col·laboren amb la criminalització". "Els primers dies es va acordar no treure un cartell que acusava a la premsa local, que deia: ""Segre" i "La Mañana" apunten, Garzón dispara!" Malgrat això, els enfrontaments amb ells no es van poder evitar, sobretot amb el diari "Segre" i el periodista Eduard Bayona". El 6 d'abril va treure un titular dient "Joves de l'onada independentista i antisistema importen la kale borroka basca i provoquen a Lleida una vintena d'atemptats en 6 anys" o digué mentides com que "Mossos d'Esquadra i policia van intervenir explosius i armes d'elaboració casolana" i va criminalitzar brutalment amb "la seva intenció era atemorir. Terroritzar qui no pensava com la mà que va calar foc".

Per descuit, potser pel fet de ser la primera intervenció dels Mossos en matèria antiterrorista (encara que amb la col·laboració del cap de la brigada d'informació de la Policia Nacional conegut per les seves actuacions prèvies a Gràcia o, posteriors, amb els joves de l'Hospitalet), van permetre que el detingut, ingressat a l'Hospital de Santa Maria a la Unitat de Cures Intensives, pogués tornar cap a casa pel seu estat de salut el 8 d'abril. Així va ser com es van poder treure els informes mèdics que demostren el subministrament d'amfetamines i a la vegada "no van impedir que tinguéssim cert temps de parlar amb ell perquè veiés que no estava sol i que calia pensar fredament com començar a treballar per asserenar els ànims".

L'empresonament

El dia següent, el 9 d'abril, els Mossos d'Esquadra se l'emporten a l'Audiencia Nacional (Madrid) seguits per cotxes de familiars i amics. Davant la seva negativa a declarar sense la presència del seu advocat, és ingressat en presó preventiva a Soto del Real.

Els familiars, "en estar a 650 km de casa, era molt difícil que cada dissabte anessin a Madrid, moltes hores de viatge, moltes despeses econòmiques i per 45 minuts per veure't a través d'un vidre i parlant amb un telèfon". Es topen amb la dispersió, un dels quatre punts en què se centren les reivindicacions de les persones empresonades a l'Estat espanyol, els altres tres són la llibertat per les persones amb malalties incurables, les que porten més de 20 anys empresonades i la fi del règim especial d'aïllament FIES.

Durant l'empresonament, el ritme de treball afluixa una mica i es comença a poder analitzar tot el que ha passat i a actuar més serenament. La solidaritat continua arreu: "l'important és intentar que surtin d'allà i fer pressió a diferents nivells -tot i que alguns no ens agradin o no els vulguem utilitzar; però sempre s'han de tenir en compte-suport al carrer, nivell legal, mitjans de comunicació, contactes polítics, gent propera a institucions judicials..."

La posada en llibertat

El 9 de juny són posats en llibertat, sota fiança, i rebuts a Torà gairebé com uns herois "Tenia ganes d' estar moltes hores amb la meva companya i veure tots els companys de col·lectius amb qui tenia gran amistat", "veure el meu poble, a veure si havia canviat alguna cosa, semblava que hagués passat una eternitat" diu un dels joves de Torà. "El que més em va agradar va ser veure el poble ple de pancartes reclamant la llibertat. Em vaig sentir molt acollit i potser massa, com un triomfador" i "El que menys, la falsedat d'algunes persones". En Jordi creia que "se seguiria amb la plataforma fins al final... és el que em van dir el dia de la rebuda a Torà".

D'altra banda, les persones dels col·lectius solidaris tenien sensacions diferents: "sents tranquil·litat, però has d'estar atent al que ha de venir", manifesta un company, i "alegria i una sensació d'alleugeriment... ganes de veure'l però tampoc de voler-lo atabalar" comenta una altra.

La posada en llibertat amb càrrecs va lligada, però, a la desmobilització: "es veia venir, no és que volguéssim que es quedessin a la presó però sabíem que quan sortirien tot s'acabaria, la gent pensaria que ja estava... passaria el temps i ells estarien igual però sense el suport ni l'interès de la gent. Nosaltres demanàvem llibertat sense càrrecs"

Durant dos anys hi ha hagut un estira i arronsa a l'hora de poder fer una defensa política del cas, hi ha diferents criteris entre les tres persones detingudes respecte a la manera d'actuar, fet que ja es manifestava des del principi. En Jordi explica que "amb els altres dos no hi ha cap tipus de comunicació, ja que ells no volen que res ni ningú es mogui per demanar la llibertat dels tres i jo sí". Això ha comportat un greu problema, comenta una companya, ja que "les coses no es poden aturar, es necessita agafar un altre ritme, però les campanyes han de seguir en la mesura del possible, i seguir vol dir que segurament les persones implicades no poden, però la resta sí que s'ha d'organitzar".

El residu de la repressió

Més de dos anys després, el cas segueix igual que quan els joves de Torà van ser posats en llibertat amb

L'APUNT

Presentació de la Coordinadora contra la Tortura

El 20 de juny es va fer a Barcelona la presentació de la Coordinadora contra la Tortura amb la presència dels diferents col·lectius que la componen.

Al Principat, fins ara, s'hi han sumat l'Observatori del Sistema Penal de la Universitat de Barcelona, l'Associació Catalana pels Drets Humans, la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona, l'Associació Memòria Contra la Tortura, Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura, Alerta Solidària i les Coordinadores Antirepressives de Gràcia i Sants.

En la presentació de la coordinadora es va fer públic l'informe sobre tortures de l'any 2004, que documenta com, tot i les reiterades denúncies, tant de persones represaliades com d'organismes internacionals, associacions humanitàries o col·legis professionals, no s'ha pogut eradicar aquesta pràctica aberrant. És més, sembla que dia a dia es consolida. Des de 1977, als Països Catalans es poden comptabilitzar més de 250 detencions sota la Llei antiterrorista; totes les denúncies s'han arxivat.

càrrecs. La clau del cas era investigar les tortures patides a la comissaria i demostrar que li havien estat subministrades amfetamines, però la querella per tortures ha estat arxivada per la jutgessa Maria Gemma Luengo i ara s'està a l'espera de la resolució del recurs a l'Audiència Provincial. "La gent creu que ja s'ha acabat, o que s'acabarà bé. La gent no et pregunta com està el tema, ni com estàs tu, ni res" manifesta el detingut.

La repressió va més enllà de qui la pateix, la gent no sap com comportar-se, hi ha por de parlar-ne o no se sap com fer-ho, s'aconsegueix difondre el sentiment de perill i la gent se sent amenaçada. A tot això hi contribueix la pressió i culpabilització dels grups, convertint la víctima o víctimes en culpables.

Passat el temps, el cop repressiu deixa un residu en la persona, la família i l'entorn més proper que es tradueix en impotència, desconfiança, soledat, incomunicació, malsons, inseguretat, preocupació per la situació de la persona, necessitat de la gent i de la solidaritat, distància per no posar en perill la gent i distància de la gent per no veure-s'hi relacionada,...

Una mostra d'això es troba també a Torà: "Amb tota la gent que anava de festa i compartia local, ja no em xerren". A més, a nivell judicial, "tarden molt temps i tu no pots planejar com serà la teva vida, ja que qualsevol dia et pot canviar" i "cada cop la gent se n'oblida més, però jo cada dia, en un moment o altre, hi penso". Una de les persones que segueix treballant en el cas manifesta "...el seu pare i la seva mare cada cop que han d'anar a jutjats reviuen de nou tot el que va succeir... estan cansats, preocupats,...".

El mateix residu també queda a nivell social i/o col·lectiu provocant trencament del teixit col·lectiu i solidari, aconseguint el control de l'enemic intern, la intimidació de les persones i la implantació de la impunitat per aconseguir transformar la població en una massa amorfa. Una companya pensa que el que volen és "Cansar-nos, fernos tenir por, acumular marrons, voler tenir una vida més tranquil·la, pensar que no serveix de res tota l'energia que hi posem" i segueix "després, a nivell col·lectiu, es generen una sèrie de rols que crec que no són bons: protagonismes, falta de discussions i debats tranquils i productius, agressivitat, desconfiances, cansament, molt cansament,..."

Segons una veïna de la zona "Una vegada van sortir, tot tornà a la normalitat, si més no per a aquells, que poc conscients del que encara els queda per passar, abandonaren tots els esforços dedicats i... com si res no hagués passat. Així s'aconsegueix un els objectius de les detencions, que molts dels joves actius i il·lusionats deixen de realitzar qualsevol activitat que posi en dubte l'actual sistema d'organització social imperant". Un altre company dels col·lectius socials de la zona expressa que "va haver-hi un canvi radical, d'arrel; les diferències que ja existien i que més o més es camuflaven amb el bon rotllo, van acabar sent principals per tal que cada persona individualment decidís el que havia de fer, quin tipus de lluita buscar. Encara conservo i conservem la sensació d'indefensió, de perill".

Després del cop repressiu es fa inevitable i és necessari pensar i reflexionar sobre el que ha passat. "Crec que la repressió no se l'ha de combatre específicament, com si fos una institució, ja que la considero més com un instrument; però reconec la necessitat actual de grups específics, dedicats per a la preparació de casos de detenció i saber organitzar-se i coordinar-se, si algú ha viscut una detenció sap a què em vull referir". La proliferació d'organitzacions antirepressives ha permès en l'actualitat iniciatives conjuntes com el Tomb Antirepressiu, reflexions i accions de resposta coordinades entre les persones i les zones represaliades. També cal tenir en compte, expressa una companya, que "aquest tipus de col·lectius, de vegades són sentits com a externs... és important una formació antirepressiva de tots i totes, no només de la gent de col·lectius antirepressius... és bo fer tallers que vagin des de la formació bàsica fins a una altra de més complexa, també parlar, compartir experiències, per crear complicitats,... i per saber-nos organitzar si ens toca".

Una companya comenta "Ara s'està posant en marxa la nova campanya de suport al jove de Torà i les mostres de solidaritat amb el cas segueixen arribant d'arreu".

Quatre anys de segrest de Laura Riera

Contra-Infos + S.A.T.

El dia 24 d'agost del 2001, Laura Riera va ser segrestada; ara ja fa gairebé quatre anys que la tenen allunyada dels seus familiars, amigues i companyes dintre les diferents presons de l'Estat espanyol (Alcalá-Meco, Soto del Real, Valdemoro, Badajoz, Múrcia...). Com moltes altres persones preses, Laura ha estat separada del seu entorn, en presons allunyades de la seva llar en alguns moments a més de 600 km, en un règim d'aïllament que ha perdurat tot el temps que porta presa, dispersada i traslladada contínuament amb tots els problemes que comporta per a ella, família i companyes.

Laura va ser acusada per presumta col·laboració amb ETA i en un primer judici va ser condemnada a nou anys de presó, sentència a la quals es va interposar un recurs. En un segon judici, on es jutjava els fets pels quals eren acusats, Laura Riera i Zigor Larredonda van ser absolts. Tot i que en el segon judici quedaven ensorrats els arguments per a mantenir el seu empresonament, aquest va continuar com a conseqüència de la primera sentència (encara que aquesta, més que mai, no s'aguantava per enlloc).

Fa poques setmanes es va comunicar que el recurs al primer judici no havia estat acceptat i que mantenien els nou anys demanats. Aquesta sentència demostra el caràcter polític del tribunal de l'Audiencia Nacional destinat a aplicar la més salvatge repressió contra totes les dissidències que posen en qüestionament o en "perill" el sistema, fet que fa que no ens sorprengui que després de gairebé 4 anys d'empresonament de Laura Riera i 4 anys i 7 mesos d'en Zigor Larredonda, no se'ls reconegui la seva llibertat davant la falta de proves i contradiccions en què es troben.

Davant d'aquesta situació dissabte dia 23 de juliol es va realitzar una acció de suport a les preses en el centre de la vila de Terrassa per recordar al nostre poble el temps que porta allunyada Laura de tots nosaltres, sense oblidar les altres persones preses. Voldríem acabar fent un record a les persones preses que resten lluny de casa, dispersades i torturades i que, més que mai, necessiten urgentment el suport de tots i totes. Per això animem a fer mostres de solidaritat amb la nostra companya que el 24 d'agost va fer 4 anys de segrest, així com amb tota la resta de companyes i companys represaliats: Zigor, Diego, Juanra, Lola, els de Torà, les companyes del 12 d'octubre, els companys del 4 d'octubre, als anarquistes empresonats, etc.

El Govern tripartit està demostrant, a qui encara en tingués cap dubte, que els seus amos continuen sent les multinacionals

Volen reestructurar la producció a Seat i voltants a costa de qui hi treballa

CGT ja supera els mil delegats i delegades

En aquests moments, la CGT sí que pot dir que té més de 1.000 delegades i delegats a Catalunya. Oficialment, amb data 31 de març del 2005, la xifra exacta era de 1.004 i en aquests moments superem els 1.035.

Sense necessitat de ser una màquina electoral, i malgrat les dificultats que representi ser i estar amb la CGT en moltes empreses i sectors, la progressió és real, lenta però imparable.

Bloqueig als busos conduïts per empreses externes a TMB

Treballadors de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) van impedir, la matinada del 17 de juliol, que sortissin els autobusos de TMB conduïts per xofers del grup Avant que havien de cobrir les llançadores amb motiu de les obres en Ferrocarrils de la Generalitat (FCG) durant l'estiu.

Els manifestants, convocats pel Comitè d'Empresa, van bloquejar la sortida dels autobusos de la Cotxera de Ponent a les quatre de la matinada en el primer dia d'aquesta operació, amb què TMB pretenia cobrir els trams afectats per les obres en el Metro de Barcelona i els Ferrocarrils amb els seus autobusos conduïts per conductors de les companyies privades Avant i Farbus.

Autema nega la llibertat sindical

L'autopista Autema, concessionària de la Generalitat de Catalunya, i que pertany al Grup Ferrovial a través de Cintra, no reconeix la representació legal de les treballadores i els treballadors.

El passat 19 de juliol, es va intentar conciliar aquesta situació davant del Tribunal Laboral de Catalunya, al que la representació empresarial d'Autema es va negar. No obstant, la Secció Sindical de la CGT a Autema s'ha posat en contacte amb la directora de Recursos Humans de Cintra per tal que els doni una contesta que en el moment de tancar aquest "Catalunya" encara no han rebut. És només una mostra més del despotisme amb què actua el capital, sense oblidar les amenaces i coaccions que estan rebent per part de l'empresa els afiliats i afiliades de la Secció Sindical de la CGT.

El Govern d'"esquerres" se salta les seves pròpies normes

Treball autoritza 222 acomiadaments a Gearbox

Col·lectiu Catalunya, Carlos Navarro i SS de CGT a Gearbox

El Departament de Treball i Indústria va donar, el passat 12 d'agost, l'acord a l'acomiadament de 222 treballadores i treballadors, al voltant d'una cinquena part de la plantilla de l'empresa Gearbox, la filial de Seat que fabrica caixes de canvi situada al Prat de Llobregat.

La resolució considera que la retallada s'ajusta "a les causes organitzatives, econòmiques i de producció", pel que la companyia podrà pagar només la indemnització mínima de 20 dies de sou per any treballat. La Conselleria es va basar en un informe de la Inspecció que considerava que els acomiadaments eren una mesura per superar el descens de producció de l'empresa. Per a això, la Conselleria es va saltar els informes contradictoris dels tres sindicats del Comitè. La Secció Sindical de CGT va registrar un Informe Contradictori elaborat pels Gabinets d'Estudis i Jurídic Confederals de CGT, en el qual es rebatien clarament les causes econòmiques i productives que al·legava l'empresa, es demostrava que l'única causa de la situació de Gearbox és l'estratègia de produccions del grup VW, s'exigia que Seat compleixi les seves obligacions vigents amb la plantilla de Gearbox i que ambdues compleixin els compromisos de l'actual XVII Conveni Col·lectiu, que conté un munt de mesures de flexibilitat la justificació de les quals va ser, precisament, evitar ERO i acomiadaments. L'Informe Contradictori incloïa els informes de comptes de Seat SA dels últims anys, com a argument inapel·lable en contra que un grup d'empreses que el 2004 va registrar 144 milions d'euros de beneficis (24.000 milions de les antigues pessetes) sigui autoritzada pel Departament de Treball a un acomiadament col·lectiu de 222 persones per causes econòmiques.

L'autorització per part de la Generalitat permetrà a Seat passar als acomiadaments després de tres mesos de negociació amb els sindicats durant els quals l'empresa va arribar a un preacord amb CCOO i UGT. Aquests sindicats defensaven el preacord i la CGT va demanar el vot en contra perquè "no garantia el futur de la fàbrica ni les condicions laborals de les persones recol·locades a Seat". El resultat del referèndum, que es va celebrar el 4 de juliol, va ser 483 vots a favor del preacord proposat per CCOO, UGT i l'empresa, 489 en contra com proposava la CGT, 60 vots blancs i 3 nuls.

Segons José M. García, de la CGT a Gearbox, aquest cas ha estat «un laboratori d'experiments per a Seat. Els que s'incorporin a Seat substituiran treballadors amb més de 60 anys, però com a auxiliars, sense la categoria ni l'antiguitat de Gearbox i cobrant 700 euros». Amb aquest sistema, «elimines un lloc de treball. Estan creant l'ambient favorable per retallar plantilla a Seat».

Des del moment de presentació de l'ERO, la plantilla de Gearbox s'ha mobilitzat. Així, el 15 de juliol van seguir la vaga parcial convocada per UGT i CCOO, amb el suport de CGT. El 21 de juliol, l'aturada va ser del vuitanta per cent en la convocatòria en solitari de CGT de dos hores per torn, així com una manifestació en què van participar 300 treballadors i treballadores, que va sortir de les portes de Gearbox al polígon Pratenc i va acabar a les portes de les oficines de la Seat a la Zona Franca.

OPINIÓ: Contra els quaranta-sis acomiadaments a Seat

Diego Rejón i Carlos Navarro

La CGT, com a sindicat present en el Comitè Intercentres de Seat, mostrem el nostre més absolut rebuig als mètodes utilitzats per l'empresa per encobrir un Expedient de Regulació d'Ocupació en acomiadar a 46 treballadors a finals de juliol pels mateixos motius i el mateix dia, aplicant-los l'article 54.2. de l'Estatut dels Treballadors.

Amagar una reducció de plantilla amb l'excusa del grau d'absentisme, encara que en la carta d'acomiadament es fa constar "baix rendiment" per part d'una empresa que duu 4 anys incomplint el "Protocol del Comitè Intercentres sobre la Prevenció de la Incapacitat Temporal", no sembla coherent. Ens porta a la conclusió que en cap moment els preocupa ni la salut, ni en quines condicions es desenvolupa el treball a l'empresa.

Tampoc han volgut entrar en el fons del problema, en l'organitzacióel treball, que es fa mirant la productivitat i els beneficis en detriment de la salut de les persones.

Les empreses que menys compleixen la Llei de Prevenció i que reiteradament es fan el sord davant les recomanacions dels experts en matèria de prevenció de la salut que a més han aconseguit amb el pas dels anys arruïnar la salut de molts dels seus treballadors, són les mateixes que busquen la manera de desfer-se d'ells quan ja no els són útils o rendibles, passant els treballadors i les treballadores a ser el dany col·lateral de les empreses i el mal necessari perquè els beneficis econòmics augmentin.

La precarietat, la competitivitat, els ritmes de treball infernals, etc. estan enfrontats a la conservació d'una salut acceptable en el que seria la vida laboral d'un treballador o d'una treballadora i el que no es pot permetre és que els mateixos que tenen en les seves mans posar remei a aquesta xacra, com és la destrucció de persones pel fet d'anar a treballar, són els mateixos que intenten desprendre's d'ells amb total impunitat.

La CGT està contra mesures d'aquest tipus que noméspretenen és una disminució encoberta de plantilla i que en cap moment proposa mesures correctores de les veritables causes de les baixes laborals. Exigim la immediata readmissió dels acomiadats i el desenvolupament d'una cultura de prevenció en matèries de salut laboral com la millor manera de baixar l'absentisme protegint la salut de les treballadors i dels treballadors.

Entrevista a Antonio Aranda i Emiliano Jiménez, de la CGT a SAS-Abrera

"El 22 de setembre, volem tota la CGT a Barcelona"

Text: **Josep Garganté**
Foto: **Gabriel Serra**

-Com s'ha portat a terme el treball de la Secció Sindical de CGT a SAS?
-Com tot col·lectiu compost per persones hem tingut els nostres moments bons i els dolents, encerts i errors, però mirant les coses amb la perspectiva que dóna el temps podem estar contents de la nostra activitat. Nosaltres sempre destaquem la publicació periòdica i continuada des de fa set anys del butlletí "El Abrevadero".

També podem estar contents del grau de credibilitat entre els nostres companys, ja que hem sabut mantenir-nos al marge de "guerrilles" sindicals molt típiques dels majoritaris i hem aconseguit un estrany equilibri entre els nostres principis irrenunciables i una possible acció conjunta amb altres seccions sindicals.

Com a conseqüència global, hem aconseguit tenir unes condicions salarials i socials i un marc d'acords interns i organització sindical molt per sobre de l'habitual en el sector, en la comarca i en l'entramat de proveïdors d'automoció. I en això ha tingut un paper important el nostre caràcter assembleari: els nostres companys saben que no prenem decisions importants pel nostre compte.

-Quin és el detonant o detonants de les últimes vagues i la resposta de la plantilla.
-El detonant de les últimes vagues és l'incompliment flagrant de l'acord signat el 29 de novembre de 2004, que regulava el trasllat d'una de les línies de muntatge a l'interior de les instal·lacions de Seat, on s'ha començat a fabricar el nou model del Seat León. Això s'emmarca en la nova estratègia de Seat d'"internalitzar" les produccions dels proveïdors que va treure de les seves instal·lacions a principis dels 90. Amb això, pretenen tenir un major control sobre nosaltres i abaratir costos logístics, tot això a l'empara de la perversa i cada dia més flexible legislació laboral.

Les vagues, convocades per la majoria del Comitè d'Empresa formada per CGT i CCOO i ratificades per l'assemblea de treballadors, van ser seguides per la gran majoria de la plantilla, un 80%. El motiu principal del conflicte és la negativa de la direcció de SAS a traslladar uns 50 companys segons l'establert en l'esmentat acord.

Aquests treballadors estan sent substituïts per contractacions temporals i en unes condicions socials i salarials molt inferiors a les que tenim pactades a SAS i que tenien garantides els companys amb dret al trasllat. Per tant, SAS pretén aprofitar un simple trasllat a unes noves instal·lacions per precaritzar tota una plantilla i enviar a l'atur els companys no traslladats quan es deixi de fabricar el model León.

Per desgràcia, l'empresa compta amb la fastigosa col·laboració de les federacions metal·lúrgiques de CCOO i UGT que han aprofitat la conjuntura per a recol·locar, amb el carnet a la boca, treballadores i treballadors víctimes de ERO signats per ells fa pocs mesos. Alhora, han discriminat els companys de SAS "no desitjats" per Seat donada les seves minusvalideses, la seva situació familiar o la seva trajectòria sindical, en el que suposa una clara i salvatge neteja ideològica.

Com a últim fet important que defineix l'actitud d'aquests individus destaca la creació d'una gestora que ha substituït la "rebel" Secció Sindical de CCOO que no acceptava les imposicions de la seva federació.

En resum, som víctimes d'una deslocalització a 2 km de distància, els que separen Abrera de Martorell.

Les vagues dels dies 3 i 19 de maig i 2 de juny van ser la resposta a aquesta agressió patronal, i per aquest intent de preservar els nostres drets vam ser reprimits pels antidisturbis i set membres del Comitè d'Empresa van ser acomiadats.

-Com està la qüestió dels 7 acomiadats i el judici que es portarà a terme al setembre?
-Els companys, 3 de CGT i 4 de CCOO, van ser acomiadats el 22 de juny i l'empresa no té cap intenció de readmetre'ls. El judici en el qual es demana la readmissió dels tres companys de la CGT tindrà lloc el pròxim 22 de setembre a les 11 hores al jutjat número 4 situat en Ronda Sant Pere, 41, de Barcelona. Abans, el dia 9 a les 10 hores en el jutjat número 24, situat en Ronda Sant Pere, 52, se celebrarà el judici en el qual estem demandats per SAS acusant-nos de convocatòria il·legal de vaga.

Esperem el màxim suport de tota la CGT en les concentracions per a aquests dos dies en la porta dels jutjats. A més, volem agrair la solidaritat tant de la nostra federació com de tota l'organització i especialment la gran demostració que vàrem donar en la manifestació del 27 de juliol a Abrera.

'Greu atac a tota la classe obrera' a SAS-Abrera

Col·lectiu Catalunya i Carlos Navarro

Com a resposta a les diverses aturades portades a terme per la plantilla de SAS-Abrera els dies 19 i 20 de Maig i el 2 de Juny, l'empresa va acomiadar set membres del Comitè de Vaga (3 de CGT i 4 de CCOO) de SAS-Abrera.

La vaga va ser total i els treballadors i les treballadores de producció no van anar a treballar i van ser els d'Oficines (que no estaven convocats a la vaga) els que van accedir a l'interior de l'edifici, L'empresa els va posar en producció, canviant-los el seu lloc de treball habitual i fomentant l'esquirolatge, ja que van ocupar el lloc de gent que estava en vaga. El mateix va passar amb els encarregats del torn de nit a qui l'empresa "va invitar" que es quedessin a fer hores durant el dia de vaga, no sortint de la fàbrica en 24 hores. Alhora, l'empresa no va permetre l'entrada a les seves dependències dels membres del Comitè de Vaga incomplint la Llei, utilitzant per a això als antiavalots de la Policia i la Guardia Civil, fins que es va presentar un inspector de Treball de guàrdia, davant el qual van haver de permetre l'entrada a l'empresa tant de l'inspector com dels membres del Comitè de Vaga, acompanyats de la Guardia Civil.

El 27 de juliol, CGT va convocar una manifestació a Abrera contra la repressió sindical i per la readmissió dels 7 acomiadats, manifestació que va anar des de les portes de l'empresa fins a l'Ajuntament i a la qual van participar més de 200 afiliats i afiliades de la CGT. Des de CGT es va exigir la immediata readmissió dels companys David Medina, Òscar Ruano i Kim Vila, els acomiadaments del quals són considerats pels anarcosindicalistes "un greu atac a tota la classe obrera".

Finalment, cal destacar la contundent acta d'Inspecció de Treball feta pública a mitjans de juliol, en que Inspecció de Treball expedienta SAS-Abrera per vulneració del dret de vaga.

PLAÇA PÚBLICA

La reforma de la foto

Joan Layret

Un cop més els sindicats oficials i la patronal tornen a fer el paripé de la reforma laboral. El discursos són reiteratius: l'abaratiment de l'acomiadament i la constatació de les altes xifres de temporalitat. Aquest cop sembla que interessa sobretot fer-se la foto del pacte social, ara a finals de setembre, perquè no es digui! Els continguts d'aquesta "minireforma" són ara per ara foscos, però poden sorprendre, i no de forma grata, en qualsevol dels continguts genèrics anunciats: reforma laboral, negociació col·lectiva, seguretat social i acord marc...

L'acomiadament és la fita primera dels empresaris: el seu objectiu és arribar a l'acomiadament lliure que ja es practica de forma massiva a EUA. La dada és inqüestionable: Espanya és l'Estat que més reformes ha fet en els darrers 23 anys per abaratir l'acomiadament. En aquests moments, el globus sonda deixat anar per la patronal és el de retallar els 45 dies per any d'indemnització per acomiadament improcedent a 33, com ja existeix en els contractes indefinits de foment de l'ocupació. No és gaire difícil veure quin sector de treballadors i treballadores pot ser el més afectat per aquesta mesura: aquells que ja tenen una certa antiguitat i, per tant, més necessitat de protecció. Fruit també de les anteriors reformes laborals és el que ara es vol combatre: més de la meitat dels joves tenen contractes temporals. Si s'equipara legalment els contractes temporals als indefinits, els empresaris ja han fet la tria!

Els costos laborals és una altra de les reivindicacions permanents de la patronal que pot afectar, per exemple, les cotitzacions a la Seguretat Social. Tot el que suposi menys ingressos a la Tresoreria comporta menys drets socials per a les classes treballadores. Obrir una negociació permanent sobre les contribucions de les empreses a la Seguretat Social és quelcom que hauria de rebutjar qualsevol organització sindical. Una dada és molt significativa: el benefici empresarial va créixer un 8'8% el primer trimestre d'aquest any, mentre les famílies incrementen els seus deutes en un 20% en el mateix període.

Finalment, sobre la negociació col·lectiva encara ens estem recuperant de la proposta que havia fet la patronal en l'època de l'Aznar dels "comptadors a zero". Els convenis col·lectius quan perden vigència no es prorroguen!

En conclusió: l'actual model de negociació col·lectiva és absolutament defensiu per als interessos dels treballadors i les treballadores.

L'ALTRA REALITAT

Sobre la Llei concursal (2)

Timanfaya

Continuem parlant d'això que s'anomena Llei concursal... Una altra notable actuació sobre la qual intervindran els magistrats mercantils són els crèdits salarials, encara que mantenint l'actual sistema que els considera crèdits superprivilegiats quan es tracti del salari dels últims 30 dies, com a privilegi especial els que recaiguin sobre els objectes elaborats pels treballadors i altres de privilegio general la resta de crèdits salarials, així com les indemnitzacions per extinció dels contractes.

El procediment concursal obliga que els crèdits salarials s'integrin conjuntament amb la totalitat dels deutes que tingui l'empresari, raó per la qual no hi haurà execució per separat tal com s'efectuava fins ara.

Conseqüentment, en els casos d'estar afectats per un procés concursal i si es fes una modificació substancial de condicions de treball, no es permet al treballador o la treballadora l'extinció de la seva relació laboral, obligant a l'acceptació d'aquestes modificacions i a romandre a l'empresa un any més, ja que en cas contrari seria una extinció per iniciativa pròpia i no generaria ni dret a indemnització ni a atur; pel contrari, el personal d'alta direcció, en el cas d'extinció i suspensió del contracte de treball, podran extingir-lo i percebre la indemnització prevista en la legislació per acomiadament col·lectiu, encara que el jutge mercantil podrà suavitzar la indemnització.

Si la conseqüència és un trasllat col·lectiu que suposi mobilitat geogràfica, s'aplicarà el mateix règim que l'establert per a les modificacions substancials de condiciones laborals, sempre que la mobilitat sigui dintre de la mateixa província a menys de 60 km del centre d'origen i no se superi el 25% de la jornada diària.

En el cas de l'acomiadament col·lectiu per causes econòmiques, tècniques, productives i/o organitzatives, que fins ara s'iniciava amb un procés de consultes entre empresa i els representants dels treballadors i les treballadores per sol·licitar posteriorment l'autorització de l'expedient a l'autoritat laboral, passa en l'actualitat a ser competència del jutge mercantil, i les parts negociadores estaran formades per l'administració concursal i els representants legals dels treballadors, fixant-se un període de consultes de 15 dies a empreses de menys de 50 treballadors i 30 dies per a més de 50 treballadors, resolvent l'expedient el jutge en cinc dies.

Per la millora de la recollida d'escombraries

Col·lectiu Catalunya

Els treballadors de l'empresa Urbaser, concessionària de la neteja i recollida de brossa de Vilassar de Mar (al Maresme), van signar un preacord del Conveni Col·lectiu el dia 23 de juny. Les seves reivindicacions eren la retirada de la proposta de l'empresa d'acomiadar vuit companys i la signatura d'un sol conveni per a tots els treballadors i les treballadores de l'empresa, perquè en l'actualitat n'hi ha dos: un per als treballadors de la neteja viària i l'altre per als de brossa domiciliària, amb diferents salaris, jornada, condicions socials...

Aquestes reivindicacions van ser rebutjades per la direcció d'Urbaser, malgrat que l'empresa obté milions de beneficis cada any, que podrien anar a les arques de l'Ajuntament si aquest servei fos municipal, tal com reclamen les i els membres de la plantilla. Segons els membres de la plantilla, "Als accionistes d'Urbaser no els importa gens la neteja de Vilassar de Mar i només hi veuen un negoci més, per seguir incrementant any rere any llurs beneficis". Des de la implantació de la nova organització dels serveis de recollida de RSU del passat 4 de juliol, a Vilassar s'ha creat una situació insostenible. L'increment de la càrrega de treball amb la fusió de la recollida comercial i domèstica, l'increment de les zones per recollir (de tres zones a quatre), la mala planificació i organització de l'empresa (la ineficàcia del servei de neteja de contenidors), tot això ha originat la desconfiança de l'empresa amb els treballadors i les treballadores i a l'inrevés, com també està comportant que el servei no s'està realitzant de la manera més òptima possible i la recollida selectiva no es pot realitzar en les condicions que nosaltres voldríem tal i com es mereix la població de Vilassar de Mar. Les treballadores i els treballadors pensen que "l'Ajuntament hauria de municipalitzar el servei i invertir així els diners públics en millorar la neteja de la nostra ciutat i no a engreixar la butxaca d'Urbaser.

Davant d'això, les i els representants dels treballadors i les treballadores havien convocat una vaga indefinida que no havia d'afectar el servei ja que aquesta s'havia de realitzar a partir de les 4.15 hores i s'havia d'acabar a les 9 del matí.

Aquesta, però no era la primera mobilització que tenia lloc a l'empresa, ja que el 21 de juny, ja havien fet una vaga i una manifestació. El dia 23 de juny, van convocar una concentració a la plaça de l'Ajuntament.

Repressió contra els miners de Sallent i inici de negociacions

Carlos Navarro

El passat 21 de juny, el Comitè d'Empresa d'Iberpotash va convocar una tanda de vagues a les mines de Sallent. Les vagues de 24 hores estaven convocades pels dies 21, 24, 27 i 30 de juny, i 3, 4 i 10 de juliol, per tots els sindicats presents en el Comitè d'Empresa (CGT, UGT, CCOO i USOC). Les vagues volien fer front a l'acomiadament de 6 treballadors que s'afegien a 8 d'anteriors, el que feia un total de 14 acomiadaments, i veient que en cap moment s'havia produït per part de l'empresa cap gest de bona voluntat sinó que continuava amb una prepotència total.

No era la primera mobilització de la plantilla d'Iberpotash, ja que fins ara han realitzat algunes manifestacions a Súria, Manresa i Barcelona (vegeu "Catalunya" 65), han mantingut reunions amb els estaments públics i polítics tant del Consell Comarcal del Bages, com al Parlament de Catalunya amb els

Grups Parlamentaris del Govern, per explicar-los la situació de falta d'un projecte de viabilitat de l'empresa i les mesures repressives contra els seus treballadors que estaven generant un clima de crispació. Si bé el tracte va ser correcte, el compromís d'intercedir davant de l'empresa per trobar vies de diàleg i evitar que el conflicte prengués un caire diferent del de la negociació no havia donat fruits o no s'hi havia posat amb suficient insistència, i davant del carreró sense sortida en què es trobaven van decidir promoure la mobilització convocant les vagues, per forçar arribar a acords que garantissin la viabilitat de la mina, que s'acabessin els acomiadaments, i que la Comarca del Bages continués tenint futur.

Manifestació

A les dos quarts de deu del matí van realitzar una manifestació des de la rotonda a l'entrada de Sallent, on els treballadors acomiadats havien muntat el campament, per dirigir-se en cotxe fins a les oficines de l'empresa a Súria.

Allí, els treballadors van ser víctimes d'una brutal càrrega dels Mossos d'Esquadra quan un centenar d'ells es dirigien a les oficines de l'empresa a Súria per exigir una reunió amb els directius. A conseqüència de la repressió policial, sis treballadors van resultar ferits. Després de l'enfrontament, els treballadors van decidir esperar que algun representant d'Iberpotash accedís a reunir-se amb ells. Finalment, el conseller delegat de l'empresa, Joao Carelo va acceptar rebre una delegació del comitè d'empresa, en una reunió en què es va comprometre a obrir una mesa de negociació que inclogui la readmissió dels acomiadats. La direcció va oferir també negociar separadament mesures que garanteixin la viabilitat del negoci i altres per lluitar contra l'elevat índex d'absentisme laboral.

El Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya va mostrar en un comunicat públic la seva repulsa a les agressions dels Mossos.

El 23 de juny va tenir lloc una reunió a la Conselleria de Treball entre els treballadors d'Iberpotash, l'Administració i l'empresa. En aquesta reunió es va arribar a un principi d'acord per obrir un procés de negociació, postura que va tenir el suport de la plantilla, fixant un termini de tres mesos per aconseguir acords significatius sobre la viabilitat de les mines.

La planta de Braun a Esplugues, objectiu de la deslocalització

Col·lectiu Catalunya

La Direcció de Gillette (propietària de Braun) va decidir a principis de juliol posposar fins al quart trimestre de l'any la decisió sobre el futur de la planta que Braun té a Esplugues de Llobregat, on treballen 800 persones. Braun pretenia finalitzar l'auditoria sobre els costos de les seves plantes europees a la fi de juny i comunicar a continuació quines es tancaven o readaptaven, però fonts de Braun van assenyalar que la companyia necessitava més temps per realitzar l'auditoria "per la complexitat de l'anàlisi i les importants implicacions que tindria en l'ocupació".

Des dels sindicats presents en l'empresa, CGT, CCOO i UGT, es considera que simplement es posposava el problema uns mesos. Els sindicats havien convocat una vaga de dues hores per al 7 de juliol que finalment van desconvocar tot esperant com es desenvolupava la situació. L'empresa vol introduir canvis profunds en la planta "Esplugues, amb sistemes productius i de gestió nous que rebaixin els costos. Esplugues podria perdre alguna de les línies de producció a favor d'un tercer país amb costos laborals més baixos o el tancament definitiu de la instal·lació.

Parcs i Jardins de Barcelona, en lluita

Text: **Secció Sindical de CGT a Parcs i Jardins.** Foto: **Gabi Serra**

Tal com hem anat informant en els últims números del "Catalunya", els treballadors i treballadores de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona continuen la seva lluita contra la privatització del servei. En els darrers mesos, aquestes mobilitzacions han crescut en nombre.

-23 de juny: concentració davant l'Ajuntament de Barcelona mentre es reunia el Consell d'Administració de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins per aprovar el canvi d'estatuts de l'entitat i la seva transformació en una entitat pública empresarial. La concentració anava acompanyada d'un concert de percussions diverses a base de tambors i bidons.

-30 de junt: jornada de vaga, amb manifestació des de plaça de la Universitat de Barcelona fins a la porta de l'Ajuntament. El seguiment fou del 90%.

-15 de juliol: una altra jornada de vaga, seguida de nou pel 90% de la plantilla, complementada amb una assemblea de treballadors i treballadores, un a xoriçada a la plaça Sant Jaume i una manifestació pels carrers de Barcelona. Un grup de treballadors van interrompre el Ple Municipal quan hi intervenia la tercera tinent d'alcalde Imma Mayol al crit de "No, no, no a la privatització, l'esquerra 'pija' també privatitza" fins que foren desallotjats del Ple per la Guàrdia Urbana. Prèviament, el dia 14, s'havia fet una roda de premsa en què hi van participar els sindicats CGT, CCOO, UGT i USO, així com representants de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, que van manifestar la seva oposició als plans de l'Ajuntament de Barcelona de canviar la gestió de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins.

-10 d'agost: mentre un nombrós grup de treballadors i treballadores es concentrava davant les oficines de Parcs i Jardins al carrer de Tarragona, dos treballadors es van penjar amb material d'escalada de la façana de l'edifici durant una hora.

Èxit de la vaga a Roca contra la venda de la divisió de calefacció

Col·lectiu Catalunya i Carlos Navarro

La CGT i el COP van convocar, el 29 de juny passat, a la vaga els treballadors i treballadores de la Secció de Calefacció de les fàbriques del grup Roca a Gavà, Alcalá de Henares i també els comercials del grup de tot l'Estat espanyol. L'activitat que es desenvolupa és la fabricació d'emissors d'acer (radiadors i panells) i calderes.

L'aturada en la secció va ser del 100% en ambdues factories, tot i que no es tenen dades sobre el seguiment per part dels comercials donada la seva dispersió per tot el territori de l'Estat.

La CGT i el COP van convocar aquesta vaga després d'haver realitzat assemblees en els diversos centres de treball amb els afectats per la venda de les seccions de calefacció, on van ser els mateixos treballadors i treballadores afectades qui va proposar quina forma de mobilització preferien.

Per la seva banda, les organitzacions Comissions Obreres ila Unió General de Treballadors van fer una convocatòria des de les seves federacions a tots els treballadors i treballadores de l'empresa, sense convocar assemblees on es poguessin expressar i hi poguessin decidir, el que va crear situacions de tensió en la factoria de Gavà ja que molts treballadors i treballadores que no eren de la secció de calefacció no estaven informats que hi havia vaga convocada i es van enfrontar als delegats de CCOO i UGT.

La venda de la Divisió de Calefacció de la Corporació Empresarial Roca obeeix a una estratègia de retirada de capital en sòl de l'Estat espanyol, de la qual aquesta n'és la primera fase.

La venda afecta un total de 423 treballadores i treballadors en centres de Gavà-Viladecans, Barcelona, Castellbisbal i Alcalá de Henares (Madrid), i també als comercials de tot l'Estat.

Protesta a l'estació de Portbou

La plantilla de l'estació ferroviària de Portbou van protestar, el 5 de juliol, reclamant la rehabilitació i l'obertura d'un pas que connecta la zona de mercaderies i la de passatgers. L'accés -tancat després d'una inspecció de Treball- és el marcat al pla d'emergències com a sortida d'evacuació. Actualment, han de travessar les vies fèrries per traslladar-se d'un punt a l'altre de l'estació.

Es va organitzar una concentració convocada per la Confederació General del Treball i el Sindicat Ferroviari. Els treballadors van parar durant mitja hora i es va situar davant un dels trens a les vies reclamant a la companyia que reobri el pas.

Vaga indefinida estatal a Telefònica

CGT Telefònica

Una vaga d'una hora tots els divendres i per torn de treball a partir de l'1 de juliol va afectar les àrees d'Operació i Manteniment (Servei d'Avaries) dependents de la Direcció General d'Infraestructures de Telefònica.

Per què aquesta vaga?

Des de 1992 Telefónica d'Espanya ha destruït mes de 45.000 llocs de treball dins d'aquesta empresa, a través de distints plans de reducció de plantilla. Actualment, hi ha 30.000 treballadors i treballadores a l'empresa.

Aquesta reducció tan brutal de plantilla ha anat incrementant la càrrega de treball en cada un dels departaments, de tal forma que en l'actualitat està afectant la salut i a la seguretat de la plantilla en la realització del treball.

L'increment de la pressió en el treball, els augments de funcions i el deteriorament de les condicions laborals han anat generat un creixent malestar entre la plantilla d'Operació i Manteniment (O+M). La gota que va fer vessar el got de la indignació dels treballadors va ser la modificació d'una norma sobre treballs que han de realitzar-se acompanyats davant del risc que suposa treballar en alçada en solitari per a la nostra seguretat.

Aquesta càrrega mental i la pressió per aconseguir objectius de treball està provocant un augment en els nivells d'estrès i ansietat, comportant un major risc d'accidentalitat.

Tot això redunda en una contínua reducció en la qualitat d'atenció de les avaries, tant del servei telefònic com en ADSL, Imagenio, dades, etc.

Per això les reivindicacions de la vaga eren les recollides a les consultes als treballadors i les treballadores en les diferents demarcacions provincials:

- Compliment i aplicació de les directrius del Comitè Central de Seguretat i Salut sobre treballs que han de realitzar-se acompanyats.
- Acabar amb l'ús abusiu de la prolongació d'una hora en la jornada laboral previst en Conveni.
- Millora dels equips de treball, eines i recanvis dels treballadors i les treballadores per al desenvolupament del treball. Renovació de la flota de vehicles.
- Condicionament immediat i manteniment de les centrals telefòniques, que amb motiu del seu abandonament suposen un augment sensible dels riscos d'accident laboral i provoquen serioses dificultats per al desenvolupament del treball.

CGT Heineken, un model per seguir d'anarco-sindicalisme

Secretaria de Formació de la CGT del País Valencià i Múrcia

La Secció Sindical de Heineken (antiga Cerveses El Águila) és una de les més emblemàtiques dins del Sindicat d'Oficis Diversos de la Federació Local de València.

El seu camí es va iniciar com a reacció davant de l'injust acomiadament d'un company fix discontinu, i la falta de reacció de les organitzacions sindicals amb representació en aquell moment, el que va provocar l'organització d'un grup de treballadors per a donar resposta una mesura tan arbitrària, i que va acabar amb la presentació de candidatura en les eleccions de l'any 94 davall les sigles de CGT

Durant els següents vuit anys, la Secció Sindical de CGT a Heineken s'ha caracteritzat pel seu permanent i inflexible reivindicació davant de l'empresa, un exemple d'això en són les més de 500 denúncies a Inspecció de Treball, totes guanyades.

I estes lluites han donat el seu fruit, així s'ha aconseguit recuperar la indemnització per cessament de temporada per a treballadors fixos discontinus que Heineken havia retirat, s'han consolidat interpretacions més beneficioses dels acords de salaris, i l'èxit de què estan més orgullós és haver aconseguit que s'haja consolidat el lloc de 96 dels treballadors que en 1993 eren discontinus i a data de hui són indefinits.

L'any 2002, van haver d'enfrontar-se també a la discriminació sindical, perquè l'empresa va reduir el nombre de treballadors en el cens del col·legi electoral d'especialistes, minorant les possibilitats de CGT en benefici d'altres seccions sindicals, com a resultat es va reduir el nombre de representants del Comitè d'Empresa de tretze de disset, dels quals CGT en va obtindre dos.

La impugnació de les eleccions va concloure amb un laude, reconeixent els drets de CGT, com resultat del qual es van convocar eleccions parcials per a cobrir als quatre delegats que faltaven, no obstant, CGT no hi va concórrer i va presentar recurs demanant que es repetiren en la seua totalitat i es retrotragueren les actuacions a líany 2002; també s'ha guanyat est recurs

Per fi, després de dos anys de lluites jurídiques, el passat 25 de juliol van poder validar el seu treball davant de les urnes, encara que el sabor final ha sigut agredolç, perquè no van arribar al cinquè delegat tan sols per cinc vots. Però la propera hi arribaran.

Malestar entre els bombers de les químiques de Tarragona

Els 34 bombers dels polígons químics nord i sud de Tarragona van mostrar a mitjan juliol el seu malestar per les condicions laborals a què estan sotmesos i perquè consideraven que se'ls exigeix, per part de l'empresa Lainsa de la qual depenen, exercir treballs no relacionats directament amb les seves funcions.

El protocol al qual estan sotmesos els defineix com a membres d'una empresa de manteniment i ajuda contra incendis, el que no casa amb el paper determinant que juguen, ja que es tracta d'equips de primera intervenció quan es produeix una emergència.

Així mateix, la plantilla reclama des de fa temps la seva equiparació amb els Bombers de la Generalitat, una reivindicació que no han aconseguit a pesar d'ocupar un paper fonamental en unes indústries amb un elevat grau de risc.

La lluita millora les condicions dels carters de Sabadell

Després de tres mesos de reivindicacions, els carters i carteres de l'oficina principal de Sabadell (districtes I i II) van obtenir una important victòria. Aquests treballadors desenvolupaven el seu treball en un espai totalment insuficient de 70 m2 des de feia sis anys.

Després de diverses assemblees convocades des del juny i d'accions com concentracions al carrer, denúncies als mitjans, repartiment de fulls i una convocatòria per part de la CGT d'aturades parcials des de l'11 de juliol, la Jefatura Provincial de Correus va decidir traslladar el districte II al Pavelló Postal, amb la qual cosa van millorar notablement les condicions de treball.

El calendari de la Biblioteca Central de Reus

La Secció Sindical de la CGT de l'Ajuntament de Reus va presentar una denúncia a Inspecció de Treball de Tarragona el 4 d'abril contra l'Ajuntament de Reus en relació al calendari laboral i quadre horari de la Biblioteca Central de Reus, com a contestació al decret efectuat per aquest, en el qual se'ls imposava un horari sense parlar ni pactar. El passat 1 de juliol, la Inspecció de Treball va enviar un requeriment a l'Ajuntament per tal que reguli el quadre d'horari i el calendari laboral abans del 31 de desembre.

Renfe-Op. vol acomiadar el 13 per cent de la plantilla

SFF-CGT

UGT i el sindicat corporativista Semaf van signar, el 28 de juliol passat, un nou expedient d'acomiadament col·lectiu a Renfe-Operadora, que suposa la destrucció de 2.000 llocs de treball fins a l'any 2009, la qual cosa suposa el 13% d'una plantilla total de 15.068 treballadores i treballadors. La Direcció de l'empresa pretén justificar aquest Expedient de Regulació d'Ocupació adduint que respon a una obligació imposada per les Directives Comunitàries i per la Llei del Sector Ferroviari, com a mesura per adaptar-se al nou escenari.

Segons la CGT, "darrere de l'ERO només poden amagar-se interessos que no tenen res a veure amb la viabilitat de l'empresa ni amb l'interès públic que diuen tenir com objectiu fonamental els gestors de l'entitat pública empresarial. Els anarcosindicalistes defensen que lluny de disminuir, la plantilla de les entitats públiques empresarials Renfe-Operadora i Adif haurien d'incrementar-se "per garantir l'interès públic, la satisfacció de les necessitats socials i la seguretat dels usuaris". CGT planteja un procés de rejoveniment de plantilla mitjançant la contractació de nous treballadors i treballadores, ja que en l'actualitat, Renfe-Operadora té el menor nivell de plantilla per quilòmetre de via i més alt índex de productivitat per treballador de tota Europa.

L'acomiadament proposat que es planteja per a quatre anys (2005-09) preveu una reducció per Unitats de Negoci on els tallers de Manteniment Integral de Trens serien els més afectats amb un total de 443 treballadores i treballadors, seguiria Proximitats amb 330 persones, Regionals amb 213, Grans Línies amb 207, Mercaderies amb 177, la Corporació central amb 127 i Alta Velocitat amb 34.

Aquestes pretensions de reducció de personal xoquen frontalment amb la falta de plantilla que s'evidencia amb el milió d'hores extraordinàries realitzades l'any 2005 en les UN que componen l'actual Renfe-Operadora i la multitud de treballs que s'han externalitzat cap a empreses privades per falta de personal propi de l'empresa per realitzar-los.

Paradoxalment, els tallers de la UN de Manteniment Integral de Trens (MIT) que es dedica al manteniment, remodelació i fabricació de vehicles ferroviaris, és la qual més reduirà la plantilla mentre que també és la que més treballs té externalitzats amb terceres empreses i una de les preocupacions de CGT és que la falta de personal per fer correctament la reparació d'elements de seguretat dels vehicles ferroviaris pot repercutir en una pèrdua de la seguretat en la Circulació.

Un altre aspecte per considerar és que la reducció del parc de locomotores de Mercaderies en 159 vehicles, juntament amb la reducció del parc de vagons comportarà l'abandonament premeditat i injustificat de tràfics de mercaderies que ara realitza Renfe-Operadora en benefici de les empreses privades que s'estan constituint i que han sol·licitat llicència per operar (Comsa Rail, Continental Rail, Detrén, Transfesa), cedint quota de mercat a aquestes empreses privades per facilitar la seva viabilitat econòmica.

CONSTRUÏM ALTERNATIVES? (4)

I és viable financerament la Renda Bàsica dels iguals?

Trini Busqueta,
membre de Baladre

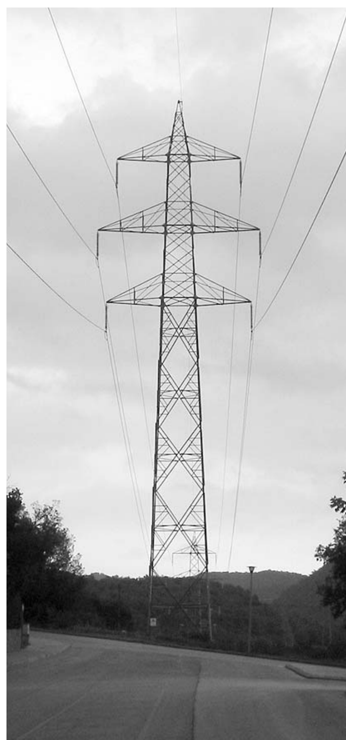
I aquesta és la pregunta del milió! I d'on sortiran els diners, es pregunten la majoria de persones quan senten a parlar de la Renda Bàsica dels iguals (RBis)?

I la resposta és ben senzilla: doncs d'allà on són. La RBis és un mecanisme de redistribució de la renda, no cal crear més riquesa per poder implantar la RBis, només es tracta de repartir-la amb uns criteris més ètics i justos entre tota la població d'un territori.

I també afegim que no ha de ser tasca dels moviments socials que treballem per la transformació social demostrar que aquesta proposta de RBis és viable financerament. Nosaltres volem dedicar els nostres esforços i energies a plantejar propostes i alternatives de vida i no a pensar models economètrics i a operar amb variables macroeconòmiques que demostrin que la RBis és possible financerament. D'això en saben, i molt, els i les economistes ortodoxos.

De totes maneres, no ens ha tocat cap altre remei que posar nosaltres fil a l'agulla i presentar un model de RBis per un territori i demostrar que és primer que tot desitjable i després possible i viable en termes econòmics.

I això és el que va fer José Iglesias l'any 2002, a l'empara de la Fundació Jaume Bofill, en el seu estudi "La Renda Bàsica a Catalunya". I amb la mateixa intenció, al desembre del 2004, es publica l'estudi de diversos autors i autores "Vivir donde quieras: del PER a la Renta Básica en el medio rural de Extremadura". Finalment, al juny del 2005, també ha sortit publicat l'estudi "Vivir donde quieras: del PER a la Renta Básica en el medio rural de Andalucía", també obra de diversos autors i autores.

I el que volem ressaltar de tots aquests estudis és que en cada territori concret poden haver-hi fonts de finançament de la RBis diferents, segons la realitat social i econòmica que hi hagi en cada lloc. Per exemple, en el cas d'Extremadura i Andalusia, es parteix de reconduir els recursos que es destinen al Plan de Empleo Rural (PER) cap a la RB. I es demostra que això és possible: que amb els diners que es destinen al PER més un 1% i escaig més del PIB de les comunitats d'Andalusia i Extremadura es pot atorgar una RB a tota la població d'aquestes dues comunitats.

El cas de l'estudi de Catalunya és diferent. Es parteix de la riquesa nacional (PIB) per veure d'on en pot sortir el 50% que es necessita per donar una RB a cada una de les més de sis milions de persones que habitem Catalunya. I el que es fa per aconseguir aquesta quantitat és, per una banda, reassignar alguns dels recursos públics. Per exemple, des de la despesa pública es trauria un 4,9% del PIB (algunes partides que es proposa retocar són: el que reben les empreses i famílies en concepte d'ajudes suposa el 2,4% del PIB o el que reben les esglésies i ONG puja fins al 0,2% del PIB...). Pel que fa a la reassignació de recursos públics des de la reestructuració de l'Estat del Benestar aportaria un 11,1% del PIB, provinent, per exemple, de les partides per a les polítiques socials, per a les polítiques laborals o del Fons Social Europeu. També hi hauria fonts de finançament de l'absorció de nous recursos, la majoria provinents del sistema fiscal. Aquests aportarien un 16,2% del PIB necessari. Així, per exemple, per harmonització fiscal i de les quotes de la Seguretat Social s'aconseguiria un 7,2% del PIB (tenint en compte que la recaptació fiscal de l'Estat espanyol és de 7 a 8 punts per sota de la mitjana europea i que, actualment, la major part dels recursos recaptats via impostos provenen de les persones físiques -un 79%- i no de les empreses ni de les successions, patrimonis, donacions...). Del control de l'evasió fiscal i de l'economia submergida es podria recaptar un 7,2% del PIB i de gravar el patrimoni i les herències es podria acumular un 1,2% del PIB. Finalment, en el cas de Catalunya, també es contempla la imposició de noves figures tributàries, com pot ser un impost sobre els pisos buits, ecotaxes o l'impost Tobin. Encara que també s'assenyala que, sense totes aquestes noves figures impositives, ja s'assoleix el 50% del PIB, que és la quantitat que es destinaria com a RB.

En definitiva, que els diners hi són, el que passa és que estan en mans de molt poca gent. L'estudi d'implantació de la RB a Catalunya demostra que és viable donar una RB de 540 euros mensuals a cada una de les persones que vivim a Catalunya.

En definitiva, que la força de la raó la tenim i està demostrada, ara només ens cal assolir la raó de la força necessària per exigir una RB igual per a tothom.

Tema del mes

Lluites i realitats en la 2a trobada de Moncortés

Text: **Secretaria d'Acció Social de CGT Ponent**; fotos: **Esther Sancho i Jordi Martí**

El passat mes de juliol es van dur a terme les segones Jornades d'Acció Social de la CGT de Catalunya organitzades per la CGT de Ponent i el Comitè Confederal de Catalunya. Les jornades van tenir lloc al poble de Montcortés (al Pallars Sobirà) entre el 8 i el 10 de juliol i hi van participar unes 150 persones d'arreu del país.

Les jornades van seguir la línia encetada l'any passat, és a dir, esdevenir un punt de trobada per al debat, discussió i formació entre les companyes i companys del sindicat així com d'altres col·lectius i moviments socials de Catalunya.

Els actes van començar divendres a la tarda amb una xerrada sobre la pedagogia llibertària al segle XX a càrrec d'Emili Cortavitarte, que va tenir lloc al Comú de Particulars de la Pobla de Segur i que va comptar amb una afluència important de persones interessades en el tema. Ja després de sopar va projectar-se el curtmetratge "El oro de las Californias" (en la realització del qual ha participat CGT) i l'última pel·lícula d'en Kosturica.

L'endemà dissabte fou el dia més intens quant a activitats ja que el dia s'encetava amb una taula rodona sobre les lluites en defensa del territori. Manolo Tomàs (de la PDE) i Pep Riera (exUP), entre altres, van aportar els seus punts de vista sobre la defensa de la terra i d'alternatives als actuals models de desenvolupament. Particularment interessant foren les aportacions de l'Assumpta Codinachs, membre de Vall Fosca Activa, i que va exposar els problemes que per a les terres pallareses representa l'especulació immobiliària que amenaça d'exportar al Pirineu el model urbanístic de les costes catalanes.

A la tarda, una segona taula rodona ens va posar al dia de la feina informativa que es fa des dels mitjans alternatius al nostre país. Hi van participar "El Pèsol Negre" (Berga), Suportponent (Lleida), "La Burxa" (Sants – BCN), Elsud.org (Girona), "Lo Gargall Fer" (Pallars), i també la revista que ara llegiu, el "Catalunya". Aquesta trobada va servir per posar en comú temes com la difusió, els mètodes de treball o la temàtica informativa, alhora que van plantejar-se els problemes que apareixen en tractar temes de caire social des d'una òptica independent i no subordinada al pensament que emana del poder.

A més, el dissabte va fer-se també la trobada de les secretaries d'Acció Social de la CGT de Catalunya, per tal de posar-nos al dia de què es fa arreu de les federacions del sindicat i coordinar esforços en campanyes i accions.

Al vespre, va arribar l'hora més lúdica. Una ruta pels voltants de l'estany de Montcortés va servir per conèixer les diferents plantes medicinals que existeixen al nostre voltant i que avui pràcticament ningú no coneix, i ja entrada la nit, vam conèixer un seguit de contes pallaresos que ens parlaven de la creació del Pirineu o la llegenda de l'estany de Montcortés.

L'endemà vam continuar la feina amb una xerrada sobre la repressió a Catalunya, en què van exposar-se diferents casos de repressió que s'han donat últimament al nostre país, de l'Hospitalet a Torà i de Figueres a Terrassa, així com la feina feta pel "Tomb antirepressiu", que arreu de les comarques, barris i ciutats, ha fet sentir la veu dels que hem patit la persecució policial o judicial per dur endavant la transformació social o reclamar justícia.

I com a comiat, el dinar popular va servir per felicitar-nos un any més per l'èxit d'aquestes jornades que volem que esdevinguin un punt de trobada per a totes les persones que aspirem a canviar allò que no ens agrada tal com és. Des d'aquestes línies ja només ens queda animar a tots aquells companys i companyes que encara no han vingut a Montcortés perquè el proper mes de juliol participin d'aquest projecte col·lectiu que seguirà endavant mentre hi hagi coses a dir.

> AMB 200 SINDICATS

Quinzè Congrés Estatal de la CGT a València

Redacció

El XV Congrés Estatal de la Confederació General del Treball va finalitzar el 3 de juliol a les 14h. Eladio Villanueva, que repeteix com a secretari general, va remarcar en el seu discurs de cloenda el treball realitzat pels 200 sindicats participants i va agrair la presència i adhesió d'una quinzena d'organitzacions provinents d'altres estats com Algèria, Suècia, França o Itàlia.

Els debats que es van mantenir al llarg del Congrés celebrat a València entre el 30 de juny i el 3 de juliol, van permetre acordar les línies principals d'actuació per als pròxims quatre anys. En aquest sentit, les distintes comissions van elaborar la síntesi de les discussions que es resumeixen en:

- La confluència de l'acció social i sindical.
- El compromís de frenar la implantació de la nova reforma laboral.
- La denúncia pública i judicial de les conseqüències de les negociacions col·lectives protagonitzades per CC.OO. i UGT que en massa ocasions es salda amb suculents beneficis per als agents socials firmants.
- La lluita contra la sinistralitat i les malalties laborals que es
cobren una mitjana de 6.000 vides diàries en tot el planeta..
- La necessitat d'acabar amb la precarietat social i laboral, que afecta principalment a jóvens, dones, discapacitats i immigrants.
- La intervenció del sindicat per a combatre la discriminació social, laboral i política que pateixen els immigrants.
- La defensa dels serveis públics i del medi ambient.
- El desenvolupament dels drets socials en el marc d'una societat laica com a garantia de pluralitat i tolerància.
- I la reconstrucció de l'internacionalisme com a voluntat de construir un moviment sindical i social internacional .

Quant a la composició del Secretariat Permanent de CGT, renovat al 50 per cent, els nous responsables són: José M. Muñoz Póliz, Organització i Jurídica; Rafael Maestre Marín, Formació; José A. Pulido, Salut Laboral; José A. Carretero, Acció Social; Sira del Río, Dona; José Á. Jiménez, Comunicació; Àngel Secretaria de Relacions Internacionals; Ángel Luis García Fernández, Acció Sindical; i José A. Sánchez Zapater, Secretaria d'Administració i Finances.

> EL MOVIMENT

Primeres Jornades de la Xarxa d'Educació Lliure

Del 8 al 10 de juliol es van celebrar a Barcelona les primeres jornades de la Xell (Xarxa d'educació lliure), al CEIP N-1 de Pràctiques, al carrer Melcior de Palau, al barri de Sants de Barcelona.

Segons la Xell, "el sistema educatiu actual s'estructura en base a una sèrie d'inèrcies poques vegades qüestionades: els exàmens, els premis i càstigs, els deures, les assignatures, el control i la imposició de l'adult/a sobre l'infant, la massificació i homogeneïtzació, l'esclavitud dels llibres de text, la rigidesa dels espais i els temps, l'agrupament per criteris d'edats, ...Tot un seguit d'estructures i pràctiques que no respecten el desenvolupament natural de l'infant i que provoquen una gran angoixa en pares, mares i professionals de l'educació.

Davant d'aquesta realitat, però, sempre hi ha hagut, i continuen havent-hi, experiències alternatives fonamentades sobre una concepció diferent de l'ésser humà i de la relació educativa".

Les Jornades

El principal objectiu d'aquestes primeres jornades de la Xell era proporcionar un espai d'interaccions entre les persones interessades en aquest tipus d'educació. En conseqüència, es va intentar defugir de les grans xerrades, optant per un enfocament més participatiu i dinàmic a través de grups i taules de debat.

Però també es va creure interessant donar a conèixer les experiències actuals d'educació lliure. Per això, es van convidar una vintena d'escoles de tot Catalunya i la resta de l'Estat, així com altres projectes que s'estan creant actualment.

I recuperar el passat, tota una llarga tradició d'educació lliure i autogestionària al nostre entorn. I aprofundir en els principis d'aquest tipus d'educació, en els seus referents conceptuals, des de les aportacions de múltiples disciplines. I sobretot continuar construint xarxa.

Més informació a la pàgina web de la XELL: www.educaciolliure.org

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.org www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 D'AGOST

DIJOUS 16 DE JUNY
ELS TREBALLADORS d'ACC Spain, abans Unidad Hermética, van realitzar una vaga de 5 hores per torn de treball, a més de manifestar-se a Barcelona.
INICI DEL FÒRUM SOCIAL de la Mediterrània, a la Fira de Barcelona.

DIVENDRES 17 DE JUNY
500 TREBALLADORS en una bidonada-concentració a la porta de l'Ajuntament de Barcelona contra la privatització de Parcs i Jardins.

CERCAVILA a Nou Barris contra la instal·lació d'una gran superfície comercial al barri. Al matí, unes 20 persones van provar de protestar al seu interior, però van ser desallotjades. (CI)
RODA DE PREMSA de denúncia contra el Pla Caufec davant de la seu de Sacresa (promotora immobiliària). (CI)
CASSOLADA DE PROTESTA a l'hora de l'entrepà a l'empresa Gearbox del Prat de Llobregat. Aturades espontànies durant tot el dia.a.
OCUPACIÓ del cinema Euterpe de Sabadell, després de vuit anys d'abandonament. (CI)

DISSABTE 18 DE JUNY
CONCLUSIÓ DE LES JORNADES sobre alliberament nacional i moviments socials organitzades pel centre social la Màquia de Girona.
FESTA D'INAUGURACIÓ de la Casa de l'Aigua a Tortosa on se celebrà el primer aniversari de la modificació del PHN, organitzada per la Plataforma en Defensa de l'Ebre.
"DEFENSEM L'OKUPACIÓ, estenem les resistències": trobada organitzada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona entre centres socials, habitatges ocupats i diversos col·lectius. (CI)
CINC MIL PERSONES a Barcelona pels drets de gais i lesbianes.

DIUMENGE 19 DE JUNY
FINAL DEL FÒRUM SOCIAL de la Mediterrània, amb la realització d'una manifestació a Barcelona que aplegà unes 4.000 persones.
FINALITZA LA 1A MOSTRA del Llibre Anarquista BCN 05, celebrada a l'Ateneu Llibertari del Besòs. (CI)

DILLUNS 20 DE JUNY
PRESENTACIÓ de la Coordinadora contra la Tortura a Barcelona, presentant l'informe sobre tortures de l'any 2004. (CI)

DIMARTS 21 DE JUNY
ELS TREBALLADORS de l'empresa Urbaser, concessionària de la neteja i recollida de brossa de Vilassar de Mar, inicien una vaga i es manifesten per exigir a l'empresa el desblocatge de la negociació del conveni col·lectiu.
CONCENTRACIÓ en suport a la família de Juanma Alfaro, mort en circumstàncies encara no aclarides, davant de l'Ajuntament de Sabadell. (CI)
S'INICIA una tanda de vagues dels miners d'Iberpotash de Sallent contra diversos acomiadaments produïts. Brutal repressió dels Mossos d'Esquadra contra els treballadors que intentaven entregar un escrit a l'empresa a Súria.
TRES-CENTS MÚSICS es manifesten pel centre de Barcelona (en el dia de la música), vestits de negre i tocant la Marxa Fúnebre de Chopin en favor de la música en viu. (CI)

DIMECRES 22 DE JUNY
LA BRIGADA DE TERRASSA a Chiapas realitza una acció de protesta davant la seu del BBVA de la ciutat denunciant la cancel·lació de diversos comptes de suport als zapatistes.
NOVA OCUPACIÓ a Molins de Rei (l'immoble conegut anteriorment com Mobles Elefante), amb la intenció de muntar bucs d'assaig per a grups de música. El mateix dia va ser desallotjat el CSO Els Errants de la Llagosta. (CI)

DIJOUS 23 DE JUNY
CONCENTRACIÓ de treballadors en vaga d'Urbaser davant l'Ajuntament de Vilassar de Mar.
CONCENTRACIÓ contra la privatització davant l'Ajuntament de Barcelona de treballadors de Parcs i Jardins.
FESTA AL CENTRE SOCIAL Ocupat L'Òpera de l'Hospitalet per l'autogestió de Ràdio Bronka. (CI)
"POBLE NOU NO ESTÀ EN VENDA!": protestes per part d'un grup de veïns durant la inauguració d'una "Oficina de la Vivenda" per part de l'alcalde de Barcelona Clos. (CI)

DIVENDRES 24 DE JUNY
COMENÇA VII FIRA per Chiapas a la Garriga organitzada per La Garriga Societat Civil, amb actes diversos fins al dia 26.

DISSABTE 25 DE JUNY
MANIFESTACIÓ a Barcelona contra la repressió contra els anarquistes a Itàlia, amb una enorme pressió policial, va aplegar unes 300 persones, finalitzant amb càrregues que varen produir diversos ferits i contusionats i 7 persones detingudes (cinc de les quals amb procediments d'expulsió oberts), de les quals van alliberar a quatre i a les altres tres les van empresonar acusades de delictes de desordres públics, danys i atemptat. (CI)

DIUMENGE 26 DE JUNY
FINALITZA LA VII FIRA per Chiapas, celebrada a la Garriga. Es reafirma la solidaritat amb Chiapas i el moviment zapatista mexicà després dels últims comunicats i moviments de l'EZLN.

DILLUNS 27 DE JUNY
CONCENTRACIÓ davant dels jutjats de Barcelona, per demanar la llibertat de les persones que encara romanien detingudes per la manifestació anarquista del passat 25 de juny. Surten en llibertat (amb càrrecs) dues persones.
LA POLICIA entra a les bases militars abandonades (i ocupades des de feia dos mesos i mig) de Biniancolla (Maó), i dóna l'ordre de desallotjar en cinc dies. (CI)

DIMARTS 28 DE JUNY
DIA DE L'ALLIBERAMENT GAI, Lèsbic, Bisexual i Transexual, primera manifestació a Reus, amb sortida a la plaça de la Llibertat.
CONCENTRACIÓ davant la Delegació del Govern a Palma de Mallorca contra les agressions feixistes i xenòfobes produïdes a la ciutat.
CONCENTRACIÓ davant de la presó de Wad-Ras en solidaritat amb les tres persones empresonades a la manifestació del 25 de juny. (CI)

DIMECRES 29 DE JUNY

XERRADA al local de la CGT de Barcelona sobre el Valle de los Caídos i la memòria històrica.
VAGA A ROCA DE GAVÀ convocada per CGT i COP contra la venda de la divisió de calefacció de l'empresa.
CONCENTRACIÓ davant de la presó Model de Barcelona en solidaritat amb les tres persones empresonades a la manifestació del 25 de juny. (CI)

DIJOUS 30 DE JUNY
CERCAVILA contra el maltractament institucional als menors a la plaça de l'Àngel de Barcelona, amb la participació d'unes 70 persones. (CI)
MANIFESTACIÓ pel centre de la ciutat dels treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona contra la privatització del servei.
XERRADA al local de la CGT de Barcelona sobre la lluita dels escombriaires de Sabadell.

DIVENDRES 1 DE JULIOL
S'INICIA UNA VAGA indefinida estatal a Telefònica convocada per CGT i altres sindicats a les àrees d'Operació i Manteniment contra les reduccions de plantilla.
"LESBIANA? encantada, és un plaer!" Presentació de les conclusions de la trobada de lesbianes de Catalunya a Barcelona.

DISSABTE 2 DE JULIOL
"2N TALLER DE PROPOSTES CONTRA LA VIOLÈNCIA IMMOBILIÀRIA" a l'Ateneu Rosa de Foc de Barcelona.
ES REALITZEN les Terceres Jornades contra la Tortura, a Gràcia, Barcelona.
FESTA DE SAN AGAPITO BIS: convocada per l'Associació d'Afectats dels habitatges del carrer d'en Comte i la plaça del Pallol de Tarragona.
MANIFESTACIÓ per l'alliberament gai, lèsbic i transsexual a la plaça Universitat de Barcelona, amb festa posterior. (CI)
170 IDENTIFICACIONS en només dos dies a Sabadell, per part del nou Grup Especial de Prevenció i Reacció format per diversos cossos policials.
MARXA D'HOMENATGE als Maquis. "L'últim viatge de Quico Sabaté." Excursió guiada al Mas Clarà (Gironès).

DIMARTS 5 DE JULIOL
RODA DE PREMSA a la Federació catalana d'ONG per al desenvolupament a Barcelona, presentant la campanya "Qui deu a qui?". Al vespre es realitzà un partit de futbol reivindicatiu al mig de la plaça de la Catedral de Barcelona.

DIMECRES 6 DE JULIOL
XERRADA-DEBAT informatiu sobre la nova situació a Chiapas, a les Cotxeres de Sants de Barcelona. (CI)

DIJOUS 7 DE JULIOL
ACTE INFORMATIU al CSO Can Vies sobre la situació actual del cas del noi assassinat Pedro Álvarez.
LA XARXA D'ENLLAÇ amb Palestina, la Plataforma Aturem la Guerra i Boicot Preventiu denuncien les fortes multes (3000 euros per persona) que s'han rebut per haver distribuït unes octavetes contra la política de Sharon al partit Barça-Maccabi de Tel Aviv al febrer.
SURTEN EN LLIBERTAT dos de les persones detingudes a la manifestació anarquista del 25 de juny. Encara hi ha empresonat un noi italià. (CI)

25 PERSONES es manifesten a una benzinera de Repsol-YPF de Barcelona disfressats com a treballadors de l'empresa i repartint octavetes. (CI)

DIVENDRES 8 DE JULIOL
COMENÇA A MONTCORTÉS del Pallars la II Acampada d'Acció Social de la CGT de Catalunya, amb activitats fins al dia 10.
COMENCEN LES JORNADES de la Xarxa d'Educació Lliure.
INTENT DE DESALLOTJAMENT d'una casa ocupada (Can Creus) a Gallecs (Mollet). (CI)

DISSABTE 9 DE JULIOL
EL CSOA L'ESTELLA reneix com a Can Tramuntana, un any després del desallotjament patit a Mataró s'ocupa un altre centre social. (CI)
MARXA D'HOMENATGE als Maquis. Passada d'un vídeo sobre Ramon Vila Capdevila "Caracremada" a Navarcles i posterior debat.

DIUMENGE 10 DE JULIOL
ES CLOU la II Acampada d'Acció Social de la CGT de Catalunya, celebrada a Montcortés.
COMENCEN els camps de treball a la masia okupada de Can Masdeu (Barcelona).
MANIFESTACIÓ antitaurina a Tarragona.

DILLUNS 11 DE JULIOL
SUSPÈS EL JUDICI contra Kan Mussol (casa ocupada a la Serra de Collserola). (CI)

DIMECRES 13 DE JULIOL
PASSI D'UN VÍDEO sobre el Forat de la Vergona a l'Ateneu Popular de Sarrià. Es dona la circumstància que aquest Ateneu està patint les polítiques de la regidora Carreras (anteriorment destinada a Ciutat Vella). (CI)

DIJOUS 14 DE JULIOL
AGRESSIÓ I ROBATORI contra l'Ateneu Popular de l'Eixample. (CI)

DIVENDRES 15 DE JULIOL
CONCENTRACIÓ-MANIFESTACIÓ a Barcelona dels treballadors de Parcs i Jardins contra la privatització.
VAGA DELS TREBALLADORS de Gearbox del Prat per demanar la retirada de l'ERO.
2ES JORNADES Recuperació de la Memòria - Maquis 2005. Al saló d'actes de l'Ajuntament de Balaguer.
"QUÈ ESTÀ PASSANT A CHIAPAS?" xerrada informativa al Casal Els Joves de Badalona, a càrrec d'Iñaki García.
MEMBRES DEL CSO La Gàbia de Lleida, en perill de desallotjament, lliuren un dossier al responsable d'Urbanisme de La Paeria.

DISSABTE 16 JULIOL

MANIFESTACIÓ per la llibertat de les persones empresonades en manifestacions anarquistes a Barcelona. (CI)
V PIRAGUADA POPULAR en defensa de l'Ebre entre Xerta i Tortosa.
2ES JORNADES Recuperació de la Memòria - Maquis 2005. Diversos actes a la Casa Refugi Minairons de Baro (Pallars Sobirà).

DIUMENGE 17 JULIOL
TREBALLADORS de TMB van impedir que sortissin els autobusos conduïts per xofers del grup Avant que havien de cobrir les llançadores amb motiu de les obres en Ferrocarrils de la Generalitat (FCG) durant l'estiu.
2ES JORNADES Recuperació de la Memòria - Maquis 2005. Diversos actes davant de l'Ajuntament de Sort.

DIMARTS 19 DE JULIOL
ES DESALLOTGEN dues cases al barri de Vallcarca de Barcelona, vuit ocupants foren detinguts, fitxats i posteriorment deixats en llibertat. (CI)

DIMECRES 20 JULIOL
200 TREBALLADORS de SAS-Abrera es concentren davant els jutjats de Barcelona amb motiu del judici per l'acomiadament de set companys.
A BARCELONA, presentació de la Coordinadora contra la Tortura.
FINALITZA A SANT CUGAT del Vallès la vintena Universitat de la Pau.

DIJOUS 21 JULIOL
LA CGT va convocar en solitari una vaga contra l'ERO a Gearbox, així com una manifestació a la que van participar 300 treballadors, que va sortir de les portes de Gearbox al polígon Pratenc i va acabar a les portes de les oficines de la Seat a la Zona Franca.
S'INICIA A LA MASIA de la Guineueta de Barcelona una trobada zapatista a nivell europeu, fins al dia 24.
MANIFESTACIÓ de 300 persones a l'Eixample de Barcelona, en protesta per l'agressió patida per l'Ateneu Popular de l'Eixample. Es desallotja la casa dels agressors. (CI)

DIVENDRES 22 DE JULIOL
JORNADA sobre el Conflicte Palestina-Israel al CSO Lo Pati de les Moreres (Lleida), activitats i concert.
CONCLUSIÓ de les jornades Repensar Barcelona, al Forat de la Vergonya, amb concert i sopar popular. (CI)
MARXA D'HOMENATGE als Maquis. Homenatge a Joan Vilella, Josep Puertas i Josep Bertobillo, a la carretera vella de Vilada. Concert a Berga.
CONCENTRACIÓ a Palma de Mallorca contra la Coca-Cola, convocada pel Grup de Treball i Solidaritat amb el Poble Colombià.

DISSABTE 23 DE JULIOL
ACTE RECORDATORI de l'inici de la batalla de l'Ebre a la fosa comuna del cementiri vell d'Albinyana (Tarragona).
MANIFESTACIÓ ANARQUISTA a Barcelona, en solidaritat amb el noi italià detingut a la manifestació del 25 de juny i amb els represaliats a Itàlia i Barcelona. 300 persones. (CI)
ACCIÓ DE SUPORT als presos al centre de Terrassa, just en el quart aniversari de la detenció i empresonament de la companya Laura Riera. (CI)

DIUMENGE 24 JULIOL
2.500 PERSONES es manifesten a Barcelona perquè el govern del Marroc posi fi a la repressió contra el Sàhara.

DIMARTS 26 DE JULIOL
S'ATURA UN PRESUMPTE intent d'enderrocament previ desallotjament de dues cases ocupades de Sabadell.

DIMECRES 27 JULIOL
200 TREBALLADORS DE SAS es manifesten per Abrera convocats per la CGT contra la repressió sindical i l'acomiadament de 7 treballadors.
DESALLOTJAMENT d'una casa ocupada al barri del Clot de Barcelona.

DIJOUS 28 DE JULIOL
SURT EN LLIBERTAT la única persona que encara estava empresonada pels incidents de la manifestació del 28 de juny. (IU)
NOVA OCUPACIÓ al barri del Clot de Barcelona. Dissabte 30 de juliol va ser desallotjada pels Mossos d'Esquadra. El mateix dia van ser desallotjades dues cases ocupades del carrer de Calassanç de Sabadell. (CI)

DIVENDRES 29 DE JULIOL
ACTES amb motiu del 1r aniversari del CSO La Gàbia de Lleida.
CONCENTRACIÓ a l'Ajuntament d'Esplugues contra el Pla Caufec. (IU)
DESALLOTJADES TRES CASES ocupades a Badalona (les del carrer de la Creu). (CI)

DISSABTE 30 DE JULIOL
MEMBRES DEL COL·LECTIU Salvem l'Empordà aixequen les barreres del peatge de la sortida de l'Escala durant 10 minuts, demanant la gratuïtat de les autopistes i la no construcció de més infraestructures. (CI)

DIJOUS 4 D'AGOST
DESALLOTJAMENT (al tercer intent) d'una nau de les indústries Ricson a Can Ricart, històric espai industrial del barri de Poblenou de Barcelona en perill de desallotjament. (CI)

DISSABTE 6 D'AGOST
CONCENTRACIÓ a Berga de 400 persones que denuncien coaccions i agressions contra els amics i familiars de Josep Maria Isanta.

DIUMENGE 7 D'AGOST
PARAULES PER LA PAU a la plaça de la Font de Tarragona. Actuació de Pau Gomis.

DIMECRES 10 D'AGOST
2 MEMBRES del Comitè d'"Empresa de Parcs i Jardins de Barcelona es pengen de la façana de les oficines de l'institut contra la privatització.

DIUMENGE 14 D'AGOST
CONCENTRACIÓ a la Plaça Rius i Taulet de Gràcia (Barcelona), mitja hora abans de l'inici del pregó de les festes, contra la prohibició de les Festes Alternatives. (CI)
CONCENTRACIÓ a l'estació de metro de Fontana (Gràcia) en l'aniversari de l'assassinat d'un jove durant les festes de l'any passat; amb 400 persones. (CI)

> DELS MOVIMENTS

Campanya contra Coca-Cola a les Illes Balears

Foto: J. M. Aranda

El passat 22 de juliol, es va celebrar a Palma de Mallorca una concentració contra la multinacional Coca-Cola, convocada en 48 hores abans per correu electrònic pel Grup de Treball i Solidaritat amb el Poble Colombià, constituït dia 20 de juliol.

La convocatòria tingué una certa repercussió mediàtica (al "Diari de Balears") i, sobretot, s'hi van repartir 400 fulles invitant al boicot a la multinacional, entre els clients de les terrasses dels bars de la plaça d'Espanya.

Trobada Zapatista Europea a Barcelona

http://chiapas.pangea.org

Els dies 22, 23 i 24 de juliol va tenir lloc a la Masia de la Guineueta de Barcelona una trobada zapatista a nivell europeu organitzada pel Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, on es va parlar de la xarxa de col·lectius, de les activitats que realitzen, del treball de coordinació i, especialment, sobre la VI Declaració de l'EZLN i la situació que es viu actualment a Chiapas. Aquest és part del comunicat elaborat per les persones i col·lectius participants:

"Ja són 12 anys, de vostès i de nosaltres, que camina aquesta xarxa. Com en tots els contes llargs hi ha hagut i hi ha cares noves, canvis, desafiaments i alegries. Molt hem après i, afortunadament, molt ens hem equivocat. Per això aquí estem, aquí seguim. Ens sentim interpel·lats per la seva paraula i la seva sisena Declaració, en ella també ens parlen del món i de la nostra realitat (Europa). Una realitat que després d'un procés de lluites molt intens contra la guerra, contra la precarietat, dels migrants pels seus drets, de les dones, per la recuperació de la memòria, per la humanitat contra el neoliberalisme, comença a fer-se noves preguntes i a buscar nous camins, com vostès.

(...)

I ara què? Doncs a seguir. Hem revitalitzat la xarxa zapatista europea en la trobada. Ens hem compromès en el procés al qual vostès ens han convidat, un procés que fem nostre. Per a això tornarem als nostres llocs i començarem a preguntar i a discutir sobre el repte que s'obre i tornarem a veure'ns aviat per compartir allò escoltat i començar a donar-li forma a això que vostès anomenen trobada intergalàctica, o sigui que torna la taquicàrdia. Gràcies pel "jaleo" en el qual ens han ficat".

> CONVOCATÒRIES

VIII Congrés de la CGT de Catalunya

Tindrà lloc els dies 16, 17 i 18 de desembre de 2005, al Centre Martí i Pol (av. Barcelona), de Sant Joan Despí.

D'acord amb els estatuts de la CGT de Catalunya (Article 4t del Reglament de Congressos), la Plenària del Comitè Confederal del passat 21 de juliol va aprovar l'ordre del dia definitiu:

1.- Obertura del Congrés.
2.- Formació de la mesa Congrés i comissions.
a/ Mesa del Congrés, b/ Comissió Revisora de Credencials, c/ Comissió Revisora de Comptes, d/ Comissió d'Escrutini, e/ Comissions de Ponències.
3.- Discussió i en el seu cas aprovació dels informes de gestió del SP.
4.- Estratègies d'actuació socials i sindicals.
5.- Projecte formatiu de la CGT.
6.- Estatuts.
7.- Organització interna: Protocol treballadors i treballadores. Base de dades. Finances. Etc.
8.-Elecció del Secretariat Permanent, de la Comissió de Garanties, de la Comissió Econòmica i del responsables o responsables del "Catalunya".
9.- Clausura del Congrés.

Jornades Precongressuals de la Federació Local de CGT de Barcelona

Convocada per la Secretaria de Formació de la Federació Local de Barcelona.
Dimarts 20 de setembre, 17.30h, "El projecte anarcosindicalista de la CGT de Catalunya"
Dimarts 27 de setembre, 17.30h, "Minories i grups de pressió a la CGT de Catalunya"
A la Sala Costa i Font, Via Laietana, 18, 9a planta, Barcelona.

Campanya a 'El Triangle' contra el fatxa Jiménez Losantos

El setmanari "El Triangle" ha iniciat una recollida de firmes entre els seus lectors i seguidors amb l'objectiu que la propietat de la cadena d'emissores COPE faci fora Federico Jiménez Losantos de la seva programació, entre altres raons, per "estendre un clima social guerracivilista arreu de l'Estat". Durant els pròxims mesos, el setmanari inclou una pàgina amb una carta per ser signada per qui vulgui i retornada a la redacció. Per informació, comercial@eltriangle.info i tel. 93 458 64 10.

ENCARA ES PODEN ADQUIRIR BONS PER COMPRAR L'AUTOBÚS

La campanya de suport a Zanon, prop de la fita

Federació Local de Barcelona de la CGT

Fa ja alguns mesos que es va iniciar des de la Federació Local de la CGT de Barcelona, a proposta del Sindicat de Transports, la campanya "Un autobús per als obrers de Zanon".

El propòsit de la campanya des del seu inici ha estat el de difondre informació entre els treballadors i les treballadores de l'Estat sobre el procés que s'està vivint a l'Argentina en relació a l'autogestió obrera de les fàbriques recuperades. L'altre objectiu de la campanya és demostrar la solidaritat real del nostre sindicat i dels amics que estan col·laborant en la campanya amb la compra d'un autobús per als obrers i les obreres de Zanon, que els ha de servir per desplaçar-se a i des de la fàbrica ocupada.

La campanya està basada en la venda de bons solidaris, per valor d'un euro, amb els quals es pretén recaptar 20.000 euros que s'han d'invertir en la compra del vehicle.

Aquest autobús, que es pretén lliurar en el pròxim mes d'octubre, aniversari de l'ocupació de la fàbrica de ceràmiques, ha de servir per cobrir la necessitats de transport que actualment tenen els companys de Zanon per desplaçar-se des de la fàbrica ocupada a la ciutat de Neuquén, ciutat on habiten la majoria de treballadors i treballadores de Ceràmiques Zanon.

En el temps que es porta des que es va iniciar la campanya s'ha comptat, entre altres, amb el suport de la Secretaria Internacional de CGT i amb la presència de Cristian i Jorge, treballadors de Zanon que han pogut estar amb nosaltres per difondre l'experiència de autogestió obrera argentina. Fa unes setmanes els nostres companys argentins, després de la festa de comiat que els van organitzar els companys de CGT de Badia/Barberà, han hagut de tornar a Neuquén. Amb la seva marxa i també de cara a la celebració del XV Congrés Confederal de CGT, hem cregut necessari fer un primer balanç de la campanya. Hem fet arribar a tots els companys i companyes que ens ho han demanat l'estat de comptes. Si algú no l'ha rebut i el vol conèixer només cal que enviï un correu electrònic a jgargante@hotmail.com.

Actes informatius

En combinació amb altres organitzacions, Cristian i Jorge han pogut acudir, per separat, per evitar despeses i arribar a més llocs, a nombrosos racons de l'Estat: Saragossa, Pamplona, Bilbao, Oviedo, Galícia, Madrid, Andalusia… a més han pogut fer escapades, convidats per organitzacions dels estats de destinació, a Suècia, Itàlia i França.

A Barcelona, s'han celebrat actes en diversos locals de la ciutat, començant pel celebrat en la nostra seu de Via Laietana on es va presentar la campanya i es va projectar la pel·lícula "FASINPAT (Fabricas sin patrón)", acte al qual hi van assistir unes 100 persones.

També s'han organitzat actes que han comptat amb el suport de companys de Barcelona a la UAB, Cornellà, Barberà del Vallès, Castelló, Gandia, València i Sallent, en aquesta població minera vam contar amb el suport de membres del confederal català de CGT.

A aquests actes cal sumar altres organitzats pels sindicats locals a Girona, Igualada, Tarragona i Mataró.

Venda de Bons

En tres mesos de campanya hem arribat, entre el realment ingressat en compte i els compromisos adquirits per diferents sindicats, federacions, etc. a cobrir més del 50% de l'objectiu marcat. Esperem que després de l'impuls que ha pres la campanya en el nostre Congrés, la quantitat plantejada de 20.000 euros sigui finalment aconseguida. Per a això demanem el compromís de tota l'afiliació.

Si la teva Secció Sindical o Sindicat no ha comprat bons d'ajut encara hi és a temps. Es poden demar, trucant al company Mercader, al telèfon 676 705 062 i ingressant la vostra aportació econòmica al número de compte 2100-0547-51-0200199554.

Viatge a Argentina

Des de la campanya en suport al companys de Zanon tenim el propòsit de comprar l'autobús a la mateixa Argentina, segurament a Buenos Aires, i conduir-lo fins a Neuquén. Pensem que seria una gran oportunitat per a qualsevol companya o company de la CGT per conèixer més a fons l'experiència que estant duent a terme aquests treballadors i treballadores.

Animem tothom que vulgui unir-se a la persona o persones de la campanya que viatgin a Argentina a anar-hi tots plegats. Si hi esteu interessats o interessades poseu-vos en contacte amb el telèfon que abans comentàvem. Per últim volem agrair a tothom que ha donat suport a aquesta iniciativa, seguirem informant de com ha estat l'experiència amb els treballadors i treballadors de Zanon.

Parelles lingüístiques a la CGT de Catalunya

Secretaria de Formació del SP de la CGT de Catalunya

Per tal de potenciar el coneixement de la llengua catalana i el seu ús, la CGT de Catalunya ha organitzat un sistema de parelles lingüístiques. Es tracta d'una proposta que posa en contacte una persona catalanoparlant amb una altra que no coneix la llengua o no la domina massa bé a nivell de parlant. Dues hores durant dos dies a la setmana, les dues persones queden per xerrar en català. Aquesta freqüència es pot ampliar o reduir segons convinguí. Les persones que vulguin utilitzar el servei i les que es vulguin oferir com a voluntàries per xerrar, així com les federacions territorials o de rama que vulguin organitzar-ho, només cal que us poseu en contacte amb el Comitè Confederal de la CGT de Catalunya i demaneu per la Cristina.

Cursos de català

D'altra banda, cal recordar que hi ha un conveni marc signat amb el Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL) de la Generalitat de Catalunya, el qual estableix promoure l'ús social del català amb l'aplicació d'accions formatives per als membres de la nostra organització. És a dir, tots aquells afiliats/des que vulguin adquirir coneixements de català, tenen una nova oportunitat de fer-ho amb els cursos que comencen al setembre.

Per això, si des d'alguna federació local organitzeu un grup de persones interessades a fer un curs de nivell bàsic de llengua catalana, el CPNL ens facilitaria el personal tècnic necessari que impartiria els cursos als locals de la CGT de la localitat corresponent. En el cas que no arribeu a organitzar un grup també podeu realitzar el curs, de manera individual, adreçant-vos als CPNL que hi ha arreu de Catalunya.

Totes aquestes accions les heu d'anar informant a la Cristina, del Secretariat Permanent del Comitè Confederal de Catalunya, persona interlocutora entre el CPNL i la CGT de Catalunya.

Tots els convenis a Internet

La Generalitat de Catalunya ha obert un nou servei que permet consultar en línia tots els convenis col·lectius que regulen les condicions laborals a Catalunya.

El web, que s'actualitza cada dia, permet accedir al text complet delsconvenis en html o pdf, i a una fitxa tècnica amb informació bàsica sobrecada acord.

L'enllaç amb el web és: http://www.gencat.net/treballiindustria/relacions_laborals/convenis/index.html

La consulta es pot fer per mitjà de la cerca especialitzada o pel nom de l'empresa, així com per sector i subsector (adreçats a qualsevol usuari).

"És urgent aixecar la veu solidària amb els treballadors i els pobles saharauí i el colombià, i amb tots els qui sofreixen ocupació i opressió"

Colòmbia i Sàhara, monedes de canvi

Text: **Pep Juárez,** secretari general de CGT Balears
Il·lustració: **Matiz**

Després de la retirada de les tropes espanyoles de l'Iraq, les decisions en política exterior del Govern del PSOE s'han orientat cap a la ràpida recomposició de les relacions amb l'administració nord-americana. En aquesta obstinació, al paper subaltern en el marc de l'OTAN, reafirmat pel nou executiu, i a la continuïtat de les bases militars nord-americanes en territori espanyol, s'afegeixen decisions, en matèria de política exterior, que reafirmen una relació de submissió de l'Estat espanyol respecte a la Casa Blanca i al Pentàgon. Moratinos, igual que el seu company Bono, s'aplica a greixar les frontisses lumbars de la política exterior espanyola.

La primera missió de relacions exteriors del govern de Zapatero va ser al Marroc, per rendir acatament a Mohamed VI, fidel aliat d'occident i guardià dels seus interessos. Aquell significatiu gest va suposar, a més de la complicitat econòmica i política amb un sistema feudal i corrupte, tota una punyalada per l'esquena a les legítimes aspiracions del poble saharaui. El règim alauita ha fet més dura darrerament la política d'ocupació, amb la repressió de les manifestacions, l'empresonament i tortures de militants independentistes saharauis, i la prohibició de l'entrada de delegacions d'observadors estrangers en la zona ocupada. Actuacions que s'afegeixen al permanent sabotatge polític marroquí al procés de consulta sobre l'autodeterminació de l'antiga colònia espanyola, afavorit per l'ONU. Però el Govern espanyol sembla estar absent d'aquesta realitat, i contra la voluntat majoritària de la ciutadania i de les pròpies resolucions de l'ONU, s'oblida del compromís moral, ètic i polític de l'Estat espanyol amb la població del Sàhara.

Un altre "brillant servei", en la mateixa línia, és el cas colombià. Álvaro Uribe Vélez, president de Colòmbia, ha girat visita recentment a Madrid, i el Govern i la monarquia espanyola s'han engalanat per a proporcionar-li el millor regal que Uribe podria esperar: l'executiu espanyol avalarà la seva política davant la Unió Europea, on són abundants les reticències davant la sistemàtica violació dels drets humans a Colòmbia (per exemple, entre les desenes de milers de víctimes civils, des de 1985 han estat assassinats 4.000 sindicalistes, dels quals 400 en els últims cinc anys). El conflicte armat de Colòmbia, que ja dura diverses dècades, enfonsa les seves arrels en gravíssims problemes d'injustícia, pobresa i exclusió social, i de sistemàtica depredació econòmica i ecològica del país. En un context d'assassinats, segrests i extorsions, la intenció de Uribe d'amnistiar als paramilitars ho converteix, senzillament, en còmplice i avalista dels crims d'aquests.

Segons ha declarat Condoleezza Rice, el president colombià és el principal amic de Bush a Amèrica Llatina. Ho és en la mesura que converteix Colòmbia en porta d'entrada de la política del ALCA (Acord de Lliure Comerç de les Amèriques, projecte ianqui de neocolonització comercial de tota Amèrica Llatina) i de l'anomenat "pla Colòmbia" (darrerament "Pla Patriota"), o ocupació militar complementària a l'econòmica. Per tant, l'aval espanyol a Uribe és, sense embuts, un altre excel·lent servei als projectes comercials, polítics i militars del Govern de George Bush, encara que per a això Zapatero, Moratinos i companyia hagin de desdejunar calàpots cada dia.

Les anades i vingudes de Bono al despatx de Rumsfled sembla que han començat a donar els seus fruits: el sinistre secretari de Defensa americà ha donat llum verda per a la venda a Espanya dels mortífers míssils Tomahawk, armes de destrucció massiva intensament utilitzades contra la població iraquiana, i caríssims artefactes d'alta tecnologia que, fins ara, solament estaven a disposició, a part del propi exèrcit nord-americà, del fidel aliat britànic. (Davant aquest fet, il·lustratiu dels "mèrits" realitzats, demanam: per a defensarnos, de qui?, quant costen aquestes màquines de matar?, quantes necessitats socials es poden cobrir amb aquestes i altres despeses militars?) Mentrestant, Moratinos seguirà treballant fins a aconseguir l'anhelada foto de Zapatero amb Bush, en el despatx oval. Per a això, el seu ministeri converteix les polítiques sobre Sàhara i Colòmbia en monedes de canvi, en pro de la reconciliació.

La qüestió és si la ciutadania consentirà que el Govern de Zapatero, encara que sigui amb altres formes i tarannàs, torni a servir a l'administració Bush, com una peça més del seu engranatge, com ja ho va fer Aznar. A més dels conflictes de l'Iraq, Afganistan i Palestina, amb les seves terribles conseqüències presents i futures per a tot el món, entre les desenes de conflictes bèl·lics actuals, no hem d'oblidar que Colòmbia i Sàhara, pels motius exposats, també estan en l'ull de l'huracà.

És urgent, doncs, aixecar la veu ciutadana, solidària amb els treballadors i els pobles saharauí i el colombià, i amb tots els qui sofreixen ocupació i opressió.

Amb 30 anys ja n'hi ha prou: justícia i llibertat per als saharauís

Col·lectiu Catalunya

Entre finals de maig i finals de juny, els saharauis de l'Aaiun i altres ciutats del Sàhara ocupat pel Marroc van organitzar diverses manifestacions i actes de protesta per reivindicar la independència i demanar la fi de l'ocupació marroquina, mobilitzacions que van ser brutalment reprimides per les forces de seguretat del Marroc. El resultat va ser de desenes de saharauís ferits i detinguts.

Dintre de l'espiral repressiva portada a terme per les forces de seguretat del Marroc també cal destacar les detencions d'importants líders saharauís com Ali Salem Tamek o Aminatu Haidar, així com la prohibició de visitar els territoris del Sàhara a diverses delegacions catalanes, espanyoles i europees.

Davant els greus esdeveniments que tenen per escenari els territoris ocupats del Sàhara Occidental i la repressió brutal i indiscriminada contra la població civil saharauí indefensa, que només reivindica en manifestacions pacífiques el respecte del dret d'autodeterminació i la llibertat d'expressió i manifestació, així com el rebuig de 30 anys d'ocupació militar marroquina, de violació dels drets humans i de l'espoli de les seves riqueses naturals, des de la Coordinadora Estatal d'Associacions d'Amistat i Solidaritat amb el Poble Saharaui s'exigeix:

1. Que cessi qualsevol ajuda per part del Govern espanyol i la Unió Europea al Marroc, mentre existeixi aquesta greu situació de violació dels Drets Humans i no es respectin i apliquin les resolucions de l'ONU i de la UA per a la celebració "urgent" del referèndum d'autodeterminació.
2. Que s'alliberin tots els presos polítics, cessin les tortures i s'anul·lin els judicis contra ciutadans saharauis, s'aixequi l'estat de setge imposat en els territoris ocupats i es permeti el lliure accés i circulació al territori.
3. Que el Govern espanyol assumeixi la responsabilitat històrica i deute moral que té amb el Poble Saharaui -tantes vegades traïts i oblidats-, i pressioni al Govern marroquí perquè cessi aquesta brutal repressió i possibiliti la celebració del referèndum d'autodeterminació, abandonant l'ambigüitat del seu discurs actual.

El Pla d'Energia torna a apuntar directament al cap i al cor d'aquella gent que va confiar que amb el tripartit alguna cosa canviaria. I serà que no.

La lluita contra el Pla Caufec a Esplugues, des de fa catorze anys

BALA PERDUDA

L'Exèrcit no és una ONG

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Obrim aquesta petita finestra celebrant la frase de Rajoy, arrel de l'accident de l'helicòpter militar espanyol a Afganistan. "L'exèrcit espanyol no és una ONG i estem a Afganistan en missió de guerra". Efectivament, Sr. Rajoy, té vostè tota la raó. Els nostres "heroics" soldats (no s'ha perdut l'ocasió de refregar-nos la vella i mentidera dita que no hi ha res més honorable que dinyar-la per la pàtria) no havien anat a Afganistan a construir carreteres, hospitals ni escoles, com tampoc ho havien fet per actuar com a forces d'interposició entre dos bàndols enfrontats, sinó que estaven donant suport a l'estratègia ianqui de "lluita contra el terror" i, així de pas, deixar clar qui mana en aquella regió del món i qui ha de treure profit dels seus recursos naturals o dels seus particulars interessos geoestratègics.

Ara bé, el que ja no cola és fernos creure que els seus adversaris del PSOE no ho sabien. El que ens indigna i ens esparvera és que vostè ens vulgui fer passar per idiotes com si ens haguéssim empassat la bola que Zapatero és Bambi i que els seus exèrcits són de vellut. Qui més qui menys ja sap que la motivació de la nostra estada a Afganistan no difereix substancialment de la que va impulsar el PP a enviar les tropes a Iraq. L'única i tèrbola diferència la dóna el fet que l'ocupació actual està emparada per un mandat de l'ONU (que no, ai!, el comandament, que aquest és exclusivitat del quarter general de l'OTAN a Europa, o sigui, dels Estats Units). Zapatero s'aferra a aquest matís per singularitzar la seva política exterior sense haver de pagar el peatge d'un seriós enfrontament amb Estats Units. De fet, estem convençuts que això últim no li ha passat mai pel cap, i per si algun dubte hi hagués, la manca d'una consciència realment pacifista i antimilitarista a la nostra societat i l'esvaïment (no per previsible menys dolorós) dels darrers crits del "No a la guerra" li ho han posat en safata de plata.

Mentrestant, estranyes han estat les veus que s'han alçat aquest dies per denunciar aquesta invasió, la pantomima dels condols i funerals "d'estat" plens d'uniformes caquis i estanqueres s'ha tornat a repetir, i per acabar-ho d'adobar, encara alguns es creuen que els autèntics herois són els membres de la resistència iraquiana.

Un dels projectes especulatius més grans de Catalunya (1)

14 anys en lluita aturant el Pla Caufec a Esplugues

Plataforma Popular contra el Pla Caufec (www.noalplacaufec.net – paremoselcaufec@rusc.net)

L'Ajuntament d'Esplugues impulsa des de 1991 un dels projectes urbanístics més especulatius de la història de Catalunya. Amb l'excusa de soterrar unes línies elèctriques es justifica una actuació plena d'irregularitats. D'un cop s'augmenta un 780% els m2 a construir establerts pel Pla General Metropolità (PGM) de 1976 possibilitant la destrucció d'un gran espai natural al peu de Collserola.

L'elèctrica Fecsa i la inversionista francesa Cauval formen Caufec i inicien el projecte. Sacresa i ACS, que el compren una vegada aprovat per la Generalitat, esperen ara amb ansietat les 600 vivendes d'alt standing i de luxe, les dues torres bessones amb el seu parc empresarial, l'hotel i el megacentre comercial.

Després de 14 anys entre administracions, comissions d'urbanisme i tribunals, el juliol05 es publica la sentència del contenciós-administratiu que les Associacions Veïnals (AAVV) interposaren el juny01 contra la primera versió del projecte. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha menyspreat les proves que qüestionen la legalitat del pla Caufec per donar pas a l'imminent inici d'obres que cimentaria una mica més el principal pulmó de Barcelona.

Com s'ha dit sempre, i si no queda més remei, molta gent es posarà davant de les màquines per aturar aquesta barbaritat. Per aturar el ciment i l'especulació ja que encara hi som a temps.

El projecte

El pla Caufec consta de 40 hectàrees entre els barris de Finestrelles al peu de Collserola i Can Vidalet. Per allà passen les línies d'alta tensió que, des d'Ascó i Vandellòs, creuen la zona sud de Collserola i van a parar a la subestació elèctrica de L'Hospitalet Nord per abastir al 85% de Barcelona i Baix Llobregat. Fecsa veu un gran negoci amb el soterrament: vol ser compensat a través d'un projecte urbanístic per cobrir els costos. Inflen el cost de soterrament (7.000 MM PTA) respecte l'establert per un pèrit independent 13 anys després (1.1130 MM PTA).

A inicis dels 90, la Generalitat i l'ajuntament acorden amb Caufec la modificació del PGM. El soterrament multiplicava per vuit els 30.000 m2 que es permetia edificar anteriorment. El govern de Pujol aconseguia a canvi que Fecsa invertís en el projecte faraònic del moment: el parc d'atraccions Portaventura, llavors en crisi pels robatoris de l'empresari Javier de la Rosa. L'ajuntament d'Esplugues amb Antoni Pérez -PSOE- al capdavant (dimitit per prevaricació el 1998) acordà amb Caufec uns convenis econòmics i urbanístics.

El 2001, Sacresa, l'empresa de la família Sanahuja (lligada a l'aluminosi del Turó de la Peira i altres destrosses) compra el projecte i s'associa a la família Lara (que després desapareix) i ACS del president del Real Madrid C.F. El pla rep un nou impuls i l'ajuntament l'assumeix plenament després d'un conveni pel qual la promotora ingressa a les arques municipals fins a un total de 1.000 MM ptes per les diferents aprovacions.

Dèficits del projecte

Aquesta macroconcentració d'oficines, vivendes, hotels i comerços produiria un col·lapse de trànsit en un nus estratègic d'entrada i sortida de Barcelona amb un moviment diari de més de 35.000 persones. També afectaria greument el petit i mitjà comerç i els malmesos mercats locals.

Per altra banda, aquests barris tenen dèficits importants de tot tipus d'equipaments, que s'han d'afegir a les necessitats dels habitatges nous. El primer pla eliminava 100.000 m2 d'equipaments que el PGM establia pel sector. La segona versió afegeix alguns equipaments de gestió privada per intentar maquillar el projecte.

A part de situar-se en la zona d'influència del parc de Collserola, actuant de coixí de transició entre les zones enterament naturals i les urbanes, el projecte té una manca d'espais lliures des de les primeres versions. Per complir els requisits legals, l'ajuntament inclou 110.000 m2 de zona verda municipal que significa el 80% del total de verd urbà del projecte. Aquests terrenys van ser cedits el 1990 fruit d'una altra urbanització i l'ajuntament, que avui dia encara nega la seva titularitat, tornarà a rebre'ls i cobrarà dues vegades les mateixes zones verdes.

Contribuirà també a la política d'exili forçat que immobiliàries i ajuntament porten a terme des de fa anys i que expulsa al jovent d'Esplugues pel desorbitat preu de la vivenda. Les cases unifamiliars es vendrien per 1 MM ptes/m2.

El pla Caufec als tribunals

Com l'ajuntament i la Generalitat impulsen i avalen el projecte, la Coordinadora d'AV ha interposat tres contenciosos-administratius (juny2001-nov2004 i feb2005) per aturar el pla Caufec al TSJC. La primera sentència ja s'ha fet pública el juliol05, resultant favorable al poder polític i econòmic.

Aquest projecte va de la mà d'actituds corruptes, una sentència que anul·lés el projecte hagués posat en problemes penals a l'equip de govern per prevaricació. Però el Tribunal tira 14 anys de lluita pel terra en un text atípic d'onze fulls sense cap comentari a les proves aportades contra les irregularitats del projecte urbanístic. La sentència desestima tots els fonaments de dret amb la mateixa fórmula: no hi ha suficients proves per demostrar les irregularitats.

Respecte a la zona verda municipal cedida amb la urbanització de Ciutat Diagonal que el consistori incorpora al projecte, el TSJC diu que "la prueba practicada no es suficiente para acreditar lo alegado". Cal dir que les proves són el conveni que signa l'ajuntament amb els promotors de la urbanització i els plànols i la descripció dels terrenys que coincideixen exactament amb els plànols del pla Caufec. Doncs no són suficients... ja que l'ajuntament (que no ha proporcionat tots els documents dels que s'han requerit en el procés) nega aquest fet.

No cal explicar els sentiments que ha despertat aquesta sentència (...), especialment respecte a la confiança en l'administració de justícia i les influències que l'envolten.

Però, la justícia d'aquesta lluita es seguirà defensant fins a esgotar tots els passos legals possibles (les opcions són el Tribunal Suprem a Madrid i continuar amb els dos contenciosos encara oberts) i se seguirà denunciant la desproporció del projecte, les seves irregularitats i als seus promotors i els seus beneficiaris.

Per tot això, es demana màxima atenció a l'inici d'obres que pot ser imminent i a les convocatòries que s'aniran succeint. Com s'ha dit públicament, si no hi ha més remei, aturarem les obres amb el nostre cos.

La lluita contra el pla Caufec no para fins que el projecte respongui a les necessitats i demandes de la població d'Esplugues i no a les del trist gerent de l'ajuntament i del seu equip de govern. Animem a la desobediència popular i a preparar accions descentralitzades.

No al Pla de l'Energia a Catalunya (2006 - 2015)

Aquí, també un altre model energètic és possible

Miguel Muñiz,
Ecologistes en Acció de Catalunya

Al març d'enguany es presentava el Pla de l'Energia a Catalunya (2006 - 2015) (PEC), un document que no plantejava cap canvi de fons respecte a l'anterior Pla de l'any 2000, el Pla de l'energia a Catalunya a l'horitzó del 2010; aprovat pel darrer govern de CiU.

Dues crítiques complementàries es destacarien de totes les que es poden realitzar al PEC: la submissió absoluta al principi de "cobertura de la demanda", dogma que s'assumeix sense qüestionar el significat de la demanda, i sense valorar l'impacte dels medis per cobrirla; i el seu caràcter inútil: l'any 1999 el govern del Partit Popular havia tancat la "liberalització" de la producció i comercialització d'energia, el que significava que la política de planificació vinculant quedava abandonada, essent substituïda per la "planificació indicativa", es a dir, plans genèrics que deixen a les companyies la darrera paraula. "Plans" com el PEC són tan sols un exercici de reflexió en veu alta i un mecanisme de transferència de diners cap al sector privat. En un procés de desregulació dirigit des de la Unió Europea; quin sentit té, doncs, tot l'enrenou que ha provocat pel PEC?

Resulta que l'evidència dels impactes socials i mediambientals que el model energètic està provocant s'ha fet aclaparadora. Allò que, a la dècada dels 80, eren només profecies catastròfiques de quatre ecologistes tocats del bolet són ara notícies habituals als mitjans de comunicació. Malgrat que bona part del que està passant es silencia, Txernòbil continua matant 20 anys desprès d'haver esclatat, el canvi climàtic és una realitat irreversible, i cal guanyar temps; les alteracions i els fenòmens meteorològics destructius incrementen la seva freqüència; creix el nombre d'allò que les Nacions Unides anomena "refugiats ambientals", i creix també el nombre de víctimes de la contaminació a les grans ciutats, a on ja viu la majoria de la població del món; la degradació dels ecosistemes per l'abocament de residus radioactius, sòlids, líquids i gasosos és cada cop més evident; i així podríem seguir.

L'abisme entre el que caldria fer i els interessos de les companyies energètiques és enorme; és necessari canviar el model energètic, i hi ha un límit de temps per fer-ho abans de que la destrucció es generalitzi, però les grans empreses no s'aparten del dogma del creixement, la competitivitat i els beneficis immediats. És aquí on el poder polític no pot romandre al marge. Però, en comptes de legislar de manera contundent en el camp dels preus, l'obligatorietat de l'estalvi i l'eficiència i la promoció de les energies renovables, va i redacta el PEC.

Per això, tres de les entitats ecologistes que portem anys treballant temes d'energia Catalunya: Greenpeace, EUROSOLAR i Ecologistes en Acció, vam decidir actuar conjuntament, realitzar una crítica en profunditat al PEC i, anant més enllà, respondre al desafiament llençat des del Govern de que no hi havia una altra política energètica possible; en aquest camí comptem amb el suport i les aportacions de més de 30 entitats del teixit associatiu de Catalunya, que hi participen activament.

Perquè existeixen alternatives al PEC; es pot treballar, produir i tenir un bon nivell de benestar canviant el model energètic actual per un distribuït, molt més segur i molt més net, i el treball que hem fet ho demostra.

Inicialment, plantegem 80 propostes d'actuacions en estalvi i eficiència, per reduir el consum final d'energia dels sectors primari, industrial, transport, domèstic i serveis. Tot i que tenim dificultats per la manca de dades, els nostres càlculs indiquen que en el període 2006 – 2015 es podria estalviar més d'un 14% de l'energia que gastem en calefacció, el 31% del gas natural, i el 36% de l'electricitat respecte a les dades de consum del 2003. La mitjana d'estalvi al llarg dels 10 anys de la proposta, sense haver pogut realitzar una comptabilitat exhaustiva ni haver arribat a tots els detalls és, inicialment, d'un 16% del consum d'energia final.

També plantegem el tancament esglaonat de les centrals nuclears i la cobertura temporal de serveis energètics (calor i electricitat) amb sistemes de microcogeneració distribuïda (motors de gas, microturbines, etc.), ja que es pot subministrar puntualment calor i electricitat de manera descentralitzada amb una eficiència elèctrica del 42% i una eficiència tèrmica del 45%.

Tot això aniria en paral·lel a l'aprofitament creixent de les energies renovables; una avaluació del potencial de Catalunya en l'horitzó de l'any 2050, feta amb tècniques de Sistemes d'Informació Geogràfica, i restringint la implantació en funció de la biodiversitat, mostra la gran quantitat de recursos que es podrien aprofitar. Hem calculat un límit del 2.264% per sobre de la demanda d'energia elèctrica, o un 543% per sobre de la demanda total d'energia, de l'any 2003. Algunes energies, com la solar, o l'eòlica, podrien assolir un sostre de generació superior al consum actual d'energia elèctrica i total, encara que aquest no és el nostre objectiu en un sistema de generació sostenible.

A Catalunya, com a totes les societats riques, necessitem un model que redueixi al mínim els impactes que causem a altres, i a nosaltres mateixos, per la nostra manera irracional de consumir.

Aconseguir aquest model és possible, però no serà fàcil. Existeixen els coneixements i les tecnologies necessàries, però caldrà tenir voluntat, valor i imaginació per enfrontar-se a molts interessos i a moltes inèrcies econòmiques i socials. Un model energètic sostenible requereix transformacions: en la consciència i la percepció de l'energia, en la manera de satisfer les nostres necessitats, en el paisatge i en el territori. No bastarà amb situar-se en una fàcil postura conservacionista, o una visió urbana de la Natura tan idealitzada com fictícia.

Els impactes que provoca el model energètic actual són molt greus, però de difícil percepció; aconseguir un model energètic sostenible significarà, entre moltes altres coses, fer visibles els impactes de la producció, la distribució i el consum d'energia, assumir-los i minimitzar-los, canviar els actuals impactes globals incontrolats per impactes locals controlats... Una nova cultura de l'energia és tot això, i molt més.

I en aquesta feina estem, i per això hem demanat la retirada del PEC, encara que sabem que no ens faran cap cas.

A Catalunya també necessitem energia eòlica

Miguel Muñiz,
Ecologistes en Acció de Catalunya

No existeix cap sistema net de produir energia, però considerant el cicle de vida d'un aerogenerador (de la fabricació al desballestament, passant pels impactes d'instal·lació i funcionament) l'energia eòlica és, desprès de la minihidràulica, l'energia més neta de totes les renovables. De les no renovables, ni en parlem.

Catalunya es una de las comunitats de l'Estat amb un consum elèctric més elevat, és urgent impulsar una nova cultura de l'energia, la transició des de l'actual model energètic insostenible (petroli+gas+nuclears) a un altre sostenible ja ha començat.

Però ha d'haver vent. Els aerogeneradors han de funcionar el màxim d'hores anuals si volem que frenin l'impacte ambiental de les tecnologies brutes que es fan servir avui, reduint, per exemple, hores de funcionament de les centrals tèrmiques. Les dades mostren que tan sols en un 9% del territori de Catalunya es donen velocitats mitjanes anuals superiors a 5 metros por segon (aproximadament 4.400 hores anuals de funcionament); la majoria d'aquest territori es concentra a les comarques del Sud de Tarragona, a les de la zona costanera del Pre-pirineus.

Actualment, una mitjana del 23% del territori català (un 33% de las comarques de l'Ebre, un 28% de Tarragona, i un 14% de Girona) està catalogat com a zona d'exclusió d'aprofitament eòlic; però a la resta s'ha vigilar molt l'equilibri entre l'aprofitament del vent i la protecció a la biodiversitat terrestre i marina, revisant i modificant cada projecte, si cal, i extremant les mesures correctores.

Per sort, la situació d'alarma social que va provocar la indiferència dels governs de CiU, que van arribar a acumular 113 projectes de parcs eòlics sense ordenar el sector, comença a ser superada. També es comença a conèixer l'abast real dels seus impactes ambientals (superant despropòsits com l'impacte acústic o la mortalitat massiva d'aus) i les possibilitats de corregir-los, i es valora el paper que jugarà en un model territorial més equilibrat.

El suport al "Manifest pel desenvolupament de l'energia eòlica" per part de grups ecologistes, sindicats, consells comarcals, ajuntaments, etc., i l'activitat d'associacions com l'Acció Veïnal per l'Energia Eòlica, són els primers passos per a que Catalunya comenci a aprofitar el més elemental dels seus recursos renovables.

Davant el G8: a dalt i a baix

Text i foto: **carlusjove@yahoo.es,**
del Sindicat d'Ensenyament de CGT

Les protestes contra el G8 el passat mes de juliol a Escòcia reuniren de nou milers d'activistes anticapitalistes que denunciaren les polítiques aplicades pel grup de països liderat per George W. Bush i Tony Blair. Durant prop d'una setmana, hi hagueren protestes diàries, l'última de les quals tingué lloc a escassos 500 metres de l'hotel Gelaneagles, on es reunien els vuit caps d'estat.

L'atenció mediàtica es va centrar principalment en la manifestació Make Poverty History (Fem de la pobresa història) i els concerts de Live8, festival internacional organitzat per l'artista pop Bob Geldof. Ambdós actes comptaven amb el suport de grans ONG com Intermon-Oxfam i vàries entitats caritatives cristianes, així com del 'mainstream' polític britànic. El mateix Geldof va aparèixer amb Blair a la televisió afirmant que el primer ministre britànic era "un campió per a l'Àfrica".

El que vam poder observar els activistes que ens vam desplaçar a Escòcia fou l'intent d'aquestes grans ONG i dels organitzadors de Live8 de capitalitzar les protestes i minimitzar-ne el radicalisme el màxim possible. A l'escenari principal dels actes de Make Poverty History no es permeté parlar a membres de la Stop the War Coalition, principal plataforma mobilitzadora contra al guerra d'Iraq, ja que segons els organitzadors barrejar el tema de la pobresa i la guerra no ajudava a la campanya. En canvi, però, a l'escenari hi vam poder veure un cardenal britànic parlant de la bona fe de la institució que representa i de la seva celestial voluntat d'acabar amb la pobresa.

Els concerts de Live8 mantingueren un to similar. Uns dies abans de que es celebressin, Geldof va animar que la gent anés a les manifestacions, conducta que la premsa titllà d'irresponsable. A mida que passaren els dies, però, la parafernàlia del Live8 va acabar silenciant les mateixes protestes que semblava animar, per convertir-se cada cop més en una espècie de culte a les persones de Geldof i els seu camarada Bono, d'U2, que fins i tot s'arribaren a reunir amb Bush per demanar-li, suposem, que "s'enrotllés".

Aquest elevat protagonisme, però, no fou accidental. El dia després d'uns seguit d'incidents al centre d'Edimburg protagonitzats per manifestants i joves de la ciutat, Midge Ure, un dels organitzadors de Live8, declarava a la premsa que "els anarquistes se n'haurien d'anar a casa", mentre que Ewan Hunter, de Make Poverty History afirmà que "aquesta gent està desviant l'atenció del bon funcionament de la campanya i no hi ha lloc per a ells aquí". És a dir, tant els organitzadors de Live8 com de Make Poverty History es van presentar davant dels mitjans com el sector responsable del moviment, distanciant-se clarament dels milers d'activistes que volíem alguna cosa més que caritat per a l'Àfrica.

Aquesta divisió no és del tot nova. Ja després de Gènova la direcció d'ATTAC va criminalitzar els militants del Black Bloc per les seves tàctiques i poc després, al Fòrum Social Europeu de París, va mostrar el seu disgust per la participació de grups de l'esquerra anticapitalista. Si bé és cert que hem de poder debatre sobre les estratègies a seguir, és del tot inadmissible que es criminalitzi part del moviment per les seves tàctiques. Aquesta mateixa actitud és visible en els Comitès Internacionals dels Fòrums Socials, on la socialdemocràcia i les grans ONG tenen un paper primordial com a conseqüència dels seus elevats mitjans econòmics, que els permeten enviar delegats a tota reunió que se celebri. Existeix, per tant, un moviment que es vol construir des de dalt i un que vol fer-ho des de baix. Existeix un moviment que vol pressionar les institucions vigents i un que vol construir nous models de societat.

Aquesta divisió, que acabarà conduint el moviment cap a una direcció o una altra, tan sols és reversible si els moviments socials reals, els de base, creen xarxes locals i internacionals fortes on el sectarisme i els prejudicis polítics siguin deixats de banda per a poder tirar endavant el nostre moviment, és a dir, el de tothom.

La Transició vista per un testimoni impertinent

M. G. "El Sevilla"

De vegades llegeixo i escolto comentaris de lloança pel que fa a la nostra Transició, que jo més aviat anomenaria transferència perquè al meu parer no ha existit cap canvi d'idea com suggereix el primer nom sinó un traspàs de poders com es desprèn del segon. Per donar més consistència a la meva idea sobre el canvi exposaré uns punts que faran palès que en ella estava i està present l'ombra del dictador.

En primer lloc, els comandaments de l'exèrcit i policials -companys de malifetes d'aquest personatge- van seguir i continuen ocupant els mateixos càrrecs que van ocupar, aterrint amb els seus mètodes tal com havia estat sempre, sota l'amenaça que tornés a repetir-se el passat. No hi va haver jutges ni polítics que fossin capaços de demanar-los comptes sobre els crims comesos en la dictadura, tot i que sí que ho fan amb els d'altres països, és a dir, que tracten de netejar la casa aliena deixant la "merda" a la seva.

En segon lloc, per demostrar que fins a després de mort continua manant, ens imposa un rei amb comandament suprem en l'exèrcit per evitar que alguna part tingui idees republicanes i li espatllin el negoci que va muntar sobre "piles de cadàvers", tal com era el seu esport favorit. Total, que m'agafen a aquest "bon senyor" anomenat rei, que es veu que tampoc té molts escrúpols, per fer-se càrrec d'una herència tan sagnant, i li diuen: "veurà, el seu treball consisteix a posar cara d'home senzill, que no li costa massa, i disfressar-se, ara i adés, de guerrer bel·licós, tot i que no li quedi tan bé el paper. Però algun sacrifici caldrà fer per justificar els milers de milions que s' embutxacarà! I una altra cosa que haurà de fer, i que tal vegada li sigui més molesta, és sortir a saludar el poble en algunes ocasions".

"Què és el poble?", va preguntar el senyor rei. El poble és això que vostè anomena plebs, xurma o populatxo. "Aquesta gent que he d'aciariciar, em xuclen les mans i fan mala olor?". Sí, però hem de tenir-los contents perquè són els que li paguen milers de milions de sou; li compren iots perquè es diverteixi; paguen noces fabuloses als seus fills; li fan cases de somni perquè puguin viure sols, mentre els seus s'eternitzen en les seves. Vostè, quan arribi al seu palau, que també han pagat ells, es desinfecta i a viure del conte, no sigui que s'empipin i ens espatllin el negoci, encara que això no sol passar però alguna vegada passa. Però bé, tampoc cal preocupar-se molt perquè manem als seus propis companys, que ja els tenim ensenyats, es maten entre ells i ja tenim uns altres quants decennis assegurats sense haver de tacar-nos les mans. Després, quan el senyor Rei ja li havia agafat el gust al comandament, diu; "formem un govern per fer el canvi i si pot ser que tot segueixi igual", i posa al capdavant un senyor president, que, per cert, pertanyia al govern de la dictadura -com havia de ser- perquè les coses quedessin ben lligades. Aquest senyor president, de qui tot el món explicava meravelles i se'n segueixen explicant, forma govern per fer la transició o transferència i posa al capdavant del Ministeri d'Interior un altre senyor que també pertanyia a les velles glòries del passat, suposo que s'estan adonant de la subtilesa com s'estaven fent les coses perquè tot quedés igual. Aquest senyor les primeres mesures que va prendre van ser ablanir una mica els ànims dels obrers, que havien pensat que per fi havien aconseguit la llibertat que els va ser arrabassada per la força, enviant les forces policials que els fessin provar el bastó, deixant alguns cadàvers en el camí d'obrers, clar!, com havia de ser.

Quan van veure que el terreny ja estava abonat perquè donessin els fruits, el senyor president crida a la Moncloa els dirigents polítics, sindicals i intel·lectuals anomenats d'esquerres, els va plantar que per evitar conflictes calia oblidar el passat, per tal que tot continués igual els sindicats serien subvencionats, els seus dirigents no haurien de preocupar-se per buscar treball, que això ho deixava per als desgraciats obrers que confiaven en ells. Als polítics els va legalitzar amb la condició que oblidessin el passat per assegurar-se el futur. A un d'ells que era molt aficionat a les perruques li van regalar una de nova i es va posar tan content que es va inventar l'eurocomunisme perquè veiessin la seva disposició al canvi. Als intel·lectuals els va dir que no hi havia res millor que la monarquia per desenvolupar el seu intel·lecte.

Després es van inventar una Constitució que en els seus articles 56 i 57 ens deixen entreveure el subtil cop d'estat que s'havia perpetrat amb el beneplàcit dels colpejats. Altres articles, que no mereixen la pena d'esmentar, diuen: "que tot espanyol té dret a un sou digne per satisfer les seves necessitats i les de la seva família, i a un habitatge digne", entre uns trenta metres quadrats per fomentar l'amor entre ells, perquè ja se sap que "el frec fa l'afecte", i tampoc fa falta presumir d'ostentació. Aquí teniu al senyor príncep que és hereu de tota la nació i es conforma amb una "caseta" de res que només ha costat uns dos mil milions de les antigues pessetes, això sí que és un bell gest d'humilitat. De la resta de la Constitució ni tan sols fa falta parlar perquè està plena de drets com els abans esmentats que mai no tindrem i que només serveixen de burla a la intel·ligència.

Un escriptor de l'antic Règim -i per descomptat d'aquest també-, ja mort i premi Nobel de literatura, va dir d'ella; "el seu text és trist, avorrit i innecessàriament hortera".

A Montserrat Tura, ni demagògia ni impunitat

David Fernández,
Ateneu La Torna

Em va sorprendre, ben tristament i fins a l'astorament, que a la seva compareixença sobre l'assassinat del jove Josep Maria Isanta convertís -en un tres i no res- els amics i companys de la víctima en botxins; tingués la barra d'insinuar directament que l'estrany de tot plegat és que hi hagi set espais llibertaris i independentistes a Berga; i aplaqués el mínim esperit d'autocrítica sobre l'actuació dels Mossos, refugiant-se cínicament en antigues fotografies de mobilitzacions contra els Mossos per les batusses indiscriminades contra (els consumidors de) la droga. No pas contra els qui hi trafiquen i se n'enriqueixen.

Sap greu que reïfiqui i reinventi la mort d'Isanta com un problema de radicalisme polític. Sobta i revolta. No només perquè és fals, sinó perquè no esclareix res; s'instal·la en la cerimònia de la confusió i, malauradament, perquè no estem -avui- en millor posició que ahir per evitar que torni a passar. La instrumentalització política, la propaganda partidària i una manipulació barroera i reiterada més que enfurismar, dol. Perquè hi ha un jove mort pel mig. Fet i fet, em vaig decidir a escriure-li aquesta carta quan diumenge passat vaig llegir el publireportatge que li va fer l'Albert Montagut a "El Periódico", on gosava barrejar impunement dissidència política, drogodependències i delinqüència. I aquesta equació anihiladora em va fer recordar l'època daurada dels Valdecasas, pare i filla.

Després, la resposta dels "radicals", per dir-ho així, ha estat la més acurada. En primer terme, perquè són els primers que, des de la coherència, han rebutjat l'enduriment -encara més- del codi penal com a solució i han ubicat el rerefons de l'assassinat en una violència acultural d'una societat que exclou, aïlla i precaritza. I que ens preocupa i mobilitza. I, en segon terme, perquè van donar la cara per respondre al reguitzell de mitges mentides de la seva compareixença. Punt per punt i fil per randa, sense escarafalls, sense cridòries, sense recórrer al "... i tu més!".

Fer-s'ho mirar

Ho dic perquè podien haver sortit com vostè. Destralers. Però en comptes de a cop de tics criminalitzadors -com vostè- a cop d'obvietats i fets provats. I li podien haver etzibat tranquil·lament que els Mossos ja porten quatre osques de quatre morts en detencions o "reduccions" (per cert, ben lluny de la "perillositat social": dos malalts mentals, un immigrant immolat per l'esquena d'un tret al clatell i un turista occidental i accidental); que té 15 Mossos imputats per triangular operacions de tràfic de drogues a Lloret (i a sobre, la Generalitat n'ha pagat les fiances); que Amnistia Internacional ja va denunciar fa anys i panys el tracte rebut pels immigrants a les Terres de Lleida; que està en investigació judicial perquè un jove de Torà va donar positiu per ingestió d'amfetamines després d'estar incomunicat sota la legislació antiterrorista en mans dels Mossos; que res es mou i es queda tot impune quan enxampen a Seguretat Ciutadana posant micros il·legals a cases okupades a Girona. O que, a Roses -també- es constatin judicialment "tortures" i no se sàpiga qui les va consumar perquè cap dels 15 Mossos, omertà corporativa, va voler determinar qui era la bèstia que trepitjava drets fonamentals.

Aquests serien prou elements per a la reflexió -necessària- sobre la percepció per grups socials de les policies en general. Interessant debat que vostè va abocar a les escombraries amb la recurrent criminalització d'un discurs fabricat a mida pel PP: la culpa sempre és dels altres.

És clar que per mi aquests no són fets aïllats, però sí reduïts, en un col·lectiu policíac de més de 7.000 agents. Li atorgo prèviament la minimització. Però el que sí que és norma i costum -quan hi ha un funcionari públic de per mig- és reduir els fets, negar-los, minimitzar-los. Impunitzar-los fins a l'indult. Només un exemple, consellera. A l'entrevista vostè afirma que la seva voluntat és neutralitzar la impunitat... Vostè no creu que és impunitat 'strictu sensu' que el Departament de Justícia arxivi la investigació per les lesions i agressions a 26 interns de Quatre Camins? És a dir, que reconeguin les tortures però arxivin les denúncies perquè no s'ha pogut trobar els culpables? Vostè creu que ens podem creure que a la presó de Quatre Camins, farcida de càmeres, ningú no en sap res? No es això impunitat? Ja ho va dir Galeano, que la impunitat és la recompensa que s'atorga al terrorisme... quan és d'Estat.

Voldríem saber algunes coses. Més enllà de per què un mosso dispara al clatell a un ciutadà magrebí a Santa Coloma, perquè es paguen fiances a 'mossos' imputats per operacions triangulars de tràfic de drogues, perquè han de passar dos morts perquè s'implementi un protocol per reduir persones amb malalties mentals o perquè en comptes d'esclarir uns fets es dedica a carregar contra els agredits, culpabilitzant-los. Més enllà de tot això, voldríem saber quina és la resposta institucional quan passen aquestes coses. I per què és tan decebedora.

I posat a parlar de decepcions, és ben decebedor que el pla contra la precarietat, la pobresa i el desarrelament social de la nostra societat desigual i injusta -que és on s'arrela la mort d'Isanta- sigui construir 3.000 places més de presons fins als 2010. Felicitats. Això no és res més que condemnar per avançat aquells als qui la pobresa i la marginació ha expulsat ja (abans) del circuit de la vida digna. I no és política social ni socialista. És el laisser faire penitenciari i la lògica actuarial del conservadorisme més reaccionari.

Seguir empresonant i castigant la pobresa com a rutina. Com a rutina, també, culpar els altres. Com a rutina, criminalitzar el dissident encara més. I com a rutina, la mentida rutinària.

Malgrat tot, nosaltres també tenim rutina i retina. Per seguir veient i denunciant el que vivim i el que veiem. Per acabar, li deixo les paraules categòriques de Monseñor Romero, que no era ni llibertari ni independentista ni berguedà: "La justicia es como la serpiente, sólo muerde a los descalzos".

I no cal que li digui que els Mossos sempre porten botes.

PD. Té pendent de respondre una pregunta parlamentària que ens afecta, referent a un autocar organitzat des de Gràcia i Terrassa que va ser retingut pels Mossos a les Borges Blanques durant dues hores al pur estil "antiterrorista" (escorcolls, identificació, tots contra l'autocar sense poder parlar entre nosaltres). L'autocar assistia a una manifestació legal, comunicada i pacífica. L'únic que esperem és que no surti dient que "el problema real" és que a Gràcia hi ha... quatre espais independentistes i 20 cases okupades.

No al desallotjament del CSO La Gàbia a Lleida

CSO La Gàbia

Ja ha passat un any des que vam decidir-nos a okupar una casa a la sortida de Lleida, un edifici que ha esdevingut punt de trobada dels moviments socials de la ciutat. Vam fer-ho quan ens vam assegurar que la finca estava en desús i en estat d'abandonament absolut des de feia més de cinc anys.

La necessitat d'espais no institucionalitzats on desenvolupar el nostre esperit crític i formar-nos socialment i culturalment és el motiu principal de l'okupació. Al mateix temps, satisfer el dret, reconegut constitucionalment, que tenim tots i totes a un habitatge digne.

I ens vam posar en marxa. Era el juliol del 2004 i ens vam enfrontar a l'abandonament al qual l'Empresa Municipal d'Urbanisme (EMU) havia condemnat la casa, transformant-la i rehabilitant-la per donar-li l'ús que n'estem fent: habitatge i centre social obert a tothom. El resultat és àmpliament satisfactori. Hem convertit una casa deshabitada en una casa nova, oberta a la cultura i a la formació intel·lectual. En definitiva, hem donat utilitat social a un immoble, quan anteriorment no n'hi havia. El que hi havia abans de la nostra arribada era un desvalor social promogut pels propietaris legals, l'EMU. Dit d'una altra manera, estem protegint un bé jurídic quan el titular d'aquest bé jurídic no l'estava protegint sinó desprotegint.

Actualment, l'EMU ha presentat una denúncia contra nosaltres per tal que vingui la Policia i desallotgi la casa, tot i que sabem que no podran urbanitzar la zona. El cas es troba en la fase d'instrucció i suposem que properament ens faran declarar. En principi, quan hi hagi l'ordre de desallotjament, esperem un avís que ens ho comuniqui, però tenint en compte les experiències anteriors a Lleida, amb desallotjaments sorpresa, la sensació que tenim ara mateix és d'intranquil·litat.

Pensem que una experiència com el CSO La Gàbia hauria de ser una reivindicació de la societat, autoanomenada democràtica i plural. Si més no hauria de ser respectada per un Ajuntament tripartit que diu ser d'esquerres i que fa bandera de la cultura i la participació. Per això hem iniciat un seguit de mobilitzacions de protesta, per exigir a l'EMU que retiri la denúncia i s'aturi el procés que portaria al desallotjament. A aquesta campanya de denúncia s'hi han sumat diverses persones procedents dels moviments socials de Lleida i molts col·lectius hi estan donant suport.

> CONTRAINFORMACIÓ

Burxa que burxaràs...

Meritxell Sánchez-Amat ("La Burxa")

Ja fa més de 7 anys que "La Burxa" apareix cada mes als barris de Sants, Hostafrancs i la Bordeta i a part dels barris veïns de l'Esquerra de l'Eixample, les Corts, Poble Sec i la Zona Franca. La nostra publicació va néixer el març de 1998, després d'un hivern calent al barri. Tres cases okupades havien estat desallotjades, dues més estaven amenaçades i les protestes al carrer havien estat durament reprimides per la policia. No obstant, en llegir els diaris, en escoltar la ràdio i en veure la tele, enlloc d'un reflex dels fets s'hi trobava una versió esbiaixada segons els interessos del poder polític i econòmic. Això va motivar que gent dels moviments socials del barri, relacionats bàsicament amb els centres socials okupats, decidissin crear un mitjà de comunicació propi per fer arribar al veïnat del barri la seva realitat.

"La Burxa" va néixer com un butlletí contrainformatiu en mida foli, de quatre pàgines, del qual se'n feien uns centenars d'exemplars. Actualment, se'n fan 5.000, amb portada i contraportada a color, de 12 pàgines i en format de diari. Entre els qui hi col·laborem i hi hem col·laborat, mai no hi ha hagut professionals, ha funcionat l'autoaprenentatge i la transmissió de coneixements entre nosaltres quant a redacció, maquetació, fotografia i la resta de tasques.

Ens organitzem de manera assembleària, sense que mai hi hagi hagut cap direcció, discutint i repartint les notícies en reunions setmanals al C.S.A Can Vies.

Des del principi, "La Burxa" la vam concebre en català i amb un objectiu clar: ser un mitjà del barri i per al barri. Per això ha estat sempre gratuïta i per això hem intentat tenir cura (a vegades amb més èxit que d'altres) de la presentació, del llenguatge i de la temàtica. Arran de la refundació, que va tenir lloc el 2001, "La Burxa" va fer un gir i vam apostar per la comunicació popular, entesa com donar veu a qui no en té, construir xarxes d'informació horitzontals i treballar per aconseguir un canvi social. En aquest procés, vam voler obrir-nos a altres realitats del barri i vam entrar en contacte amb gent d'entitats de fora del medi okupa. Així, "La Burxa" s'ha convertit en l'altaveu de bona part del teixit associatiu del barri.

En els últims mesos, hem tingut l'alegria de veure néixer un portal d'internet, BarriSants.org, arran de la iniciativa d'una colla de joves. Junts, treballem per seguir construint canals de comunicació entre els col·lectius i persones que lluiten al nostre entorn perquè el món en què vivim sigui més just i més lliure. Tota col·laboració és benvinguda!

laburxa@laburxa.org
CSA Can Vies
Jocs Florals 42,
08014 Sants
barrisants.org

Dinamita de cervell

L'exposició "L'esplendor de la ruïna" proposa un recorregut al llarg de tres segles a l'entorn del concepte de la ruïna arquitectònica i la seva evolució en el pensament occidental, a través de la seva representació en la pintura, el gravat i el cinema.

EXPOSICIÓ A LA PEDRERA FINS AL 30 D'OCTUBRE

La ruïna contemporània

Patrícia Carles

A través d'una acurada i impressionant selecció pictòrica, el recorregut de l'exposició ens mostra com la ruïna va passar de ser el símbol de la decadència del món pagà i un ingredient de la pintura paisatgística al llarg del segle XVII i la primera meitat del XVIII a ser vista, amb la Il·lustració, com la resta i el vestigi d'un període històric determinat i concret, amb la qual cosa assistim al naixement de l'arqueologia. Així, després d'un recorregut que abraça des del Renaixement fins al segle XIX bastit principalment a través d'una selecció pictòrica carregada de l'aurèola que Walter Benjamin havia vist en les obres d'art creades abans de l'era de la reproductibilitat tècnica, el discurs de l'exposició fa un gir i, a través d'una sala desangelada i colpidora i amb el suport audiovisual, assistim a veure la ruïna no ja com a símbol d'un passat gloriós, sinó com a símbol d'un present vergonyós, ja que al segle XX la ruïna i la violència apareixen fortament vinculades i les ruïnes esdevenen el terrible testimoni del poder destructor de l'ésser humà. En aquest sentit, la ruïna ens fa reflexionar sobre la fragilitat del món contemporani. Una fragilitat quotidiana, recorrent al llarg de la història, però que en els darrers temps ha pres una dimensió no considerada abans. És una fragilitat cultural, energètica, econòmica i demogràfica. L'exposició es tanca amb un audiovisual que mostra imatges de la ruïna contemporània a partir d'una llarga filmografia que comprèn des del neorealisme italià fins al cinema fantàstic més recent.

Hubert Hubert, El colosseu. c. 1762-1770. Museu Estatal deL'Ermitage. Sant Petesburg.

Horari: de dilluns a diumenge, de 10 a 20h.
Entrada gratuïta.

Barcelona serà l'escenari del primer festival de cinema polític

Col·lectiu Catalunya

Del 28 de setembre al 2 d'octubre Barcelona acollirà el primer festival de cinema polític, l'única mostra d'aquest tipus que s'organitza en àmbit internacional. Els escenaris del festival seran el Centre de Cultura Contemporània (CCCB), l'Institut Francès i l'FNAC.

El programa inclourà una competició internacional de llargmetratges de ficció de tema directament polític o bé que l'utilitzen com a punt de vista a l'hora de fer anàlisi social. També hi haurà programades una sèrie d'activitats paral·leles fora de competició com ara un cicle de films polítics francesos que es podran veure a l'Institut Francès.

El cicle inclourà 14 films, clàssics i contemporanis, datats entre el 1936 i el 2004, i inclourà treballs de directors com Renoir, Godard, Rohmer o Tavernier. Una altra activitat serà el cicle d'"Imatges del món", que comprèn pel·lícules, documentals, films socials i de ficció que en mostren l'estat del món.

El jurat del certamen (integrat per directors, escriptors, productors, actors, crítics...) atorgarà el dia de la cloenda el Premi Festival de Cinema Polític 2005 al Millor Film. Aquest festival convidarà cada any un país, que en aquesta primera edició és França.

Dones sindicalistes

Amèlia Jover Velasco (Cullera (València), 1910 - París, 1997)

Antonina Rodrigo

Tot i que la llei prohibia el treball infantil, Amèlia treballa d'aprenenta en diversos oficis. Quan se'n va a viure a València, es posa en contacte amb la lluita sindical i amb persones detingudes per haver participat en la vaga de1932. Treballa de mecanògrafa a l'Ajuntament de València i de cuinera. S'afilia al sindicat de Gastronomia de la CNT de València i funda la secció femenina d'aquesta branca. És membre de les Joventuts Llibertàries i d'un grup de la FAI. El 1936 la nomenen secretària de la secció político-social de les JJ.LL. i, el 1938, és la secretària general del Comitè Regional de les JJ.LL. Els seus companys, reacis a reconèixer els mèrits de les dones, respecten les seves intervencions. A "Senderos", hi escriu: "De la nostra revolució, en sorgirà l'espurna que provocarà l'incendi de la Revolució Internacional, que és l'única que pot salvar Espanya". El 1939 la detenen al port d'Alacant i l'empresonen. La traslladen al convent de Santa Clara, habilitat com a presó. Com que està embarassada, la porten a l'Hospital Provincial de València, on neix la seva primera filla. Amb l'ajut de membres de la seva organització, prepara la fuga. Arriba a França, però aleshores la internen al camp de concentració d'Argelès i després al de Bram. Finalment arriba a Tunis, on es reuneix amb el seu company. Allà tindrà dos fills més. Amèlia treballa al camp i ensenya a llegir a les criatures sense escola. El 1962 tornen a França. A París es realitza el seu gran somni: després de la jornada laboral a la firma Pierre Cardin estudia en horari nocturn i forma part de l'Agrupació Confederal de París. "La dama espanyola" s'integra a la vida de l'extraradi parisenc. Un dia a la setmana Amèlia convida la mainada del barri a berenar a casa. Manté fins al final la militància al "partit universal" dels Drets Humans indiscriminats.

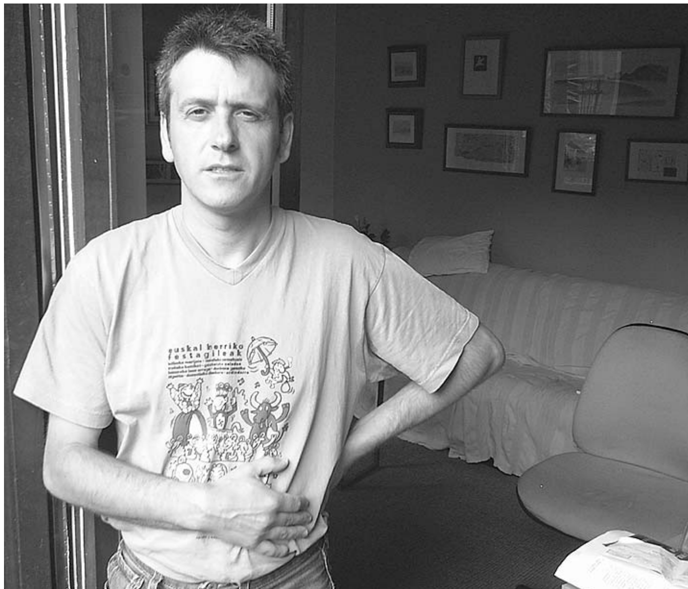
Text publicat al Calendari de dones sindicalistes 2005 editat per l'Institut Català de la Dona

ENTREVISTA A PATXI PÉREZ, PIONER BASC DE LA INSUBMISSIÓ

‘La insubmissió no ha tingut continuïtat’

Text i foto: **Toni Strubell**

Exmilitant de la CGT a Girona, ha novel·lat a “Alma insumisa” (Editorial Likiniano) la història del moviment antimilitarista basc que arrenca amb la visita de Reagan a Madrid (1987), passa per Bòsnia i culmina amb la suspensió del servei militar obligatori

-Què us ha portat a publicar un llibre sobre la insubmissió?

-Crec que es mereixia una reflexió novel·lada tota aquella època que va marcar tanta gent i que va aconseguir fites sonades. He intentat fusionar les experiències i personatges reals amb la teoria i la ficció. A part de l’argument en si, el contingut ideològic, pràcticament d’assaig, hi té un paper important. A algú fins i tot li ha estranyat que hi hagués inclòs una bibliografia.

-Algun jove despistat d’avui podria pensar que “insubmissió” és el que fa un alcalde del PP quan es nega a casar homosexuals...

-Un cop més aquells que defensen aquest sistema injust s’apropien d’idees que emergeixen de la il.lusió de persones compromeses per transformar aquesta societat, per buidar-les de contingut i manipular l’opinió pública. Com es poden dir “insubmissos” aquells retrògrades que propugnen l’absoluta submissió al status quo?

-Què representa avui la insubmissió?

-Malauradament jo diria que s’ha convertit en una mena d’enganxina que alguna gent porta per quedar bé, sense que reverteixi després en la seva actuació. Hauria de ser un acte de desobediència civil conscient i avui això es porta més aviat poc. La insubmissió es va materialitzar en la campanya contra el servei militar, però un cop vam guanyar, es va desmobilitzar. Ara compte!, de fet, la “mili” no es va absoldre, sinó que tècnicament s’ha “suspès”...

-Com vau iniciar la insubmissió a finals dels anys 80?

-Érem molt joves. Nosaltres vam muntar la primera onada de protesta antimilitarista d’estudiants de l’Estat a l’Institut d’Errenteria. La receptivitat va ser enorme. Això sí, teníem tensions amb l’esquerra ‘abertzale’ que recelava de la nostra lluita. Nosaltres l’enteníem totalment diferent, inclús amb cert sentit de l’humor. Ens vam haver de guanyar el respecte de la societat en general.

-Però inclús els ‘abertzales’ van acabar parlant d’insubmissió...

-Sí, és curiós. Al principi ens repudiaven perquè no coincidíem amb la seva ideologia i després se l’han feta pròpia, no perquè l’acceptin des de la base ideològica, sinó per la praxi del dia a dia. I es van acabar apropiant del concepte.

-Com veus el moment actual del procés de pau?

-Lamento que no s’estigui generant un procés de pau des del debat en profunditat sinó producte dels fets. Tenim una societat totalment còmoda, que no vol grans sotracs, i on òbviament hi sobra ETA. L’esquerra independentista no evoluciona cap a una lluita més coherent.

-Tornant al llibre, quins temes hi desenvolupes ?

-El tema de la violència hi és central, però també el tema del marge evolutiu que tenim com a espècie per evolucionar. Crec que els homes no som així perquè sí, sinó pel model de societat. Si volem, podem canviar. Jo d’aquesta necessitat en dic “biolluita”. Però la finalitat i el mitjà han d’anar de la mà....

-La guerra dels Balcans hi té un paper destacat...

-Els Balcans van demostrar, fa quatre dies, fins a quin extrem podem arribar en aquesta societat occidental “avançada” en què vivim.

Hi ha una falta de garanties molt gran perquè en qualsevol moment es podria repetir.

Els Balcans mostren que abans els governs actuaven militarment i avui “humanitàriament”, amb un resultat imperialista quasi igual, però més maquillat.

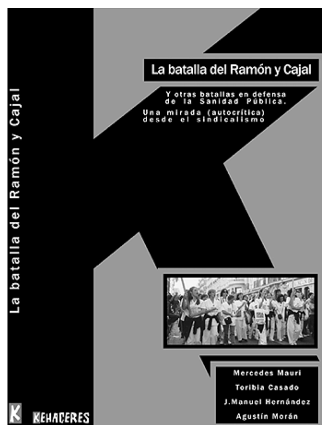
-Com es pot trobar el teu llibre als Països Catalans?

-El llibre, de l’Editorial Likiniano Elkartea es pot demanar a pedidos@ddt-liki.org o a través de l’Editorial Virus.

’La batalla del Ramón y Cajal’, un llibre en defensa de la sanitat pública

Nieves Alonso (Reus)

L’experiència de la lluita mantinguda pels treballadors i les treballadores de l’Hospital Ramón y Cajal (Madrid) serveix als autors d’aquest llibre publicat per la nova editorial Kehaceres per introduirnos en els secrets de la batalla que s’està donant per la privatització de la Sanitat Pública. El llibre no es queda en un pamflet sindical i ens explica d’una manera senzilla i directa, però al mateix temps de forma contundent, la defensa de les condicions de vida i treball i, sobretot, de la dignitat del col”lectiu de neteja del Ramón y Cajal.

A la denúncia, sense embuts, la política privatizadora del PP, de la Sanitat Pública a la Comunitat Autònoma de Madrid, en les seves diverses formes, començant pels serveis de neteja i estenent-se de forma successiva a la resta de col·lectius, ens planteja el gran negoci que suposa per a les contractes i concessions privades en el negoci de la privatitzaciÛ de la sanitat p˙blica, contractes que sÛn autËntiques multinacionals que practiquen el neoliberalisme polÌtic mÈs salvatge, rendibilitzant al m‡xim els recursos i abaratint costos amb la reducciÛ díocupacions on Ès possible, i si no Ès possible assumint cada vegada mÈs quantitat de funcions sense augmentar la plantilla, el que es tradueix en un increment de la càrrega de treball i de l’explotació per al col·lectiu de neteges.

Enfront de l’agressió salvatge de les contractes de neteja, amb la connivència de les direccions dels hospitals i dels polítics del PP, es contraposa la força del sindicalisme assembleari, fet des de baix i pels de baix, implicant altres col·lectius integrats en el Moviment Antiglobalització i estenentla a tots els àmbits socials als quals arriben. Perquè la defensa de la Sanitat Pública ens toca a totes i tots: metges, ATS, auxiliars, resta de personal sanitari, però també malalts i els seus familiars, visitants i usuaris, que potencialment som totes i tots.

El llibre critica el col·laboracionisme dels sindicats majoritaris (CCOO-UGT) amb les gerències dels hospitals i de les contractes posicionant-se en contra dels interessos dels treballadors i treballadores de la neteja del RC, que només van obtenir suport sindical per part de CGT, tant dintre com fora de l’hospital, des d’uns “valors compartits de defensa de la Sanitat Pública, i d’un sindicalisme autònom, participatiu, assembleari i compromès amb els drets socials”. És, així mateix, una mirada autocrítica de la forma de fer sindicalisme i una reflexió sobre com reprendre la iniciativa sindical enfront del corporativisme i el sindicalisme groc. Com assajar noves formes de lluita i organització. Com fer que qui pateix les nostres mobilitzacions no siguin els qui han de ser els nostres aliats com a usuaris de la Sanitat Pública.

Benvinguda l’editorial Kehaceres i la col”lecció “Des de abajo”, que s’inicia amb aquest volum. Tant de bo que aquest espai serveixi de fòrum de debat on confleixin lluites socials al marge de corporativismes.

La Ciutat Invisible: nou projecte autogestionari a Barcelona

Mireia Monfort (La Burxa)

La Ciutat Invisible obria les seves portes el passat 11 de juny com un espai on conflueixen diversos projectes, amb l’ànim de fer visibles les lluites i les relacions que avui resten ocultes pel poder.

En aquest local, situat al barri de Sants, al carrer Riego, 35, comparteixen local una llibreria crítica associativa, un punt de venda de roba urbana amb dissenys propis, una distribuïdora de material per a punts de venda i autogestió de col·lectius i un taller de serigrafia, així com un centre de documentació i un espai de recerca sobre formes de vida urbanes, precarització, espai públic i migracions, entre altres temes. També inclou una zona "Media" amb tota mena d’infraestructures per a la comunicació. Aquest vol ser un projecte cooperatiu i autogestionari que, a més de la recerca d’alternatives al treball precari assalariat, impulsi les pràctiques de la política autònoma.

La Ciutat Invisible neix a partir de la dissolució de l’Associació Cultural Arran, que l'1 de juliol tancava les seves portes en el local del carrer Premià, 20.

La Ciutat Invisible, carrer Riego, 35, 08014 Barcelona; telèfon 93 298 99 47; i correu electrònic: laciutatinvisible@moviments.net

6è Concurs de Fotografia Memorial Vicenç Bagan

Després de l’èxit aconseguit en les darreres edicions del Concurs de Fotografia Vicenç Bagan, es convoca per sisena vegada aquest certamen que pretén ser una eina per afavorir el coneixement, l’acceptació i la utilització de la bicicleta com a mitjà de transport vàlid i eficient a la ciutat, així com estimular l’intercanvi d’experiències entre els ciclistes urbans. També és un homenatge a un company que combinava el gust per la fotografia amb el seu compromís a favor de la bicicleta, militant de la CGT d’Arts Gràfiques i del CEL, el Col·lectiu Ecologista Llibertari. El tema d’enguany és “La bicicleta, un transport a la ciutat”. El concurs l’organitzen Amics de la Bici i Missatgers Trèvol. Trobareu més informació a les webs dels organitzadors o contactant amb els organitzadors a l’adreça trevol@trevol.com i als tel. 93 498 80 07 o 93 498 80 70. El període de participació acabarà el dimarts 13 de setembre de 2005.

> CRÒNIQUES SOTA EL SOLC

BLACK.BAUDELAIRE
"CUIDADO"

"Somos los negros del sistema"

Carlos Undergroove
(undergroove @ mixmail.com)

Kasba Music ataca de nou!!! Des del mateix cor del Raval barceloní ens mostren una vegada més l'esperit mestís d'aquesta ciutat de Barcelona!!! Però aquesta vegada les paraules prenen tota la importància, paraules en clau hip-hop, hip-hop mestís, mestissatge internacionalista, Senegal, França, Marroc i Catalunya, tot un mÛn d'experiències i cultures, compte!!! Així és el nou disc de Black.Baudelaire, un grup jove i en constant evolució però amb components curtits en mil i un escenaris; entre ells Stephane Laidet, antic membre de Color Humano, i Badakar Gaye, natural de Senegal, els quals van ficar la llavor per a la creació de Black.Baudelaire juntament amb Nico Boudou i Franck Fiedler, exColor Humano, i Kyzer, dj marroquí de l'escena raggamuffin francesa que al 2004 va ser substituït per Dj Weas, de l'escena hip-hop suïssa, i es va afegir a la banda Lune de l'escena francosenegalesa.

"Cuidado" ens passeja entre la poesia de carrer i els contes africans navegant sobre bases hip-hop amb influËncies diverses com el blues, el jungle o la música africana i aportant molta música orgànica a banda dels 'scratxes' i les bases programades. Amb líriques profundes, socials i experiències de la vida, demanen a crits una igualtat per a tots i totes i una lluita constant pels nostres drets. Un disc per cantar i reflexionar, per escoltar i actuar, per veure el nostre futur davant i deixar de somiar.

A banda dels músics mencionats, la riquesa de "Cuidado" ve en part donada per les col·laboracions que donen forma a aquest treball. Diversos components del col·lectiu barceloní multidisciplinar 08001 aporten una gran riquesa instrumental afegint guitarres, baixos i bateries. Marina, cantant d'Ojos de Brujo, Cachaface, veu a Che Sudaka i diverses veus més converteixen "Cuidado" en un treball més mestís si cap i sobretot més ric en la part vocal, integrant el castellà, el wolof, el francès, l'àrab i l'anglès. Tot un món dins d'aquest treball, un món que crida per sortir endavant, per veure la llum i obrir fronteres!

Baba, el black.baudelaire, un 'griot' urbà que no utilitza les paraules com a armes sinó com a remeis. "Cuidado"!!!

EL CANTAUTOR DE XÀTIVA HA PUBLICAT EL SEU PRIMER DISC "BARRICADES DE PAPER" A LA DISCOGRÀFICA INDEPENDENT PROPAGANDA PEL FET

Feliu Ventura, com el rent

Text i foto: **Jordi Martí Font**

"No entenc una altra forma de cançó que la que parla pels qui no tenen veu, mitjans ni força per seguir lluitant"

Sempre arribo tard als llocs però quan hi arribo… quan hi arribo em miro el que hi ha, ho valoro i si m'arravata, aleshores, és fantàstic. I Feliu Ventura ho ha fet. Cantautor amb actitud combativa i embolcall poètic, el creador de Xàtiva el vaig sentir fa mesos i potser fins i tot anys. I no li vaig fer cas.

Per casualitats de la feina, va fer cap a les meves mans un exemplar del seu primer cd, "Barricades de paper", primer cd perquè abans ja havia tret una maqueta que ara ja és introbable. Sentint-lo vaig començar a escoltar-lo i em va començar a caure la bena dels ulls (…i de les orelles), hi va contribuir l'Helena Morén en un article en què parlava de la seva presentació a Barcelona i, sobretot, la lectura atenta i reiterada d'uns textos que, malgrat la meva primera impressió, s'aguantaven –i de quina manera- i eren plens de profunditat, poesia i compromís. Així que fa uns pocs mesos, quan es va apropar a cantar pel Camp de Tarragona, vam anar a veure'l a Vila-seca, a la IV Fira de Música al Carrer, i això ja va ser definitiu. Venia de triomfar al costat de Lluís Llach, sempre tan viu el d4e Porrera a l'hora de veure què val la pena i què no. I a la Fira hi va cantar estremint l'escàs públic present, amb una guitarra magnífica del multiinstrumentista, productor i amic Borja Penalba, un dels guitarres més solvents de l'actual panorama musical dels Països Catalans.

Feliu Ventura canta a la vida plena i lliure: 'No voldria aquesta vida meua sense llibertat sencera i sense tu' diu a "Dessota els àlbers", mentre ens crida a la lluita en la defensa de la vida davant de l'economia. Per Feliu Ventura, la "Poesia" és "patrona de la vida" i no s'està de dir quina poesia, la de l'Estellés, per exemple; ja era hora, hi afegeixo jo, que el posem a on li toca al més gran dels grans menjadors de pebrots fregits! Però no només de la poesia del Vicent Andrés viu el cantautor, perquè canta també Miquel Duran, autor del poema "Lliberat" que Ventura recita magníficament i la cançó del mateix títol. Les col·laboracions aclareixen una mica més el panorama dels interrogants que ens podríem fer en no saber d'on ve aquest xic ni cap a on va, amb un esplendorós mostrari d'aquesta música popular catalana de què gaudim ara després d'anys de sequera absoluta: Xavi Sarrià d'Obrint Pas, Miquel Gil, Muriel i Vanessa de Carraixet, Carol Duran de La Carrau...

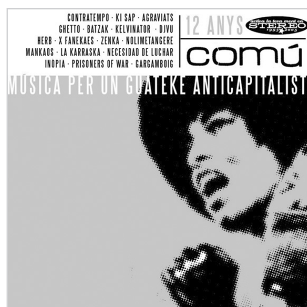
Aquest jove de Xàtiva ha desbrossat definitivament el camí del cantautor desacomplexat, combatiu i sense manies estètiques que semblava que se'ns negava en les darreres dècades als Països Catalans. Per Feliu Ventura, la defensa del territori davant de l'especulació provocada per la "globalització de la injustícia", "salvar a pams el propi territori", és també bàsica en el camí de la dignitat. Per Feliu Ventura, l'emoció que provoca estimar no respon a normes preestablertes per a qui vol dictar com hem de viure i ens diu insistentment que les xiquetes amb els xiquets i els xiquets amb les xiquetes ...i prou. Per Feliu Ventura, "construiran el món els pobles lliures". Per Feliu Ventura, "mentre qui escriga la història siga només el poder alçarem en la memòria barricades de paper"... i t'asseguro, Feliu, que hi serem, a les barricades, al carrer, tant si són de pedra com de paper. Perquè malgrat tot "açò no es Ramalah ni eres maputxe, ciutat de les ciències, ciutat de la pols".

La discogràfica independent Comú fa tres propostes musicals anticapitalistes des del País Valencià

Col·lectiu Catalunya

MÚSICA PER UN GUATEKE ANTICAPITALISTA: 12 ANYS DE COMÚ

Finalment surt el promès CD recopilatori de la Comú. Una mena de reconeixement a totes les bandes que han treballat amb Comú en aquests 12 anys de trajectòria editorial i contrainformativa. Contratempo, Inòpia, Alloralaiglesia, Kelvinator, Nolimetangere, Agraviats, Prisoners Of War, Ki Sap, Batzak, Ghetto, X Fanekaes, Necesidad de Luchar, Mankaos, Djvu, Herb, Zenka, Gargamboig i La Karraska. Un total de 18 temes.

GRUP: INÒPIA; CD: "LATENT"

Inòpia, amb el seu camí discret, potser siga una de les propostes en català més arriscades eixides des del País Valencià. Evitant caure en els estereotips o el focklorisme que sovint caracteritzen a moltes bandes del "rotllo" de per ací, Inòpia resulta tota una proposta d'avanç cap a la normalització de la música contemporània en català. Les seues lletres entre allò polític i allò personal, la seua música contundent, farcida de matisos, i la seua qualitat resulta realment sorprenent quan veus que aquest és només el seu primer disc. Les referències sonores caminen entre bandes com Faith No More, Soundgarden, Radiohead o Pi-LT, tot i que a la seua cosmovisió discogràfica caben des de l'Ovidi Montllor o Pi de la Serra fins a Fugazi o The Cure.

GRUP: CONTRATEMPO; CD: "BRJ SKA SOUNDS"

Ja fa algun temps que venia preparant-se aquest disc de la formació castellonenca. La seua música d'arrel jamaicana i d'influència jazzística, ja és ben coneguda per les comarques castellonenques a través del llarg seguit de concerts realitzats als darrers anys, la majoria d'ells fets en suport de diferents col·lectius socials de base: Casal Popular de Castelló, Festes alternatives de Borriol, Ateneu Llibertari de Castelló, Aplec dels Ports, L'Avanç, Maulets, Graüll Roig, etc. Un total de 10 temes, en català i anglès, conformen aquest disc; cançons, des de les veus d'Irene i Borja. Cal destacar una interessant versió de Nina Simone a mode de reconeixement d'aquesta veu compromesa amb els Black Panthers.

Més informació a districomu@hotmail.com i http://districomu.homelinux.net

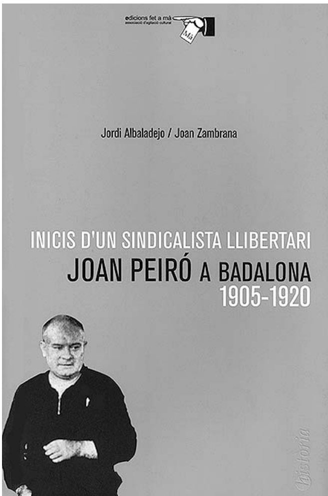
Concert multicultural MallorcaMón

El passat 25 de juliol va tenir lloc a Ciutat de Mallorca el concert multicultural MallorcaMón amb el lema "Català llengua per conviure", un concert organitzat conjuntament per Joves de Mallorca per la Llengua (JML), l'Obra Cultural Balear (OCB) i diverses associacions d'immigrants amb l'objectiu de donar a conèixer als nouvinguts les principals manifestacions culturals catalanes i aplegar gent de qualsevulla procedència per reivindicar la interculturalitat des de l'òptica de la cohesió social.

El concert va comptar amb les actuacions d'Al-Mayurqa, Els Pets i el cantant senegalès Youssou N'Dour, una cercavila d'elements festius tradicionals, i parlaments com el de Madiop Diagne, un sindicalista senegalès de la CGT que instà els compatriotes a fer una Mallorca intercultural de tots i totes.

Llibres

"Inicis d'un sindicalista llibertari"

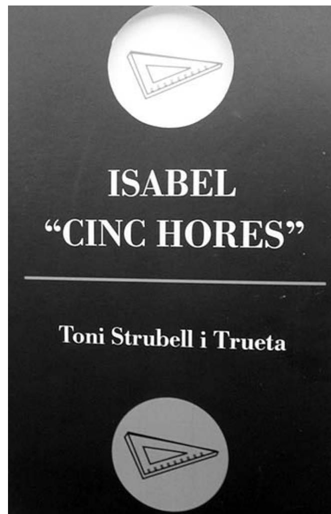
JORDI ALBADALEJO I JOAN ZAMBRANA
Edicions Fet a Mà
(fet_a_ma@yahoo.com)

Jordi Martí Font

En la recomposició de la història del moviment llibertari català i de l'explicacio de les vides de les persones que el van fer possible, aquest llibre, obra de Joan Zambrana i Jordi Albadalejo, omple un espai que des de la història local ens ajuda a la reconstrucció de la visió que tenim sobre la nostra història nacional.

És una vergonya que Peiró no sigui conegut per l'actual classe obrera catalana tant com ho és Cruyff o Companys. I és una vergonya perquè la seva alçada com a personatge històric és immensa. Tot i així, el seu coneixement és poc i difícil ja que els llibres que n'apleguen els articles són molt difícils de trobar en edicions dels anys setanta i de biografia completa no n'hi ha cap al mercat. Per això ens hem de felicitar que aquest llibre ens n'aporti una bona part, aquella que es produeix a Badalona de 1905 a 1920, els anys de formació. Són aquests uns anys intensament viscuts per Peiró que Albadalejo i Zambrana enquadren en el seu context històric tant nacional com local. El llibre compta, així, amb una extensa primera part que va de 1905 a 1914 i una segona que completa el període. Cada una d'aquestes parts inclou les pertinents situacions en el context de Badalona i en el de Catalunya, sense obviar el marc estatal i internacional. El llibre adquireix així una rellevància, com he dit al principi, no només d'història local sinó queesdevé una imprescindible guia per la vida d'aquest personatge i pel sindicalisme revolucionari i llibertari que es desenvolupà en aquests anys al nostre país. Els autors recreen la història amb detall i s'estan de donar massa opinions personals que molts cops l'únic que fan és espatllar els llibres d'història.

Per cert, l'Annex final amb un llistat exhaustiu dels articles publicat per Peiró durant aquest període requereix una obra complementària que algú desenfeinat podria fer com és l'accés a aquests articles per part del gran públic. És una feinada però valdria la pena.

"Isabel 'cinc hores'"

TONI STRUBELL I TRUETA
Llibres del món i de la bolla
Abril 2005-07-19

Pau Juvillà

Toni Strubell ha escrit una obra musical lúcida, emocionada i necessària. Una obra que tracta d'Isabel Vilà, primera dona sindicalista de Catalunya, que fundà diversos sindicats de l'AIT, que patí l'exili a Occitània i que finalment tornà a Catalunya per ensenyar en una escola laica on hi treballà, gran part del temps sense cobrar, fins a la seva el 1896.

Una obra lúcida on l'autor descriu en diferents capítols episodis de la vida d'Isabel Vilà des dels 15 anys i que aprofita per fer una descripció de la societat d'aleshores amb les colònies obreres, la seva explotació, les lluites dels sindicats, les guerres colonials i la duresa de l'exili.

Una obra emocionada on Toni Strubell traspua en cada pàgina respecte per la persona i l'obra d'Isabel Vilà i fa de cada paraula un homenatge humil on, amb admiració, fa pal·lesa la fermesa i la necessària força per fer que ella, una dona en els finals del segle XIX, dugués a terme la lluita per la transformació social mitjançant el sindicat i l'educació.

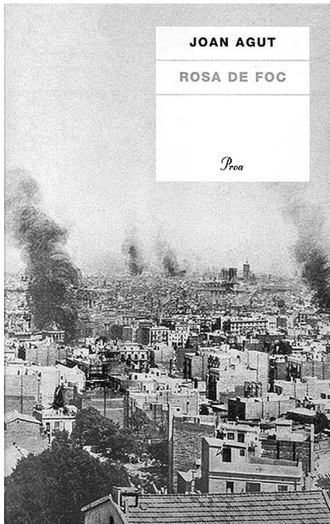
I finalment, aquesta és una obra necessària per recuperar la memòria històrica, per no oblidar aquells episodis que les classes dominants i els seus escrivents volen deixar caure en l'oblit, per recordar-nos contínuament l'exemple de persones que com l'Isabel, van lluitar tota la seva vida per un món millor per a tothom, que portaven un món nou en els seus cors. L'autor cita una frase, paradigma de l'anterior: "Com és possible que el poble conegui i admiri les vides de Cambó d'Ors i Maura, i desconegui del tot la de gent com l'Isabel Vilà?".

"Rosa de foc"

JOAN AGUT
Editorial Proa

Francesc Poblet

"Rosa de foc" pren el títol de com s'anomenava la ciutat de Barcelona en els ambients anarquistes des de les darreries del segle XIX. La trama principal es desenvolupa els anys vint a Barcelona, just abans de la dictadura de Primo de Rivera. Una ciutat submergida en els enfrontaments entre obrers i patrons, entre l'Únic (el sindicat anarquista, la CNT) i el Lliure (el sindicat patronal). La novel·la relata la vida d'una nissaga de l'alta burgesia catalana, amb el recurs de diversos 'flash back' sempre ben contextualitzats.

Per les seves pàgines podrem desfilar per llocs com el centre espiritista i esperantista Luz y Progreso, la casa de barrets Ca l'Angeleta, per cafès com el Gambrinus o l'Oro del Rhin, tastar les begudes i cançons del moment. Importants fets històrics formen part de la trama, l'assalt al "Cu-Cut", el desastre d'Annual o l'assassinat del Noi del Sucre. I les persones: escriptors, polítics, minyones, militars, coristes, pinxos i barjaules, empresaris i obrers, tots tenen la seva gran o petita part de protagonisme.

Així, a través de la vida dels personatges, se'ns ofereix una completa imatge d'una ciutat i uns temps, de la vida quotidiana, dels problemes i dels anhels d'aquella gent, i tot això dins del quasi angoixant rerefons d'una ciutat amb -per l'adolescent protagonista- "moltes portes obertes que van directament a l'infern".

> IMATGES QUE PARLEN

'La pesadilla de Darwin'

Josep Estivill

Sabíeu que al voltant del llac Victòria (que té una superfície dos cops més gran que Catalunya) durant segles hi havia un ecosistema molt sofisticat amb centenars d'espècies animals i un sistema econòmic i social de gent que vivia de la seva explotació sostenible, però que fa uns cinquanta anys s'hi van abocar uns quants exemplars de nero, un peix molt agressiu que ha anat destruint l'estabilitat de moltes altres espècies fins a provocar-los la desaparició? La pesca d'aquest peix, però, molt preuat al primer món, s'ha triplicat, i així, grans avions l'exporten cap als països occidentals en el marc d'un mercat cada cop més globalitzat (i més injust).

Aquest és el punt de partida de "La pesadilla de Darwin", el documental de l'any, dirigit per Hubert Sauper. S'hi denuncien les desigualtats salvatges d'aquest comerç basat en els sants principis del liberalisme i el lliure comerç que aboquen molts països a la misèria. És increïble -comenta Sauper- que allí on una matèria primera és descoberta, els habitants de les comunitats locals moren en la misèria, els seus fills es converteixen en soldats i les seves filles en minyones o prostitutes.

Escoltar i veure una vegada i una altra les mateixes històries em posa malalt. Després de centenars d'anys d'esclavitud i colonialisme a Àfrica, la globalització dels mercats africans és la tercera i més terrible forma d'humiliació per a la gent d'aquest continent. L'arrogància dels països rics cap al Tercer món (que representen 3/4 parts de la humanitat) està creant immensos perills futurs per a totes i tots? Sí, perquè la pesca i l'exportació del nero, en mans d'indústries privades, al marge de les comunitats tradicionals, aboca milers de persones a la desestructuració social i la misèria. Paradoxes de la vida: països com Uganda, Tanzània i Kenya exporten peix als països rics quan bona part dels seus ciutadans pateixen greus desnutricions. Irònicament, el documental mostra l'arribada de sacs de farina i arròs procedents de l'ajuda internacional. Robatori i beneficència, dues paraules que solen anar plegades.

El malson de Darwin a què fa referència el títol és el malson de l'evolucionisme que fa que unes espècies desplacin les altres. Una teoria que s'il·lustra exemplarment amb la pesca del nero al llac Victòria però que, de fet, és el mateix malson del domini dels pobles rics sobre els pobres. L'opulència dels uns i la misèria dels altres.

Revistes

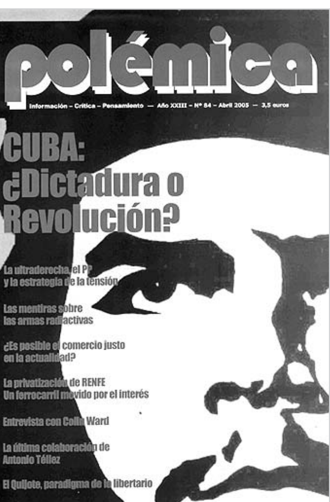
LIBRE PENSAMIENTO
Revista de reflexió i debat de la CGT. Núm. 48 Dossier "De la CNT de 1978 al 2005 de la CGT". Suscripciones@rojoynegro.info

LA TRONADA
Publicació Llibertària de la comarca del Vallès Oriental. Gratuïta. Format periòdic.
revistalatronada@yahoo.es

LO GARGALL FER
Publicació alternativa trimestral de les comarques del Pallars Jussà que torna a sortir de fa poc.
logargallfer@yahoo.com

POLEMICA
Revista llibertària d'informació, crítica i de pensament. Apartat 21005, 08080, BCN. www.polemica.org / polemica@polemica.org

JUANJO I CARME, PARE I MARE DE PEDRO ÁLVAREZ

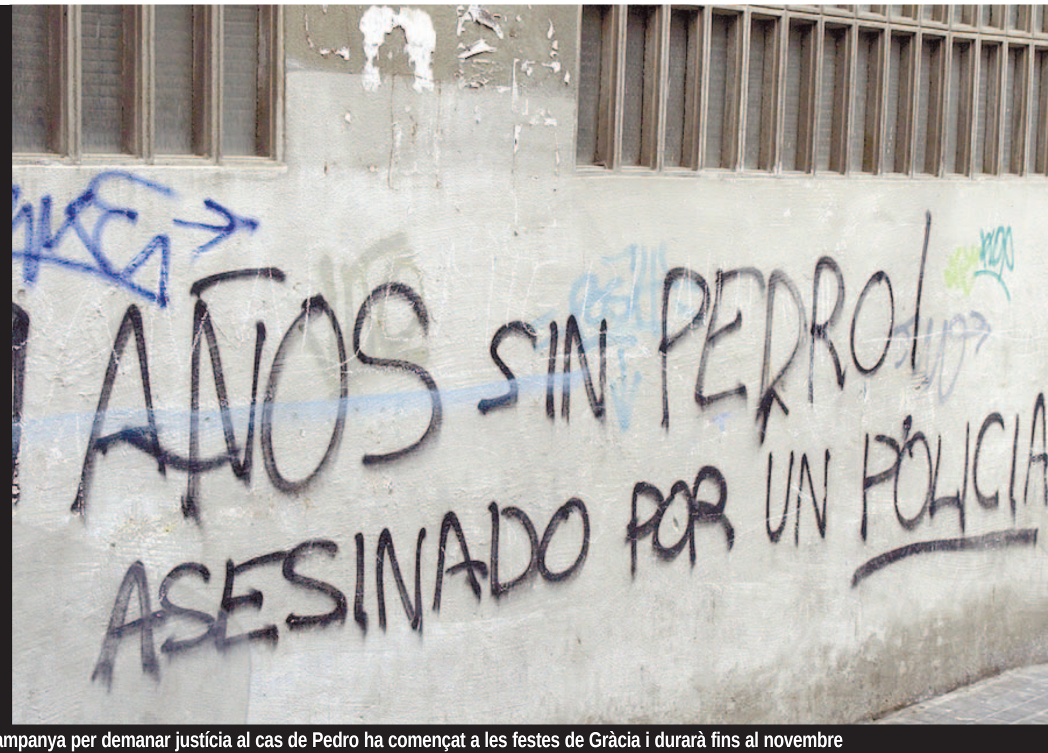
'Van detenir un dels seus i el van deixar anar'

Enguany, fa tretze anys, Pedro va ser assassinat d'un tret al cap

> LA FRASE...

"El fet de recordar aquest cas és perquè no es torni a repetir"

Aquest any, la campanya per demanar justícia al cas de Pedro ha començat a les festes de Gràcia i durarà fins al novembre

Ricard Vilaregut Saez
Foto gran: **Mireia Bordonada**

El desembre d'aquest any farà 13 anys que el jove de tan sols 20 anys Pedro Álvarez, després d'una discussió de trànsit en què van participar la seva núvia i dues persones més, va morir d'un tret al cap en un carrer de l'Hospitalet de Llobregat. Aquella nit, quan Pedro acompanyava a la seva núvia Yolanda a casa, un cotxe Opel Vectra blanc, gairebé atropella Yolanda. El conductor es baixa i agredeix a la núvia, Pedro va a defensar-la i, segons més tard, jeia al terra assassinat d'un tret al cap. L'assassí va pujar al cotxe, on l'esperava la seva dona, i es dóna a la fugida.

Poques hores després, fou detingut un sospitós que resultà ser un policia de paisà adscrit –ironies de la vida- a la Brigada de Seguretat Ciutadana. El detingut tenia un cotxe de la mateixa marca i color, l'edat i les característiques físiques coincideixen, freqüentava la zona i tenia una intensa vida nocturna. Tot i la detenció feta per la mateixa policia, l'agressor sortí en llibertat al cap de set dies amb l'argument jurídic de falta de proves concloents, una jutgessa de l'Hospitalet va arxivar la causa sense cap tipus d'investigació i, sorprenentment, quan amics i familiars de Pedro van presentar un recurs a l'Audiència Provincial de Barcelona per exigir la reobertura del cas, la jutgessa de l'Hospitalet va ser traslladada casualment a la secció de l'Audiència on s'havia de decidir sobre la reobertura. Evidentment, a l'Audiència es va tornar a arxivar el cas. No hi hagué més detinguts i tot ha quedat sense resoldre.

Des de el any 1995 la família insisteix en la necessitat de poder intervenir en la pràctica de tota una sèrie de proves que, sistemàticament, li son denegades, inclús en el Tribunal Constitucional. El 28.09.2000 la Secció Novena de la audiència Provincial de Barcelona decideix, per segon cop, arxivar el cas. La seva família no s'ha cansat mai de denunciar el cas realitzant continuament xerrades a diferents espais i reprenent cada any, conjuntament amb els amics d'en Pedro, dels volts de setembre a desembre, la campanya per exigir justícia.

Ara, Juanjo Álvarez, el pare de Pedro, s'enfronta a una denúncia per "desacatament" i a una petició del fiscal de dos anys de presó i dures sancions econòmiques per criticar la decisió judicial.

Els pares del jove assassinat, en Juan José i la Carmen, ens expliquen tot aquest procés i ens situen en un cas que no és únic però que comta amb una característica que sí que el fa destacable: El pare i la mare de l'assassinat, Pedro, no s'han conformat amb la versió policial i han continuat denunciant qui va mar el seu fill.

-Aquest any es compleix el 13 aniversari de la mort del seu fill. Ha rebut cap explicació per part de la policia?

-En tots aquests anys no hem rebut cap resposta ni de la policia ni de ningú a la mort del nostre fill. Ans al contrari, vam rebre un tracte molt dolent per part del jutjat i la comissaria de l'Hospitalet de Llobregat. Després de l'enterrament, quan vam anar a demanar informació, pràcticament ens van fer fora a cosses.

-Vosaltres anàveu a presentar denúncia?

-Nosaltres no hem denunciat ningú, no tenim ningú per denunciar. A nosaltres ens van despertar a la matinada dient-nos que teníem el nostre fill a l'hospital amb un tret al cap. El que volem, precisament, és que s'investigui el cas per saber qui va matar el nostre fill.

-Però vosaltres sabeu qui és...

-Sabem el nom que la premsa va publicar (el que la mateixa policia va detenir) però ni l'hem vist ni tenim proves contra ell. El qui ha d'investigar és la policia o el jutge però ningú no ho fa.

-Vosaltres sospiteu que la policia encobreix l'assassí?

-Home, l'evidència ens diu que sí. Van detenir una persona que era dels seus i la van deixar anar al cap de set dies.

A més, diuen que no existeixen les proves que podien demostrar la implicació del detingut, quan ells són els que les han de buscar. No em crec que no trobessin ni proves ni tan sols empremtes al lloc dels fets.

-I els polítics que en diuen de tot això?

-Vam intentar parlar, sense aconseguir-ho, amb polítics com en Pujol, en Maragall i l'exconsellera Cuenca. Tots s'han escaquejat o desentès del problema. Només en Jordi Portabella, d'Esquerra Republicana, ens va escoltar preguntant pel nostre cas al Parlament de Catalunya.

-Vostès fa 13 anys que a través de campanyes constantment van recordant aquesta injustícia. Qui els ha ajudat en aquesta tasca?

-Doncs entre nosaltres (la família) i els amics del Pedro a través d'una plataforma hem organitzat aquestes campanyes de denúncia que continuaran fins que es faci justícia. A més, molta gent de Barcelona, l'Hospitalet i de la Verneda (barri natal de la família Álvarez) ens han donat suport i han col·laborat a donar a conèixer aquest cas.

-Perquè ahir va ser el seu fill però demà podrem ser qualsevol...

-Evidentment, el fet de recordar aquest cas és perquè no es torni a repetir. S'ha de tenir clar que hi una persona perillosa i armada que està lliure i voltant pel carrer. I qui et diu que si en el primer assassinat ha quedat impune no ho torni a provar una altra vegada.

-Els han intentat pressionar perquè deixen les campanyes?

-Doncs sí, ens han punxat contínuament el telèfon i jo mateix (parla el pare) estic imputat amb càrrecs d'un delicte d'injúries i d'obstrucció a la justícia, encara que això no em preocupa massa.

-Aquest any, la campanya per demanar justícia al cas del vostre fill comença més aviat oi?

-Sí, normalment la campanya comença pels volts del mes de setembre i acaba amb una manifestació a mitjans desembre però aquesta any ja s'ha fet algun acte durant les festes del barri de Gràcia.

Existeix una coordinadora de suport a la família de Pedro Álvarez amb un mail que és el pedroalvarezp@yahoo.es i un número de compte corrent a 'la Caixa', al 2100 2823 77 0100307264

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Igualtat

Jordi Martí Font, Priorat
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

La possibilitat extrema de ser, de viure i de ser iguals resulta pròpia d'un malson totalitari i totalitarista. Mai els éssers humans no hem estat iguals i espero que mai ho haguem de ser per caprici de ningú. De la mateixa forma, la "igualtat d'oportunitats" que el liberalisme mostra orgullosament com a marca de la casa em repugna des del moment que el que diu i el lloc a on es dirigeix és, precisament, cap a la desigualtat dels mínims desitjables per a totes les persones del món. Uns mínims que crec que sí que han de ser iguals, tot i que els mínims de què jo parlo no són "mínims" mínims, i segurament els ultres del liberalisme -i els no ultres també- pensaran que els meus mínims són molt més que els seus màxims.

La llista dels drets que han de possibilitar la igualtat que jo defenso, basada no en les oportunitats sinó en els mitjans de supervivència -que ells potser qualificarien de conseqüència de la bona administració de les primigènies possibilitats- de què crec que s'han de dotar-se totes les persones per poder participar de la vida social plenament són l'habitatge, la sanitat, l'alimentació, el transport, el vestit i la cultura. Aquests són els mínims necessaris que hem de garantir entre totes i tots per a una vida social digna i basada en la igualtat també com a norma. Per això, cal abolir els privilegis, sí, entre ells l'herència, i la possibilitat de l'explotació dels uns pels altres, així com la producció organitzada de coses innecessàries que ara ens omplen les cases i la vida. Coses que són fruit de la necessitat d'esdevenir part del mercat, compradors, productors en aquest cas, d'un mercat que ja ha arribat al sostre en la producció de les necessitats bàsiques que apuntava més amunt. Aquest sostre, però, com a conseqüència de l'objectiu d'igualtat que jo pregono, no ha fet possible que un gruix important de població tingui accés als mínims que jo apunto... i això no pot ser. No podem continuar acumulant foteses.

El camí cap a la igualtat real, que mai no limitarà les diferències individuals però alhora no les pujarà a l'altar de l'individualisme extrem que patim ara, és llarg i complex i passa per una economia que passi a mans dels productors-consumidors basada no en el creixement i en la superproducció extrema com ara sinó en cobrir els objectius socials de dignitat i dedicar una part a intercanviar amb la resta de productors, reduint les possibilitats d'especulació i d'enriquiment extrem que les necessitats mínimes produeixen ara entre els que una part de la societat anomena "triomfadors" o "rics", el que equival a dir-nos la resta "fracassats" i "rucs". La igualtat econòmica la construirem reapropiant-nos de la producció i creant-ne d'alternativa, per exemple a través de cooperatives. La societat llibertària serà igualitària i per tant socialista.

Quadern d'Economia 1

INFORME ECONÒMIC 2004

La situació de l'economia de l'Estat espanyol a l'any 2004

Informe del Seminari TAIFA, número 1. 2005

Foto: **Josep Puigdollers**

ÍNDEX

Quadern d'Economia 1
INFORME ECONÒMIC 2004

PRESENTACIONS

Presentació del Col·lectiu Catalunya

Amb la publicació d'aquest informe econòmic en les pàgines de la revista "Catalunya", les i els membres del Col·lectiu Catalunya fem realitat una de les nostres intencions com a col·lectiu editor que no és altra que posar en mans de la classe obrera les informacions necessàries per entendre el context econòmic en què som explotades per tal de, després d'una presa de consciència col·lectiva i un camí marcat per l'assemblearisme,l'horitzontalitat i la participació, esdevenir ames i amos del nostre propi esdevenir, sense intermediaris i també sense explotació. I no falta tant.

Presentació de Taifa

El Seminari TAIFA(1) ha decidit iniciar la realització d'uns Informes amb l'objectiu de presentar aspectes de la nostra economia i la nostra societat de forma breu, senzilla i comprensible per a les persones que no tinguin una formació tècnica en economia, però vulguin entendre la societat i l'economia en la qual viuen.

La nostra idea és simplificar molt les exposicions, però basant-nos en informacions rigoroses i el més sòlides possibles. De manera que, encara que en cadascun d'aquests escrits no es demostri tot allò que es diu, el que diguem estigui basat i protegit per dades i documentació àmplia i rigorosa.

Iniciem els nostres Informes tractant de reflectir la situació de l'economia de l'Estat espanyol a l'hivern de 2004, és a dir al començament de 2005. És un punt d'arrencada com qualsevol altre, però durant 2004 s'han produït alguns esdeveniments a les locomotores de l'economia mundial que poden servir de fites per a fixar períodes: a Estats Units, a finals d'any, hi ha hagut unes eleccions presidencials, que encara que guanyades pel president anterior, no deixen de marcar un nou període en l'economia més poderosa del món; a la Unió Europea, al maig van ingressar-hi deu països nous, es va elegir un nou Parlament, es va redactar un Tractat-Constitució i a finals d'any s'ha establert una nova Comissió.

El començament d'un nou període es fa encara més palès a l'Estat espanyol. Especialment perquè al març de 2004, va haver-hi un canvi de govern després de vuit anys que aquest estigués en mans del Partit Popular. Suficient també per a considerar que comença una nova etapa.

Per això comencem tractant de presentar com és la situació de l'economia espanyola en el marc de l'economia mundial, a finals de 2004, el que proporciona la situació de l'economia al començament del 2005. Es tracta de marcar les tendències d'evolució, no tant els detalls de cada aspecte. Per això utilitzarem tant dades sobre l'Estat espanyol com sobre Catalunya, sempre que ens ajudin a expressar la situació i les tendències generals en ambdues. Partint d'aquesta "foto fixa" anirem presentant en Informes successius aspectes distints de la nostra economia amb l'esperança que ens ajudin a entendre-la millor. A fi de facilitar la seva comprensió, al final del mateix s'inclou un Glossari que recull els principals conceptes tècnics que emprem.

L'avaluació d'una economia depèn molt del lloc on es situï qui l'avalua. No és el mateix una avaluació de la marxa de l'economia espanyola feta des de la perspectiva dels empresaris o dels bancs, que la que es fa des de l'òptica dels treballadors. Les nostres anàlisis de l'economia es situen en aquesta última posició, la dels treballadors i les classes populars.

Aquests Informes estan concebuts per a ser usats com a instruments de formació i d'anàlisi per a entendre la nostra economia i la nostra societat. Van dirigits a tots aquells que participen o vulguin participar en la construcció d'altra societat més justa i harmònica. És inevitable que la seva lectura requereixi un cert esforç, però esperem que els possibles lectors estiguin amatents al mateix.

La situació de l'economia de l'Estat espanyol en l'any 2004

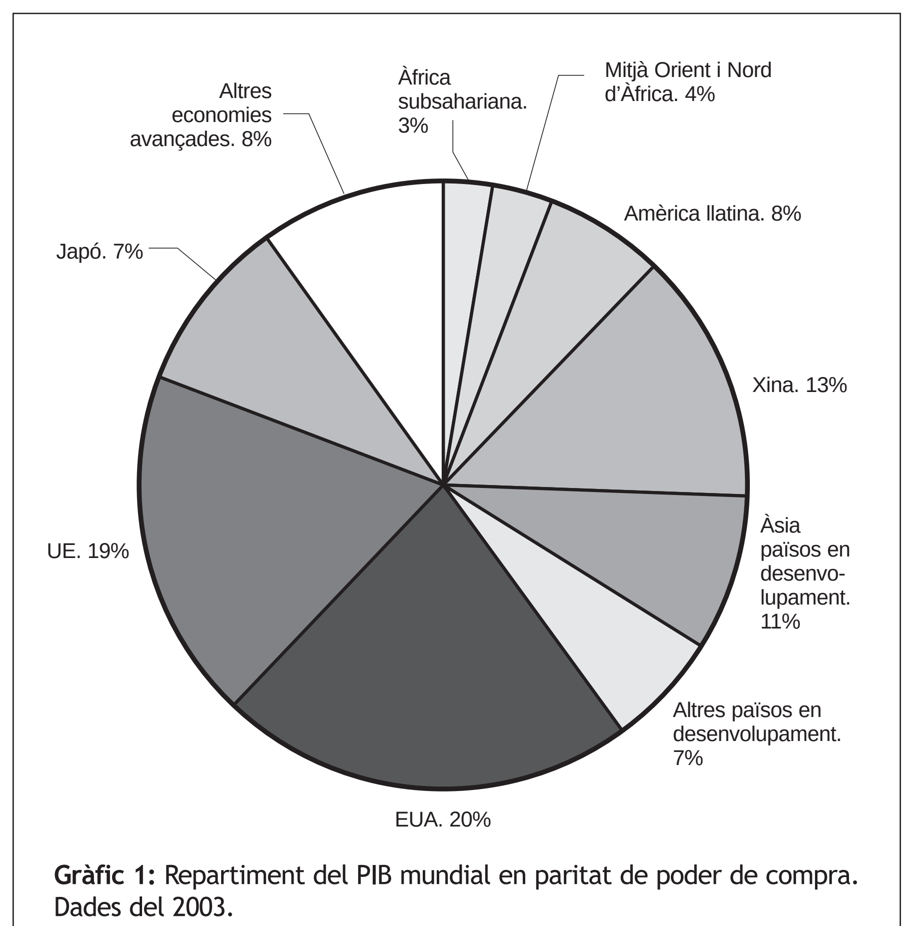
Foto: **Josep Puigdollers**

1. EN EL CONTEXT DE L'ECONOMIA MUNDIAL

En el 2004, l'economia mundial està travessant un període en certa manera estrany, definit per la continuïtat i aprofundiment del neoliberalisme, i durant el qual, s'està creixent entorn del 5% com mitjana (el que és una taxa bastant acceptable) però al mateix temps es troba amb molts problemes.

En els països rics, les economies dels quals exerceixen de motor de l'economia mundial, ens trobem que:

* A Estats Units (EEUU), l'economia més poderosa del món, encara que té un creixement de la seva activitat econòmica bastant satisfactori, amb un creixement del PIB del 3% de mitjana entre 1980-2000 i del 4'3% en el 2004, experimenta dos forts dèficits que estan entre els majors de la seva història: el dèficit fiscal (4'2% del PIB) i el dèficit extern (per sobre del 5%) que li poden generar problemes econòmics greus al país. L'ocupació que genera és bastant precària i els salaris estan per sota dels de les generacions anteriors, trobant-se, a més, el país sotmès a la bogeria guerrera de la seva administració.

Gràfic 1: Repartiment del PIB mundial en paritat de poder de compra. Dades del 2003.

* La Unió Europea (UE) està estancada, (creixement del 2,1% entre 1980-2000; i del 2'6% en 2004) i els seus països més rics estan creixent molt poc en els últims anys(2). Presenta una taxa d'atur molt alta per a ser una de les zones més riques del món.

* Japó surt molt lentament de gairebé una dècada d'estancament. Pràcticament no creix en la dècada dels noranta, encara que ho fa a un 4,4% el 2004

Durant un període de 2004, octubre i novembre, va augmentar el preu del petroli, el que semblava posar en perill el creixement mundial, però aquest preu ha tornat a baixar i ara oscil·la per sota dels nivells de novembre, per la qual cosa no pot ser el causant del fre al creixement. Els preus d'altres matèries primeres, com els aliments bàsics estan pujant.

Creix molt l'activitat econòmica en els gegants asiàtics – Xina 9,5 i l'Índia 9% -, encara que sembla que està disminuint una mica el 2004. És un creixement amb una gran desigualtat. Per exemple a Xina, si els ingressos mitjos de la població a Xangai són de 100 i a Pequín de 67,8, la mitjana de tot el país és de 27,8 i en la província de Guangxi i Guizhou de 15,3 i 9,3 respectivament. Gairebé la meitat de la població viu amb menys de dos dòlars al dia. A l'Índia, la població que viu amb menys de dos dòlars al dia és del 79,9%. Aquests països creixen però com la seva població activa és molt major que la qual pot absorbir amb la seva activitat, els salaris i les condicions de treball de la majoria de la població no milloren molt.

Brasil també està creixent bastant però com que és el lloc del món on la riquesa i la renda estan pitjor repartides, una gran part de la seva població no es beneficia del seu creixement. La resta de països d'Amèrica Llatina (Xile, Bolívia, Equador,...) o milloren un poc, o continuen com sempre. El creixement a Amèrica Llatina del període 1980-2003 ha estat del 2,4%, i del 4'6% en 2004. Sembla que altre país amb problemes, Argentina, inicia una lenta reconstrucció però sense que millori gaire el tema de l'atur.

Els països empobrits de l'Àsia no emergent, Àfrica i gairebé tota Amèrica Llatina, segueixen sent pobres, creixen molt poc i el nivell de vida dels seus habitants segueix sent enormement precari.

2. L'ECONOMIA DE L'ESTAT ESPANYOL

L'Estat espanyol té gairebé 43 milions d'habitants. La seva economia està situada entre els 50 països més rics del món, si bé dins d'aquests ocupa un lloc modest. Segons l'Índex de Desenvolupament Humà de les Nacions Unides està en el lloc 19 del món. El seu PIB per càpita estava en 2003 al voltant dels 20.000 dòlars (canvia una mica segons les diverses fonts), sent la mitjana dels països de l'OCDE (països rics) de 23.000 dòlars i la mitjana dels països pobres de 3.850. En euros es pot considerar també que la renda per càpita mitja està entorn de 20.000 euros (encara que la relació dòlar/euro canvia amb la cotització variable d'ambdós). La UE15, que és una de les tres regions més riques del món, tenia en 2003 una renda per càpita mitja de 24.300 euros, i la d'UE25 21.400, sent la d'Alemanya de 27.000 i la de França de 25.300 euros(3). Dins la UE de 15 estats, l'Estat espanyol està en el grup dels països pobres, però és la més rica d'aquest grup, per davant de Portugal i Grècia. En la UE de 25 l'Estat espanyol està per damunt també de tots els nous membres. L'entrada d'aquests països ha fet que Espanya passi a una situació intermèdia entre tots els països. Un mer efecte estadístic fa que l'Estat espanyol ja no estigui entre els països més pobres de la UE, sense que per això el nostre nivell de vida intern hagi canviat per res.

Catalunya és una regió rica dintre de l'Estat espanyol. Abans estava entre les primeres de la 17 comunitats autònomes, però ara està la sisena, ja que recentment li han passat per davant altres com Navarra o La Rioja.

Com es produeix, com es distribueix i qui i com es beneficia d'aquesta renda és el que anem a veure a continuació.

2.1. Qui, com i per quant es treballa

Ocupació

L'any 2004, a l'Estat espanyol, la població que vol i pot treballar - la població activa – és de 19.300.000(4) persones, i la taxa d'activitat se situa en el 56%, una de les més baixes de la UE. La taxa d'ocupació és del 50,1% i la taxa d'atur del 10,5% de la població activa, sent la més alta de la UE-15; dins de la UE-25 només Polònia, Eslovàquia i Lituània presenten unes taxes d'atur superiors a l'espanyola(5).

L'atur sofreix moltes diferències regionals: mentre comunitats com Navarra i Aragó es troben pràcticament en plena ocupació, a Andalusia, l'atur arriba fins al 18,6%. A Catalunya l'atur oscil·la a l'entorn del 6-7%. D'aquests desocupats només el 62,5% percep el subsidi d'atur.

No tots els treballadors tenen el mateix tipus d'ocupació. Encara que la majoria (entre el 60-70%) tenen ocupacions regulars i permanents, molts altres tenen ocupacions molt precàries (temporals, ocasionals, a temps parcial...)

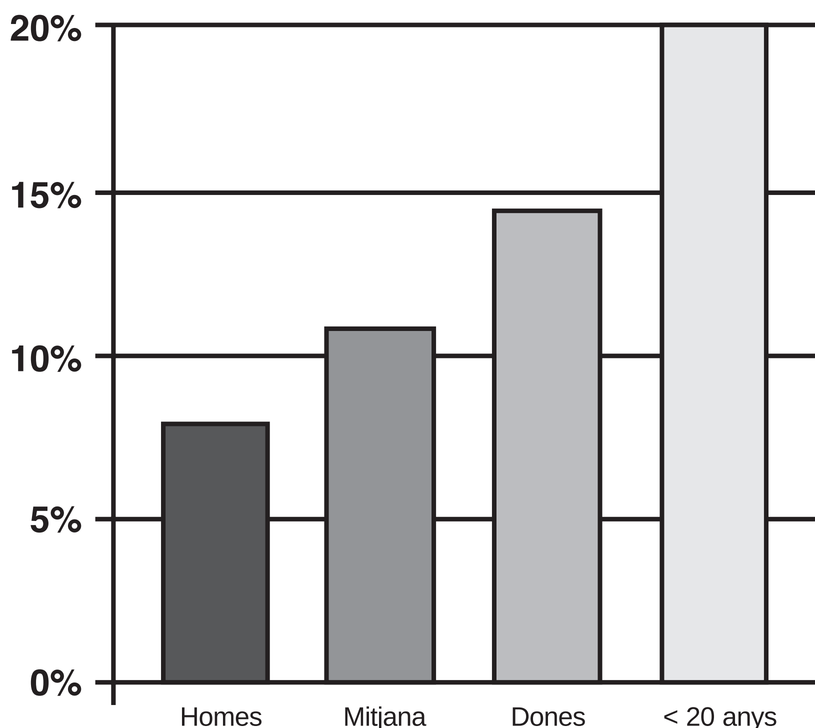
Des dels anys vuitanta les empreses han anat exigint la "flexibilització de la mà d'obra" i la legislació de l'Estat ha anat dirigida a facilitar l'existència de contractes "més flexibles", és a dir de tipus temporal i en precari. En conseqüència els contractes en precari han augmentat molt, provocant que la proporció de treballadors que tenen contractes estables disminueixi substancialment. La taxa de temporalitat dels contractes en l'Estat està a l'entorn del 30%, el que situa l'Estat espanyol al capdavant de la UE pel que fa a ocupació precària, amb un percentatge molt major que el de la majoria dels altres països de la UE, la mitjana de la qual de contractes de durada determinada (temporals) és del 12,03%. Segons un estudi global sobre les Perspectives d'Ocupació de l'OCDE, l'Estat espanyol és el país amb més ocupació precària de l'OCDE.

Hi ha 2.800.000 persones que cotitzen a la Seguretat Social com a treballadors autònoms. Entre els quals n'hi ha molts que són assalariats als quals se'ls "anima" a convertir-se en autònoms si volen tenir treball. Els treballadors a temps parcial són 1.465.800, i bona part d'ells voldrien treballar la jornada completa. Aquesta modalitat contractual s'utilitza freqüentment per a flexibilitzar el mercat de treball o, de manera fraudulenta, per a reduir les cotitzacions a la Seguretat Social. A més, el baix nivell salarial del nostre país suposa que un treballador a temps parcial difícilment pugui obtenir ingressos suficients per a mantenir-se només amb aquesta ocupació.

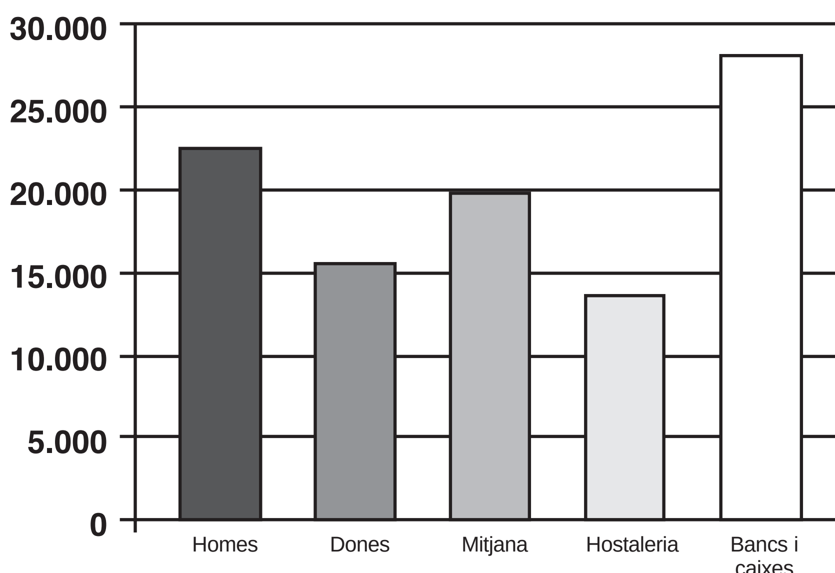
Les estadístiques consideren ocupada a qualsevol persona que hagi treballat una hora la setmana anterior a la realització de l'enquesta de Població Activa (EPA), la qual cosa vol dir que hi ha moltes persones que treballant molt poc, insuficient per a guanyar-se la vida, apareixen com ocupades. Per exemple, el nombre total d'ocupats segons la EPA és de 17.240.400 però l'equivalent si treballessin a jornada completa és de 15.774.600. És a dir, l'equivalent a 1.465.800 ocupacions (el 8,5%) són inferiors a una jornada. Un 24% dels 14.076.500 assalariats (no s'inclouen ni els empresaris ni els treballadors autònoms), 2.843.700 persones, treballen en l'Administració i serveis socials. A tenir en compte quan es diu que cal privatitzar els serveis socials.

Dels contractes en precari i a temps parcial, una major proporció són els de les dones, els joves, persones sense qualificació i immigrants. No només aquests grups presenten taxes d'atur molt més altes que la mitjana (dones el 14,4% enfront del 7,9% dels homes, però amb majors diferències segons edats doncs les de menys de 20 anys tenen taxes superiors al 20%). Les dones cobren de mitjana un 30% menys que els seus companys (367 _ menys al mes) i constitueixen el 65% de les persones sense ocupació durant més de dos anys seguits. Respecte als joves, 70% dels treballadors menors de 30 anys tenen contractes temporals, enfront del 12% de la UE. Al començament dels anys noranta es calculava que dos terços dels immigrants procedents del Tercer Món treballaven en l'economia submergida. "Per a aclarir la relació de la societat espanyola amb la immigració és necessari que Espanya accepti lluitar contra la seva pròpia economia informal"(6)

Als treballadors amb contracte de treball de qualsevol tipus cal afegir les persones que treballen en l'economia submergida, és a dir, treballadors sense contracte, que no apareixen en les estadístiques. Per la seva pròpia naturalesa no es coneix el

Gràfic 2: Algunes taxes d'atur.

Gràfic 3: Salaris bruts mitjanes anuals segons sexe i sector.

seu nombre i les poques dades que existeixen presenten enormes discrepàncies. S'estima que l'economia submergida pot suposar entre un 10 i 20% de l'ocupació total en l'Estat espanyol. Són molt nombrosos en el treball domèstic, en l'agricultura, entre els immigrants... La situació d'aquests treballadors és generalment molt pitjor que les dels treballadors amb contracte doncs al estar fora de la legislació no hi ha cap control sobre ells, ni sobre els salaris que se'ls paguen, ni sobre el període per al qual treballen, ni sobre les seves condicions de treball.

La immigració és un fenomen creixent que té un impacte rellevant en el mercat laboral espanyol. Segons un estudi recent el nombre d'estrangers legals va créixer a un ritme del 3% anual entre 1967 i 1980, del 12% entre 1980 i 1996 i del 22% anual des de 1996 fins a 2002. Però cal tenir en compte que fins als noranta la immigració era pràcticament inexistent a Espanya. Les estadístiques sobre immigració a Espanya són inexactes i contradictòries i l'estimació del nombre de residents il·legals vària molt segons la font. Encara així, la comunitat estrangera resident a Espanya és inferior que la resta de països de la UE (només Portugal i Grècia tenen menys immigrants).

Els treballadors immigrants s'ocupen majoritàriament en 4 sectors: construcció, restauració, agricultura i servei domèstic. Aquí ens estem referint a treballadors registrats, mentre que en aquests 4 sectors l'ocupació il·legal és molt important. No cal oblidar que les condicions laborals –contractes, salaris, jornades- dels immigrants són pitjors que els de la població autòctona.

Salaris

Existeixen importants diferències salarials entre els treballadors, depenent de la seva qualificació i de les condicions de la seva ocupació. Al món, i en particular als Estats Units, es tendeix cada vegada més cap a una composició dels treballadors consistent en un nombre relativament reduït d'ells amb altes qualificacions i alts salaris i, el grup majoritari al que se li requereix cada vegada menys qualificació (encara que puguin tenir-la) amb salaris que disminueixen en termes relatius.

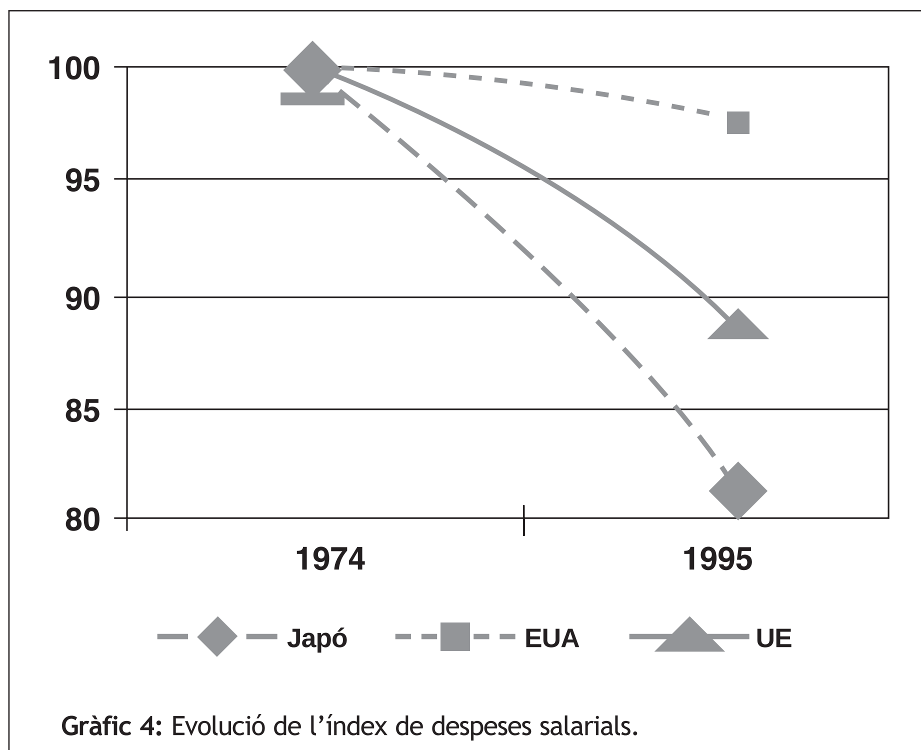
El ventall salarial s'ha obert moltíssim, és a dir, la diferència entre els salaris més alts i més baixos ha augmentat molt. Segons l'economista Krugman, a Estats Units l'any 1970, el màxim responsable d'una empresa cobrava 40 vegades el salari mig d'un treballador; en l'any 2000 cobrava 1000 vegades el d'aquell. En els últims vint anys la renda en EUA ha crescut el 30% però per a les famílies de classe mitja la seva renda només ha pujat un 10%. Probablement haurà pujat menys en els més pobres. La mateixa tendència es pot observar a la UE.

A l'Estat espanyol el salari mig en 2002 fou de 19.802,45 _ bruts a l'any (1.414,46 _ al mes en 14 pagues), encara que hi ha grans diferències entre treballadors. El salari mig dels homes va arribar a 22.196,16 _ bruts a l'any, mentre que el de les dones ser només de 15.767,56 _. L'activitat econòmica amb major salari mig anual es troba a la intermediació financera (bancs i caixes) on va arribar els 37.000 _, i l'inferior a l'hostaleria que no va superar els 13.200. Al 2003-2004 els ingressos anuals mitjans de cinc mil famílies enquestades era de 28.400 euros, 35,7% menys que les famílies el titular de les quals té el seu propi negoci.

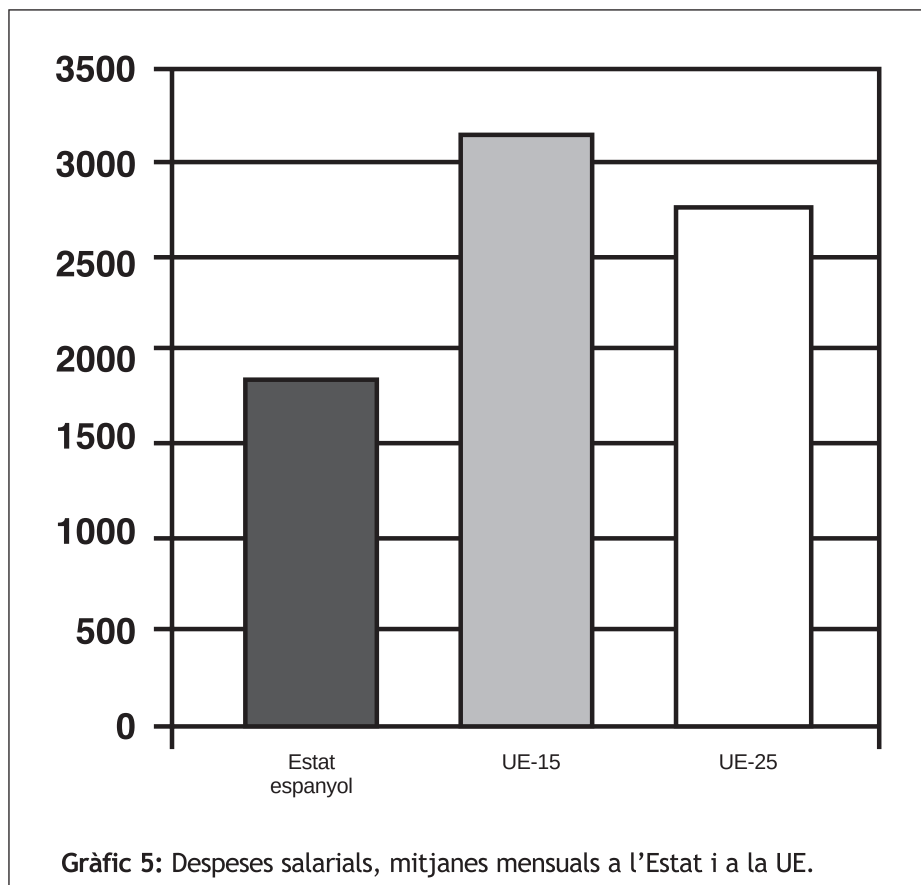
El salari mig brut mensual en la manufactura en 2001 era de 1.807 _ al mes, una mica per sobre del salari mig. Els convenis fins a setembre de 2004 han pactat de mitjana un augment del 2,9%, inferior a l'augment del 3,4% pactat el 2003 i inferior també a la taxa d'inflació. El que suposa que el salari real no creix. Sovint la substitució d'un treballador de 60 anys es fa amb un jove cobrant la meitat del salari.

Els treballadors 'legals' que menys guanyen per jornada completa són aquells que cobren només el Salari Mínim Interprofessional que és al 2004 de 490,8 _ i s'ha programat que sigui de 513 _ al 2005 (al voltant del 36% del salari mig i, fins i tot, per sota del percentatge de Grècia i Portugal, quan la UE recomana que sigui almenys el 60%)(7). Però, a més, ara cal tenir en compte que hi ha molts treballadors que no treballen jornades completes, pel que han de sobreviure amb salaris inferiors a aquestes quantitats. La precarietat en la forma de contractació sol anar acompanyada de precarietat salarial: els treballadors amb contracte de durada temporal van tenir, el 2002, un salari mig inferior en un 40% al dels contractes indefinits i el nivell de salari mig anual en la jornada a temps parcial va ser inferior en més d'un 50% al salari mig total.

Per l'altre costat tenim els alts salaris dels gestors de les grans empreses que arriben a xifres d'escàndol: Alguns directius de bancs i empreses percebin entre 2 i 6 milions d'euros com retribució al seu treball. Com exemple es pot prendre la retribució mitja d'un conseller d'un banc espanyol que oscil·la entre 63 i 1.861 vegades el salari mínim. Així mateix, recollim el cas del Banc Santander que va indemnitzar 'per acomiadament' a dos dels seus executius amb 43,7 milions d'euros un l'any 2001 i 108 milions d'euros l'altre al 2002. No sabem les rebudes per altres executius, però estaran a nivells semblants? Cal considerar, també, que molts executius reben una part de la seva remuneració en accions de les empreses (stock options) o altres incentius variables que s'estima poden estar situats entre el 30-50% de la remuneració total; el que fa molt més difícil conèixer el que cobren en realitat.

Gràfic 4: Evolució de l'índex de despeses salarials.

Gràfic 5: Despeses salarials, mitjanes mensuals a l'Estat i a la UE.

Els costos salarials a l'Estat espanyol, com en tots els països rics excepte a Japó, han anat disminuint, passant de 100 en 1974 a 91,2 en 1985 i a 80,7 en 1995. En aquest últim any els costos salarials a la UE estaven al voltant de 88,6 i als EUA a 97,6. Els costos laborals mensuals el 2001 es situaven en 1.867,4 _, molt per sota de la mitjana de la UE-15 (3.139,13 _) i fins i tot de la UE-25 (2.753,9 _). Al 2003 els costos laborals s'han reduït en un 0,5%. Malgrat tot, se segueix acusant als salaris de ser massa alts i 'no competitius'.

La jornada laboral mitjana d'aquest any és de 1.757,2 hores anuals, dues hores més que l'any anterior. Encara que suposa molt poc increment, mostra una inquietant tendència a l'augment de la jornada laboral. Només la República Txeca, Polònia, Grècia i Eslovàquia estan per sobre d'aquesta xifra quant a hores treballades. La UE té en estudi aprovar una Directiva que autoritzi l'ampliació de la jornada de treball "sempre que el treballador hi estigui d'acord". Pot el treballador no estar d'acord quan les xifres d'atur són les que són?

No han oblidar-se els més de mil morts en accidents laborals al llarg del 2004, dels quals el major percentatge correspon a treballadors temporals o d'empreses subcontractades, i un nombre molt alt d'altres accidents encara que no suposin la mort del treballador.

2.2. On es treballa: El sistema productiu

Nombre d'empreses

A l'Estat espanyol es computen 2.942.000 empreses(8). Com en els altres països industrialitzats, la indústria va perdent pes - el 2004 només suposava el 18% de l'ocupació i el 17% del valor afegit - i ja és minoritària en el nombre d'empreses. Més del 50% d'elles es dediquen als serveis. Si a aquestes s'hi sumen les empreses dedicades al comerç, el sector serveis, agrupa al 78% de les mateixes.

Però aquest nombre d'empreses està inflat estadísticament. Del nombre total, la meitat no té cap assalariat, és a dir no són empreses pròpiament aquestes, sinó artesans i treballadors autònoms (entre el 17-18% del total de treballadors són autònoms).

Durant 2003 el nombre de petites empreses (u o dos treballadors) ha augmentat en un 8%. Les empreses de més de 10 treballadors només són el 10% del total; les de més de 20 només el 2,6% (78.593 empreses en 2003). Només hi ha 78 empreses amb més de 5.000 treballadors. En el capitalisme actual són aquestes les empreses més importants, de capital privat, grans, societats anònimes, i en molts casos amb una part important de capital estranger. D'aquestes, més de la meitat es dediquen a negociar amb béns que responen a la demanda interna i no a l'exterior: comerç al detall (grans superfícies comercials), bancs i companyies d'assegurances, activitats de col·locació de personal, sanitàries o de neteja. Operen en sectors amb una estructura oligopolística.

continua a la pàgina V ►